Σελίδα 28, Πανελλαδική συνάντηση Κ.Π. Άρδην / Στόμιο Κισσάβου, 16-22 Ιουλίου

ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 6ο • Αριθμός φύλλου 86 | Σάββατο 23 Ιουνίου 2012 | www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

Σήμερα

Κώστας Καραΐσκος
Εκλογές στην εξωτική θράκη **Σελίδα 5**

Γιάννης Ξένος
Ακτινογραφία της ψήφου **Σελίδα 6**

Γιώργος Ρακκάς
Χρυσή Αυγή: Ο αποτρόπαιος πρωταγωνιστής **Σελίδα 7**

Σταύρος Χριστακόπουλος
Το «μεγάλο κόλπο», η συγκυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ **Σελίδα 10**

Γιώργος Καραμπελιάς
Από την αγανάκτηση στην επ-Ανάσταση **Σελίδα 14-15**

Στη σφενδόνη!

Η αμηχανία του πολιτικού σκηνικού Θεόδωρος Ντρίνιας **Σελίδα 16-17**

Μηδενικό άθροισμα ή πολλαπλασιασμός δυνάμεων;

ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ του Γιώργου Καραμπελιά, ΣΕΛ. 3

Ο Πούτιν στο Ισραήλ **Σελίδα 18**

Σελίδα 20
Κουρδικό: Συνέντευξη

Σελίδα 25
Οι ευθύνες της διανόησης

εκ ΡΗΞΗΣ | «Ο Θεός της Ελλάδας....»

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Την Πέμπτη το βράδυ, αφού ανακοινώθηκε η σύνθεση της νέας κυβέρνησης, στον ταραγμένο ύπνο μου είδα ένα **όνειρο**. Αντί γι' αυτή την κυβέρνηση, «μία από τα ίδια», είχε συγκροτηθεί μια κυβέρνηση «ειδικού σκοπού», στην οποία συμμετείχαν και ο ΣΥΡΙΖΑ και οι Ανεξάρτητοι Έλληνες και το ΚΚΕ, μια κυβέρνηση που έθετε με σοβαρότητα και επιτακτικά το αίτημα μιας πραγματικής και όχι προσχηματικής **αναδιαπραγμάτευσης** του χρέους. Η Μέρκελ και η Λαγκάρντ ήταν κυριολεκτικά έξαλλες και απελπισμένες, νοκ άουτ, διότι βρήκαν μπροστά τους τον ελληνικό λαό στο σύνολό του. Τα ποικίλα συγκροτήματα των δωσιλόγων στο εσωτερικό της χώρας –και ο Μπάμπης– ήταν στα πρόθυρα της αυτοκτονίας, ενώ ο Γιωργάκης δραπέτευσε με ελικόπτερο αφήνοντας ενέχυρο τον Παπακωνσταντίνου και τον Βενιζέλο.

Σύντομα όμως αφυπνίστηκα και σκέφτηκα πως, εάν ήταν δυνατό να συμβεί κάτι τέτοιο, τότε τα αντιμνημονιακά κόμματα θα είχαν, από την προεκλογική περίοδο ήδη, στριμώξει τον Σαμαρά και τον Κουβέλη –ακυρώνοντας οριστικά τον Βενιζέλο– και μάλλον θα είχαν κατακτήσει και την **πλειοψηφία**. Διότι, εάν είχαν πείσει τον ελληνικό λαό ότι όντως εννοούν τη σκληρή αναδιαπραγμάτευση, χωρίς να προκαλούν **φόβο**, θα είχαν βρεθεί στην εξουσία. Αλλά, προφανώς, δεν την ήθελαν. Γι' αυτό και φρόντισαν οι ίδιοι, **εσκεμμένα**, να στείλουν το μήνυμα της διακινδύνευσης, σε περίπτωση εκλογής τους.

Και όμως οι Έλληνες θα ήθελαν, αυτή τη φορά, μια πραγματικά **πανεθνική κυβέρνηση**, που θα αναλάμβανε να **συγκρουστεί** με τους Γερμανούς και τους διεθνείς τραπεζίτες, να προτάξει τα δίκαια του ελληνικού λαού προς τα έξω και να επιβάλει την αναγκαία στροφή προς ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης, πέρα από τον κυρίαρχο μεταπρατισμό. Αντ' αυτού, βλέπει να επαναλαμβάνεται το γνωστό –πασίγνωστο– μοντέλο της εμφυλιοπολεμικής παράδοσης.

Η ίδια η «συγκυβέρνηση», στην ουσία είναι η επιβεβαίωση του καθολικού **αδιεξόδου** του πολιτικού συστήματος και τις **καχεξίας** των κοινωνικών τάξεων. Οι δύο ελάσσονες εταίροι, και ιδιαίτερα ο «πονηρός χοντρός», βρίσκονται με το ένα πόδι μέσα και το άλλο απ' έξω, έτοιμοι να την κοπανήσουν με την πρώτη ευκαιρία. Όσο για τον κορμό της κυβέρνησης, τη Νέα Δημοκρατία, μας εξέπληξε όλους με τους γίγαντες της σκέψης και της δράσης που επέβαλε, από τον Αβραμόπουλο έως τον Λυκουρέντζο, τον Δένδια, την Όλγα, και τον Νικολόπουλο – και πάντα ο αφανής εταίρος, οι «αγορές», στα πρόσωπα του Ράπανου και του Χατζηδάκη. Ο δε ΣΥΡΙΖΑ, Ανεξάρτητοι Έλληνες και ΚΚΕ, στρατοπεδεύουν λιγότερο ή περισσότερο άνετα στην αντιπολίτευση και ας πάει και το παλιάμπελο, δηλαδή η Ελλάδα.

Έτσι, για μια ακόμα φορά στην ιστορία μας, βρεθήκαμε παραδομένοι στον... «Θεό της Ελλάδας», παρακαλώντας τον να βάλει το χέρι του!

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγούλια

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930
Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax:2310 543751

E-mail: **efrixi@gmail.com**

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφέως 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύεστε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνεται, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).

• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.
Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrixi@gmail.com

• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 7 Ιουλίου 2012

Στο παρά πέντε

Άνθρωποι με αναπηρία και μνημόνιο

Οι άνθρωποι με αναπηρία, στη σύγχρονη Ελλάδα, είναι το πιο αποκλεισμένο κομμάτι της. Πολλές οικογένειες βυθισμένες στην ανεργία αδυνατούν να προσφέρουν στα ανάπηρα παιδιά τους τα αναγκαία. Αιμορραγούν οικονομικά για τη θεραπεία, τη «δωρεάν» εκπαίδευσή τους και την αποκατάσταση της υγείας τους. Μέσα στον κυκεώνα της καθημερινότητάς τους έχουν να αντιμετωπίσουν και το σχέδιο της δωσίλογης κυβέρνησης των ελίτ μας, για περικοπή των ισχύων επιδομάτων τους. θέλουν να χωρίσουν τους ανάπηρους σε πλούσιους και φτωχούς. Το υποτυπώδες κοινωνικό κράτος θα καταρρεύσει βάσει των σχεδίων τους. Θα δίνουν στα χαμηλά οικονομικά στρώματα ένα συμβολικό επίδομα της ζητιανιάς, ένα ξεροκόμματο για την επιβίωσή τους. Στον Καιάδα, λοιπόν; θα αφήσουμε να εξευτελιστούν και άλλο οι συνάνθρωποί μας; Όλοι μαζί να παλέψουμε για τα συνταγματικά δικαιώματά τους. Δικαιούνται ίση μεταχείριση σε όλα τα επίπεδα: Δωρεάν υγειονομική περίθαλψη, κάλυψη από το κράτος όλων των θεραπειών που χρειάζονται για την άμεση αποκατάσταση της υγείας τους. Στελέχωση μόνιμου και ειδικευμένου προσωπικού στα ειδικά σχολεία και δημιουργία καινούριων σχολικών μονάδων. Υποστήριξη των οικογενειών από έμπειρους κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχολόγους. Πρέπει, με συντονισμένες προσπάθειες, να ανατρέψουμε το καθεστώς αυτό και να απαιτήσουμε ισότητα, δημοκρατία και δικαιοσύνη για όλους.

θεώνη Μαρκουτσά

Υστερία αλά 1933

Είναι πολύ χαρακτηριστική η υστερία που έπιασε τους Γερμανούς πριν από το ματς με την Ελλάδα. Δηλώσεις του Σόιμπλε, δηλώσεις της Μέρκελ, η οποία θα παρακολουθήσει το παιχνίδι και κάλεσε και τον Σαμαρά να το δει μαζί της, εμπρηστικά δημοσιεύματα της Μπίλντ. Πολλοί σχολιάζουν τον ποδοσφαιρικό φανατισμό των Γερμανών. Ωστόσο, η πρεμούρα τους, θυμίζει κάτι από τον τρόπο που πολιτικοποιούσαν τα αθλήματα οι ναζί. Ότι και να είναι, πάντως, δεν έχει να κάνει με το ποδόσφαιρο. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου, ότι ο Βάλτερ Μούνχαου, ειδικός αρθρογράφος περί των ζητημάτων της ευρωζώνης στους Φαϊνάσιαλ Τάιμς έγραψε χαρακτηριστικά: «Η Γερμανία είναι στο χείλος μιας μαζικής υστερίας, παρόμοιας που ξέσπασε το 1933».

Εκδήλωση στην Καλλιθέα

Η Ανεξάρτητη Ομάδα Πολιτών Καλλιθέας σας προσκαλεί την Παρασκευή 29 Ιουνίου, στις 19:30, στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου του Δημαρχείου Καλλιθέας στη συζήτηση:
Η μετανάστευση σήμερα στην Ελλάδα.
Εισηγητής, ο Γιώργος Ρακκάς, κοινωνιολόγος.
Ματζαγριωτάκη 74-76, Πλατεία Δαβάκη, Καλλιθέα.

Η Καλλιθέα είναι μια γειτονιά προσφύγων όπου κατέφυγαν πολλοί Έλληνες της διασποράς ήδη από τον περασμένο αιώνα. Όλα αυτά τα κύματα των νεοφερμένων αφομοιώθηκαν στην κοινωνία μας και δύσκολα πια διακρίνονται.

Όταν σταδιακά αρχίζει η κρίση στην Ελλάδα, η ανεξέλεγκτη εγκατάσταση μεταναστών δημιουργεί κοινωνικά προβλήματα και η ελαστικοποίηση της εργασίας, με την κατάργηση του κοινωνικού συμβολαίου και του κοινωνικού κράτους, μετέβαλε το σύνολο των εργασιακών σχέσεων σε ζούγκλα. Από την πλευρά των φιλομεταναστευτικών προτάσσεται η λογική της αλληλεγγύης προς τους φτωχούς ενώ, από την αντίπαλη πλευρά, προτάσσεται το ζήτημα της παραβατικότητας. Γι' αυτό, όλο και εντείνονται τα αντιμεταναστευτικά αισθήματα του λαού και η Χρυσή Αυγή με τη ρατσιστική προπαγάνδα της συγκεντρώνει ξαφνικά πρωτόγνωρα σε ύψος ποσοστά.
Αν όλα αυτά συνδυαστούν με τα ρεύματα των παιδιών μας που εγκαταλείπουν την Ελλάδα, το μείγμα καθίσταται εκρηκτικό.
Είναι καιρός να παρέμβουμε αποφασιστικά, απαιτώντας να παρθούν τα απαραίτητα μέτρα, προτού παρέμβουν άλλοι αναρμόδιοι, όπως άρχισε ήδη να γίνεται.

«Υπευθυνότητα και Ανεξαρτησία»

Θετική ανταπόκριση είχε η πρώτη μετεκλογική συνέντευξη του Αλέξη Τσίπρα στο Ρόιτερς. Ο Τσίπρας μεταξύ άλλων δήλωσε: «Θα ασκήσουμε μια πιο μαχητική και υπεύθυνη αντιπολίτευση και, προφανώς, θα οργανωθούμε ώστε να είμαστε σε θέση να διεκδικήσουμε την διακυβέρνηση όταν δοθεί η ευκαιρία». Διευκρίνισε ποιος θα είναι ο νέος ρόλος του ΣΥΡΙΖΑ, «Ο ρόλος μας είναι να είμαστε μέσα και έξω από το κοινοβούλιο, να χειροκροτούμε κάθε τι θετικό, να καταδικάζουμε όλα τα αρνητικά και να προτείνουμε εναλλακτικές λύσεις», ενώ σωστά επισήμανε για τις δύσκολες στιγμές που περνάμε ότι «η αλληλεγγύη και η αντίσταση είναι αμφότερες σημαντικές, αλλά τώρα η αλληλεγγύη είναι πιο σημαντική» και επομένως δεν θα αρκεστεί σε μια ατελέσφορη επαναστατική γυμναστική.

Πολύ σωστά αυτά που λέει ο Τσίπρας, δείχνει ότι έχει σχέδιο να ανεβάσει το επίπεδο του ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα και ότι αντιλαμβάνεται τη θέση που βρίσκεται η χώρα. Ωστόσο για να φέρει σε πέρας τις βαθιές μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται η χώρα, προϋπόθεση, όπως λέει, είναι να μην είναι διεφθαρμένος, πράγμα που ισχύει, αλλά και να μην είναι εξαρτώμενος από ξένα κέντρα, όπως είναι η πλειονότητα των Ελλήνων πολιτικών, θα προσθέταμε εμείς. Μια κίνηση που θα αποδείκνυε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κανενός είδους εξάρτησης με κανένα ξένο κέντρο, ούτε τα υπολογίζει, θα ήταν να υιοθετήσει και να προωθήσει την εκστρατεία του Μανώλη Γλέζου για άμεση καταβολή από τη μεριά της Γερμανίας του αναγκαστικού κατοχικού δανείου. Του είχε επισημανθεί και προεκλογικά, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ τότε, δεν έκανε το βήμα, τώρα που άλλαξαν τα πράγματα και θέλει να θέσει τον ΣΥΡΙΖΑ σε νέα τροχιά, είναι κατάλληλη στιγμή να υιοθετήσει αυτό το αίτημα. Γιατί πέρα από την υπευθυνότητα που ένα αναγκαία για έναν λαϊκό, αριστερό σχηματισμό που έχει στόχο να διεκδικήσει την εξουσία, είναι εξίσου απαραίτητο να είναι ανεξάρτητος και να μη φοβάται κανένα ξένο κέντρο.

Στη σφενδόνη!

Μηδενικό άθροισμα ή πολλαπλασιασμός δυνάμεων;

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Σε ανάλογες περιπτώσεις συνηθίζεται να λέγεται πως ο ελληνικός λαός ψήφισε «σοφά». Επιβεβαίωσε για μία δεύτερη φορά την αντίθεσή του προς το μνημόνιο, με τον έναν ή άλλο τρόπο, λιγότερο ή περισσότερο εμφατικά, ενώ ταυτόχρονα απέφυγε να προσφέρει στους Γερμανούς την ευκαιρία της οριστικής περιθωριοποίησης της Ελλάδας στο εσωτερικό της Ευρώπης. Ο ελληνικός λαός επιθυμεί –για λόγους που δεκάδες φορές έχουμε αναλύσει– να μην αποτελέσει το μαύρο πρόβατο ή την «Ιφιγένεια» μιας κρίσης της Ευρωζώνης, αλλά, ακόμα και εάν η Ευρωζώνη πεθάνει, να αποθάνει «μετά των αλλοφύλων». Αυτό είναι το κεντρικό μήνυμα της κάλπης της 17ης Ιουνίου. Δεν δίνει λευκή επιταγή στον Σαμαρά, τον Βενιζέλο και τη ΔΗΜΑΡ να απαντήσουν στην κρίση, αλλά δεν τολμούσε και να το παίξει κορώνα ή γράμματα, με ένα κόμμα με ακόμα ακαθόριστο προφίλ το οποίο πιθανότατα δεν ήθελε να κυβερνήσει. Έτσι στέλνει τον Σαμαρά να επαναδιαπραγματευθεί το μνημόνιο, όπως υποσχόταν, ενώ πίσω του θα νιώθει την καυτή ανάσα όχι μόνο του Σύριζα, αλλά και εκείνη του ελληνικού λαού, ακόμα και των ψηφοφόρων της Νέας Δημοκρατίας.

Ωστόσο αυτή η «σοφή επιλογή», εάν μείνουμε στατικά σε αυτήν, εμπεριέχει ταυτόχρονα και τον κίνδυνο της ακινησίας και της ακύρωσης.

Επί παραδείγματι, η Νέα Δημοκρατία, για να μπορέσει να ικανοποιήσει το ακροατήριό της και να πείσει ένα κομμάτι του λαού ότι όντως είναι εν μέρει αντιμνημονιακή, θα ήθελε να οδηγήσει τον Παπανδρέου και τον Παπακωνσταντίνου σε εξεταστική επιτροπή για το μνημόνιο. Όμως το ΠΑΣΟΚ βάζει ως όρο για τη συμμετοχή του στην κυβέρνηση την απουσία μιας τέτοιας εξεταστικής. Έτσι πηγαίνει περίπατο η «τιμωρία των υπευθύνων».

Παράλληλα, θα ήθελε να παρέμβει στο μεταναστευτικό και το ζήτημα της ασφάλειας, όπου όμως η ΔΗΜΑΡ την εμποδίζει να πάρει γρήγορα και αποφασιστικά μέτρα.

Προπαντός στο ζήτημα της οικονομικής πολιτικής και της πειστικότητας της εξαγγελίας για αναδιαπραγμάτευση, καταλήγει, εξ αιτίας της ανικανότητας του πολιτικού προσωπικού και υποχωρώντας στις πιέσεις των μεγάλων συμφερόντων της μεταπρατικής αστικής τάξης, να αναθέτει τα οικονομικά υπουργεία σε διαπραγματευτές του μνημονίου και εκπροσώπους των τραπεζιτών, όπως ο Ράπανος, ή μνημονιακούς, όπως ο Χατζιδάκης.

Θα κατορθώσει άραγε ο Ομπάμα, ο Ολάντ και οι «μπατίρηδες» του Νότου να «πείσουν», δηλαδή να υποτάξουν, τη Γερμανία;

Από την άλλη πλευρά, εκείνη της αντιπολίτευσης, διαπιστώνεται η ίδια εικόνα της πολυδιάσπασης. Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ, λόγω του εκλογικού διλήμματος, να αναδείχτηκε στις δεύτερες εκλογές σε προνομιακό πόλο της, ωστόσο δεν μπορεί να εκφράσει το σύνολο του αντιμνημονιακού χώρου. Με όλες τις αντιφάσεις τους, δυνάμεις όπως οι Ανεξάρτητοι Έλληνες και το ΚΚΕ, παρά την εκλογική τους συρρίκνωση, εκφράζουν διαφορετικές ευαισθησίες και προτεραιότητες, ενώ όλοι νιώθουν πια την ανάσα της Χρυσής Αυγής, που εκμεταλλεύεται και διαστρέφει το πληβειακό αντισυστημικό μίσος.

Έτσι, το τελικό αποτέλεσμα, αν δεν υπερβούμε δυναμικά τη σημερινή ισορροπία, μπορεί και να αθροίζεται στο **μηδέν** αντί στο εκατό, διότι το 48% του εκλογικού σώματος ψήφισε την κυβέρνηση και άλλο τόσο ενάντιά της, χωρίς παράλληλα τα δύο στρατόπεδα να διαθέτουν και κάποια συνοχή έστω στο εσωτερικό τους. Η πορεία της κρίσης της ελληνικής κοινωνίας και του πολιτικού συστήματος έχει οδηγήσει σε μια **ισορροπία τρόμου**, από την οποία μπορούμε να βγούμε μόνο εάν και εφόσον αναδειχθούν κάποιοι **συνθετικοί πόλοι**, που θα της επιτρέψουν να εξέλθει οριστικά από τους παρατεταμένους επιθανάτιους σπασμούς του παλαιού καθεστώτος και να περάσει σε μια νέα περίοδο.

Επί πλέον, αυτή η ασταθής ισορροπία κινδυνεύει να μεταβάλει την Ελλάδα σε **έρμαιο** των διεθνών εξελίξεων. Κινδυνεύουμε το άμεσο μέλλον της χώρας να μην εξαρτάται πλέον από την εσωτερική δυναμική, αλλά από τους εξωτερικούς συσχετισμούς:

> Την επόμενη περίοδο θα συμβάλουμε με όλες μας τις δυνάμεις στη διαμόρφωση κινήσεων ενωτικού-συνθετικού χαρακτήρα…

Θα κατορθώσει άραγε ο Ομπάμα, ο Ολάντ και οι «μπατίρηδες» του Νότου να «πείσουν», δηλαδή να υποτάξουν, τη Γερμανία, σε μια λογική χαλάρωσης της λιτότητας, ώστε να δοθεί στην Ελλάδα ένα μεγαλύτερο περιθώριο –και όχι μόνο χρονικό– προσαρμογής; Ή αντίθετα ή «σιδηρά κυρία», που επάξια έχει αντικαταστήσει τη Μάργκαρετ Θάτσερ, θα επιμείνει και θα επιβάλει το σχέδιο της αποπομπής της Ελλάδας από την Ευρωζώνη;

Άραγε οι γεωπολιτικοί συσχετισμοί, όπως ο φόβος ανάφλεξης της Συρίας και της Αιγύπτου θα λειτουργήσουν –όπως ζητούν οι Αμερικανοί– κατευναστικά απέναντι στην επιτάχυνση της κρίσης στην Ευρωζώνη, ή αντίθετα θα επιτείνουν τη λογική του «ο καθένας για την πάρτη του»;

Πάντως, με τον έναν ή άλλο τρόπο, η εσωτερική, κοινωνική και πολιτική **ισορροπία**, παρότι σηματοδοτεί την αναιρεσή του μεταπολιτευτικού καθεστώτος, κάνει πρόσκαιρα τον ελληνικό λαό να βρίσκεται σε αδυναμία να επιβάλει τη βούλησή του.

Εκεί θα πρέπει να επικεντρωθούν όλες οι προσπάθειές μας την επόμενη περίοδο. Όχι μόνο να εκμεταλλευτούμε τη διεθνή συγκυρία, αλλά κυρίως να επιταχύνουμε μια **συνθετική λογική**, που θα επιτρέψει στο μηδενικό άθροισμα να μεταβληθεί σε θετικό ισοζύγιο. Διότι, εάν, γύρω από ορισμένους άξονες, κατορθώσουμε να υπερβούμε τον κατακερματισμό, εάν αλλάξουμε τη φορά του βέλους, που από τα έξω προς τα μέσα καθόριζε τα ελληνικά πράγματα μέχρι σήμερα, και επιβάλουμε την αντίστροφη λογική, είναι δυνατό να αρχίσουμε να υπερβαίνουμε τον κατακερματισμό.

Αυτό ήταν το νόημα της επιμονής μας όλη την προηγούμενη περίοδο, για την ανάγκη μετατροπής του αντιμνημονιακού κινήματος σε ηγεμόνα των εξελίξεων και την αποφυγή του αυτοεγκλεισμού του σε μια χωριστική ή μερική αντίληψη. Για να το κάνουμε πιο λιανά: Το λαϊκό κίνημα, όπως είχε συμβεί με τη Φιλική Εταιρεία το '21 ή με το ΕΑΜ στην Κατοχή, θα πρέπει να μεταβληθεί σε εκπρόσωπο όλου του λαού και εκφραστή των αναγκών του στο σύνολό τους.

Ο σημερινός κατακερματισμός, ανάμεσα στο «κοινωνικό» και το «εθνικό»„ ανάμεσα στην «αριστερά»και τη «δεξιά», θα πρέπει, με τον έναν ή άλλο τρόπο, να ξεπεραστεί. Και αυτό μπορεί να συμβεί με δύο τρόπους: Είτε με τρόπο αυταρχικό, αντιδημοκρατικό και υποτελή, είτε δημοκρατικό και επαναστατικό. Τον **πρώτο**, τον προδιαγράφει ήδη η ανάδυση της Χρυσής Αυγής και η επίκληση του Παπαδόπουλου από τον Μιχαλολιάκο, ή η ιδεολογική ταύτιση των ΜΑΤ με τη Χρυσή Αυγή. Τον **δεύτερο**, τον ανέδειξε παραδειγματικά το κίνημα των πλατειών και των αγανακτισμένων. Αυτό το κίνημα έμεινε στη μέση του δρόμου διότι δεν μπόρεσε να βρει μια ολοκληρωμένη πολιτική έκφραση και κυριάρχησαν προς στιγμήν χωριστικές λογικές. Ωστόσο η δυναμική είναι εδώ, οι ανάγκες είναι εδώ. Και την επόμενη περίοδο θα συμβάλουμε με όλες μας τις δυνάμεις στη διαμόρφωση κινήσεων ενωτικού-συνθετικού χαρακτήρα, έτσι ώστε οι δυνάμεις του ελληνικού λαού να μην αυτοακυρώνονται, μένοντας απλώς στην κρίση της μεταπολίτευσης, αλλά να αθροίζονται και να πολλαπλασιάζονται. περνώντας σε ένα νέο πρόταγμα, σε ένα νέο όραμα για την Ελλάδα.

Τι θα γίνει με το μεταναστευτικό;

Μπορεί όμως να γίνει αλλαγή της μεταναστευτικής πολιτικής με την νέα κυβέρνηση και τους νέους συσχετισμούς;

Του **Βασίλη Στοϊλόπουλου**

Ο υπαρκτός κίνδυνος της ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας και της «εθελούσιας» εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη ανέδειξαν, όπως αναμενόταν, τα μνημόνια και το ευρώ σε κυρίαρχα ζητήματα του προεκλογικού αγώνα της 17ης Ιουνίου. Ο οξύτατος και πολωτικός χαρακτήρας της πρόσφατης εκλογικής αναμέτρησης, με τις διλημματικές ακρότητες, τους αδίστακτους τακτικισμούς και τις ψευδοοραματικές παραμυθίες γύρω από την οικονομική κρίση, έγινε ακόμα πιο έντονος όταν τελικά εμφανίστηκαν στο προεκλογικό τοπίο η αντιπαράθεση για τη γιγάντωση της λαθρομετανάστευσης και όταν, ξαφνικά, όλο το πανελλήνιο ανακάλυψε το φαιό πρόσωπο της Χρυσής Αυγής.

...η αναμέτρηση της ελληνικής πολιτείας με το εθνοκτόνο μεταναστευτικό ζήτημα ουσιαστικά αναβάλλονταν, με ευθύνη όλου του πολιτικού φάσματος...

Αφού για πολλά χρόνια η αναμέτρηση της ελληνικής πολιτείας με το εθνοκτόνο μεταναστευτικό ζήτημα ουσιαστικά αναβαλλόταν, με ευθύνη όλου του πολιτικού φάσματος, τώρα πλέον, ακόμη και ορισμένοι «καλοί άνθρωποι» της ανανεωτικής Αριστεράς, άρχισαν να αντιλαμβάνονται ότι η ρεαλιστική αντιμετώπιση της συνεχιζόμενης αθρόας και ασύδοτης λαθρομετανάστευσης δεν επιτρέπει στερεότυπα, ευχολόγια και συνθηματολογίες, ή εκ του ασφαλούς ηθικολογίες και αφορισμούς –και μάλιστα με ιδεολογικό επίχρισμα ανέξοδης προοδευτικότητας και παρωχημένου προλεταριακού διεθνισμού. Άπαντες ομολογούν πλέον ότι μπορεί το πρόβλημα της ανεξέλεγκτης μετανάστευσης να βαραίνει κυρίως τις κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ – ΝΔ) και τις παρασιτικές οικονομικές ελίτ του μεταπολιτευτικού πολιτικού συστήματος, όμως η ιδεολογική κάλυψη στο φαινόμενο της λαθρομετανάστευσης, ο απίστευτος εξωραϊσμός, η εθελοτυφλία και η συστηματική υποβάθμισή του πιστώνεται στις εγχώριες εθνομηδενιστικές δυνάμεις, μέρος των οποίων στεγάζεται στην ανανεωτική Αριστερά και στις συνιστώσες της, αλλά και στο ΚΚΕ. Η κατάσταση, σε πολλές, κυρίως αστικές, περιοχές της χώρας, είναι τέτοια που πλέον ήρθε η στιγμή που η αναμέτρηση αυτή έγινε αναπόφευκτη. Κι επειδή αυτή η στιγμή καθυστέρησε επικίνδυνα, θα πρέπει τώρα να είναι και πιο αποφασιστική και κυρίως πιο αποτελεσματική, πάντα βεβαίως στο πλαίσιο του νόμου, καθώς τίθεται ανοιχτά ζήτημα διατήρησης της εθνικής οντότητας των Ελλήνων, της ελληνικής ιδιοπροσωπίας και ταυτότητας, αλλά και της ασφάλειας των πολιτών.

Μπορεί όμως να γίνει ριζική αλλαγή της μεταναστευτικής πολιτικής με τη νέα κυβέρνηση και τους νέους συσχετισμούς που υπάρχουν στο ελληνικό κοινοβούλιο; Μπορεί να επιβάλει η ΝΔ το «σκληρό» πρόγραμμά της για την ασφάλεια, όταν αυτό απορρίπτεται από τον έναν κυβερνητικό της εταίρο (ΔΗΜΑΡ), λόγω «**ρατσιστικής προσέγγισης**» ακροδεξιών προδιαγραφών, ενώ ο άλλος εταίρος (ΠΑΣΟΚ) αντιτίθεται στην αλλαγή ακόμη και του «Νόμου Ραγκούση», που λειτουργεί σαν μαγνήτης εισόδου όλο και μεγαλύτερων μεταναστευτικών ροών στην Ελλάδα; Μπορεί να υπάρξει άρση του αδιεξόδου, όταν κάποιοι μέσα στη κυβέρνηση θα επιδιώκουν τη διεύρυνση των κριτηρίων για παροχή ιθαγένειας, ή θα αντιτίθενται στην επέκταση των απελάσεων ή στα κέντρα προσωρινής κράτησης; Πολύ δύσκολα και αρκεί να εξετάσουμε τον εξαιρετικά φειδωλό και γενικόλογο προεκλογικό λόγο για το μεταναστευτικό της ΔΗΜΑΡ, η οποία, στα «επτά σημεία» της για προγραμματική σύγκλιση, αντιμετωπίζει το μεταναστευτικό σαν πρόβλημα «κοινωνικής αλληλεγγύης, αλλά και προβλήματος ασφάλειας», ζητώντας απλώς την «εφαρμογή του νόμου για τους παράνομους μετανάστες». Για τον πρόεδρό της, αυτό που χρειάζεται είναι «συνδυασμός εσωτερικών ρυθμίσεων και διεθνών. Αναθεώρηση του Δουβλίνου 2, άμεση επαναπροώθηση όσων δεν δικαιούνται πολιτικό άσυλο και δεν μπορεί, βάσει του νόμου, να νομιμοποιηθούν», θεωρώντας μάλιστα τις θέσεις της ΝΔ πως «είναι χρήσιμες μάλλον για να αδράξουν τον ψηφοφόρο παρά για να πιάσουν τον παράνομο μετανάστη».

> ...το μεταναστευτικό ζήτημα πέρα από τις κοινωνικές, πολιτιστικές, δημογραφικές, οικονομικές παραμέτρους, είναι κατά βάση πολιτικό...

Σε κάθε περίπτωση, πιο ξεκάθαρα είναι τα πράγματα για την αξιωματική αντιπολίτευση, η οποία προφανώς θα καραδοκεί για να στηλιτεύσει κάθε «ανθρωπιστική παρεκτροπή» της νέας κυβέρνησης και ιδιαίτερα της ΔΗΜΑΡ: Ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται «στον αντίποδα μιας λογικής που ορθώνει την Ελλάδα-φρούριο, την Ευρώπη-φρούριο» και υποστηρίζει «το δικαίωμα στην ελεύθερη και ασφαλή είσοδο και το άσυλο», παραγνωρίζοντας ότι, τουλάχιστον στατιστικά, άσυλο δικαιούται μόνο το 2% των αιτούντων. Στο «τροποποιημένο» κυβερνητικό πρόγραμμα «αξιοπρέπειας και ελπίδας» του ΣΥΡΙΖΑ αναφέρεται ότι το μεταναστευτικό πρόβλημα της Ελλάδας θα λυθεί με «τη σταδιακή παραχώρηση ταξιδιωτικών εγγράφων για το μεγάλο όγκο των μεταναστών που επιθυμούν να αποχωρήσουν από το ελληνικό έδαφος και τον εξορθολογισμό του νομικού και θεσμικού πλαισίου για την νομιμοποίηση των μεταναστών που ζουν και εργάζονται στη χώρα μας και την ισότιμη ένταξή τους». Στο πλαίσιο αυτό, της νομιμοποίησης δηλαδή, μέσω παροχής ταξιδιωτικών εγγράφων, όλων των μεταναστών που ήρθαν και θα έρχονται στην Ελλάδα, και της ανάδειξης της Μεσογείου ως γέφυρας με τον Τρίτο Κόσμο και όχι τείχος της Ευρώπης, ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ δεν θεωρεί παράλογο «αν είναι κάποιος χρόνια στην Ελλάδα και εργάζεται και έχει χαρτιά και ένα καθεστώς νόμιμης παραμονής, το να μπορεί υπό τέτοιες συνθήκες να φέρει τη γυναίκα του και τα παιδιά του (συνέντευξη στο *Πρώτο Θέμα*, 10-6-2012). Τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο σαφή όταν ανατρέξουμε στο αναλυτικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για το μεταναστευτικό (ΣΤΟΧΟΣ 10: Για μια νέα πολιτική για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, www.syn.gr/programma/b10.htm), που εξακολουθεί να είναι αναρτημένο στο διαδίκτυο. Εκεί διαπιστώνει κανείς ότι με το μεταναστευτικό πρόγραμμά του ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν έχει απαντήσεις για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης, αλλά ότι μεθοδεύει τη μαζική νομιμοποίηση, τη διεύρυνση της έννοιας του ασύλου, την αποδυνάμωση της φύλαξης των συνόρων, την προσέλκυση νέων μεταναστευτικών ρευμάτων και τη μεταιτροπή της Ελλάδας σε **πολυπολιτισμική χοάνη**.

Και όλα αυτά όταν παλιότερα, στο Ευρωκοινοβούλιο, ο ΣΥΡΙΖΑ **είχε στηρίξει τη συνθήκη Δουβλίνο ΙΙ** (343/2003), που όντως είναι ο πυρήνας του προβλήματος της παράνομης μετανάστευσης στην Ελλάδα. Τώρα ζητά την κατάργησή της, όπως κάνει άλλωστε και όλο το πολιτικό σύστημα, αποκρύπτοντας όμως την πραγματικότητα για το τι ακριβώς προβλέπει αυτός ο κανονισμός. Αντίθετα, εξακολουθεί να υπάρχει πολλή παραπληροφόρηση, υποκρισία και πολιτική σπέκουλα απ' όλα τα κόμματα, που θεωρούν ότι μπορεί κανείς πολύ εύκολα να αλλάζει ευρωπαϊκούς κανονισμούς. Η ουσία είναι ότι σήμερα ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙ καθιστά την Ελλάδα μία αθωράκιστη χώρα, που αναγκάζεται να αντιμετωπίσει μόνη και από

ανίσχυρη θέση ένα τεράστιο κύμα παράνομης μετανάστευσης –το 90% της Ε.Ε.– χωρίς να υπάρχουν μηχανισμοί ουσιαστικής ευρωπαϊκής κοινοτικής αλληλεγγύης. Η όποια προσπάθεια αναθεώρησης αυτού του κανονισμού είναι πολύ δύσκολη υπόθεση, απαιτεί πολύ χρόνο διαβουλεύσεων και προϋποθέτει συναίνεση, που δυστυχώς δεν υπάρχουν, παρότι, από το 2005, όλοι γνωρίζουμε ότι έχουν αλλάξει πλήρως τα δεδομένα της παράνομης μετανάστευσης στην Ελλάδα, αλλά και στην ΕΕ. Το ίδιο ανεύθυνη είναι όμως και η στάση όσων θεωρούν ότι το πρόβλημα θα λυθεί αν δοθούν στους «ελληνοποιημένους» μετανάστες ταξιδιωτικά έγγραφα, αποκρύπτοντας το γεγονός ότι, σύμφωνα με τη Συνθήκη Σέγκεν, ακόμη και αν κάποιος μετανάστης φέρει ταξιδιωτικά έγγραφα, που εκδόθηκαν από ένα κράτος-μέλος, η χώρα υποδοχής δεν δεσμεύεται να τον δεχθεί στο έδαφος της και θα επιστρέφει αμέσως στην Ελλάδα. Αυτοί που ενδεχομένως θα χάσουν το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης θα είναι οι Έλληνες πολίτες, που θα είναι υποχρεωμένοι να έχουν μαζί τους διαβατήριο και να υπόκεινται σε κάθε μορφής ελέγχους.

Επειδή το μεταναστευτικό ζήτημα, πέρα από τις κοινωνικές, πολιτιστικές, δημογραφικές, οικονομικές παραμέτρους, είναι κατά βάση πολιτικό, αυτό που πρέπει επειγόντως να κάνει η σημερινή κυβέρνηση είναι η δημιουργία ειδικού χαρτοφυλακίου για την αντιμετώπιση της μετανάστευσης, με βασικό στόχο την άμεση καταγραφή των μεταναστών και την αναχαίτιση της λαθρομετανάστευσης, την ανασυγκρότηση των περιοχών που έχουν καταληφθεί από μετανάστες με την ισόρροπη κατανομή τους σε πόλεις και περιοχές, καθώς και την αποτροπή δημιουργίας γκέτο, αλλά και τη νόμιμη παραμονή στη χώρα όσων πληρούν όλους τους όρους της ενσωμάτωσης / αφομοίωσης, όπως προβλέπονται και σε άλλες χώρες της Ευρώπης.

Εκλογές στην εξωτική Θράκη

Μεθοδεύσεις του προξενείου και μεταγραφές...

Του **Κώστα Καραΐσκου**

Στις 17 Ιουνίου, οι εκλογές στη Θράκη είχαν – ως είθισται, άλλωστε– ξεχωριστό χρώμα: κόκκινο. Και δεν εννοούμε βέβαια καμιά κομμουνιστική έκπληξη, αλλά μιλάμε για την, καθιερωμένη πια, άμεση παρέμβαση της Τουρκίας στην εκλογική διαδικασία.

Το αποτέλεσμα ήταν η εκλογή τριών μειονοτικών βουλευτών σε σύνολο έξι: στην Ξάνθη, Χουσεΐν Ζεϊμπέκ με τον ΣΥΡΙΖΑ και, στην Κομοτηνή, Αχμέτ Χατζησμάν με το ΠαΣοΚ και Αϊχάν Καραγιουσούφ με τον ΣΥΡΙΖΑ. Λογικό το αποτέλεσμα, λαμβανομένης υπόψιν της πληθυσμιακής αναλογίας στην περιοχή, ειδικά όταν δεκάδες λεωφορεία φέρνουν ψηφοφόρους από την Πόλη, την Προύσα κ.λπ., κι ας μην αγγίζουν τα νούμερα του παρελθόντος (1989-1990). Όμως τι ακριβώς έγινε;

Ας τα πάρουμε με τη σειρά. Ήταν δεδομένη η απέχθεια της Τουρκίας προς το πρόσωπο του Αντώνη Σαμαρά, εξ ου και η απίστευτη αποδοκιμασία της ΝΔ στα μειονοτικά εκλογικά τμήματα, ειδικά στη Ροδόπη, όπου πήρε κάπου ...4%. Στην Ξάνθη, το μένος των μειονοτικών ταγών εστράφη πρωτίστως κατά του ΠαΣοΚ (που δεν δέχθηκε πίσω τον **Τσετίν Μάντατζη**, όταν αυτός επέστρεψε μετά την αποτυχημένη του απόπειρα να ενταχθεί στη ΔΗΜΑΡ), δίνοντας στην παλιά τους προτίμηση μονοψήφιο ποσοστό. Η σαφής προτίμηση των μειονοτικών προχθές ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και προέκυψαν δύο βουλευτές από τα ψηφοδέλτιά του. Ας δούμε λοιπόν τα πρόσωπα που εξελέγησαν.

Στην Ξάνθη, ο φαρμακοποιός **Χουσεΐν Ζεϊμπέκ,** πριν δυόμισι χρόνια, είχε πάρει 1.144 ψήφους και τον Μάιο τις δεκαπλασίασε. Πώς το πέτυχε αυτό, όταν καμία συνολική στροφή των μουσουλμάνων προς τον ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε καταγραφεί; Γνώμη μας είναι πως ο Ζεϊμπέκ έπαιξε με τους όρους του Προξενείου και αυτό δείχνει και η παρουσία του στη Ρόδο, δίπλα στον ιμάμη Ιλτέρ Μέτσο, τον οποίο έστειλε εκεί ο τουρκομουφτής Ξάνθης Αχμέτ Μετέ, για να δημιουργήσει μειονοτικό ζήτημα για τη χώρα μας στη Δωδεκάνησο. Η τουρκοφροσύνη σεσημασμένων φασιστών κάνει μετάσταση από τη Θράκη σε Ρόδο–Κω και κανείς δεν δείχνει να αντιδρά! Τώρα θα έχουμε και βουλευτή της «Αριστεράς» –τελάλη των νεοσουλτάνων της Άγκυρας– να πατρονάρει την πρακτόρικη αυτή υπόθεση;

Στη Ροδόπη, ο οδοντίατρος **Αϊχάν Καραγιουσούφ** εξελέγη επίσης με τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και με το πράσινο φως από το ίδιο κέντρο εξουσίας, παρά την προσωπική του θητεία στην τουρκική Αριστερά (κάτι που ισχύει και για τον Ζεϊμπέκ). Δεν έχουμε σαφή εικόνα του πώς θα πολιτευτεί, αλλά η παρουσία του δίπλα στον Τούρκο πρόξενο, στη γιορτή «40 Κουρμπάνια», στη Χλόη της Ροδόπης, όπου τιμήθηκαν οι πρώτοι 40 Οθωμανοί «μάρτυρες» της κατάκτησης της Θράκης κατά τον 14ο αιώνα, δεν προϊδεάζει για κάτι θετικό. Ας σημειωθεί ότι η «γιορτή» αυτή (που την τίμησαν ΟΛΟΙ οι μειονοτικοί πολιτευτές εφέτος) άρχισε να γίνεται πρόσφατα, με προτροπή του Τούρκου προξένου Κομοτηνής, Μουσταφά Σάρνιτς, ο οποίος προσφέρεται να στήσει και... μνημείο στην περιοχή! Ωραία σημειολογία για αριστερό βουλευτή, η τιμή στα στίφη των βασιβουζούκων που επέδραμαν στην περιοχή πριν 700 χρόνια...

Πάνω: Ο Α. Καραγιουσούφ του ΣΥΡΙΖΑ στην οθωμανική γιορτή «40 Κουρμπάνια».
Κάτω: Ο Χ. Ζεϊμπέκ, του ίδιου σχήματος, με τον Ιμάμη Ιλτέρ Μέτσο στη Ρόδο.

Στον ίδιο νομό, η επανεκλογή του **Αχμέτ Χατζησμάν** δεν εξέπληξε κανέναν, αφού ήταν δεδομένη. Ας σημειωθεί πάντως ότι ο Χατζησμάν δεν είναι καν μέλος του ΠαΣοΚ κι ότι οφείλει τη δημοφιλία του αφενός στο πολιτικό του παρελθόν (δίπλα στον θανόντα αυτονομιστή Αχμέτ Σαδίκ) και αφετέρου στην ιδιότητά του ως ιμάμη (που κανονικά θα έπρεπε να είναι ασυμβίβαστη με τη βουλευτική του υποψηφιότητα, αλλά στην Ελλάδα ζούμε...). Τέλος, η πολιτική προστυχιά της τοπικής ΔΗΜΑΡ, με τη μεταγραφή του δικηγόρου **Ιλχάν Αχμέτ** από τη ΔΗΣΥ της Ντόρας, έφερε μεν 10.000 ψήφους στο μαγαζί του κυρ-Φώτη, όμως δεν κατάφερε να εκλέξει βουλευτή, αφού οι χριστιανοί ψηφοφόροι συσπειρώθηκαν γύρω από τον Ευριπίδη Στυλιανίδη, εκτοξεύοντας το ποσοστό της ΝΔ από το 18% του Μαΐου στο 27% του Ιουνίου.

> Όσο δεν ξηλώνεται το τουρκικό Προξενείο από την Κομοτηνή, η μήτρα της παραχάραξης είναι ενεργή

Η αφύπνιση του πλειονοτικού στοιχείου* είναι οπωσδήποτε μία αναγκαία συνθήκη για την αλλαγή της ελεεινής εικόνας που περιγράψαμε ανωτέρω, δεν είναι όμως και ικανή. Τι μπορεί να κάνει ο απλός Έλληνας ψηφοφόρος και πώς μπορεί να αποφύγει έναν διαχωρισμό των πολιτευτών με «καλούς χριστιανούς – κακούς μουσουλμάνους», όταν η μεν πολιτεία δέχεται τη γελοιοποίηση της εκλογικής διαδικασίας από τα φερέφωνα του προξενικού μηχανισμού, τα δε κόμματα απλώς κοιτάνε να επωφεληθούν ψηφοθηρώντας; Όσο δεν ξηλώνεται το τουρκικό προξενείο από την Κομοτηνή, η μήτρα της παραχάραξης είναι ενεργή και οι υπηρέτες της θρασείς και πολυάριθμοι. Αν δώσουμε, ως Ελλάς, το σήμα «ως εδώ και μη παρέκει», ας δείξουν και τα πολιτικά κόμματα ότι ο αυτοσεβασμός τους προέχει των ψηφοσυλλεκτικών τους αναγκών και τότε θα δούμε όλο το τοπίο να αλλάζει άρδην...

*Για την οποία εμείς, ως Παράταξη Πολιτών «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ», κάναμε το παν, διοργανώνοντας (11-6-12) και ειδική συνέντευξη Τύπου στην Κομοτηνή, με αυτό ως μοναδικό θέμα.

17 Ιουνίου 2012: Τι λένε οι αριθμοί;

Ακτινογραφία της ψήφου

Του **Γιάννη Ξένου**

Ολοκληρώθηκε και η δεύτερη εκλογική αναμέτρηση του 2012, αλλά κανείς δεν πανηγυρίζει με το αποτέλεσμα, περισσότερο ένα αίσθημα ανακούφισης εκπέμπεται από όλες τις κατευθύνσεις. Ανακούφιση νιώθουν αυτοί που θα συγκυβερνήσουν, επειδή κατάφεραν να συγκεντρώσουν ένα ποσοστό της τάξης του 48% και μια βουλευτική πλειοψηφία 179 βουλευτών, ικανή να συντηρήσει κυβέρνηση για ένα χρονικό διάστημα, στην καλύτερη των περιπτώσεων μέχρι τις ευρωεκλογές του 2014. Ανακούφιση και στην αξιωματική αντιπολίτευση, γιατί θα έχει χρόνο να κεφαλαιοποιήσει τα κέρδη από τις εκλογικές αναμετρήσεις του 2012, να θέσει σε εφαρμογή το δύσκολο σχέδιο μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ σε μεγάλο κόμμα, αντίστοιχο του ποσοστού του. Ανακούφιση, για την ώρα τουλάχιστον, στους Έλληνες πολίτες, που πιστεύουν ότι η χώρα κερδίζει άλλη μια παράταση χρόνου, ώσπου είτε η Ευρώπη θα βουλιάξει σύσσωμη, ή θα επικρατήσει μια λογική επίλυσης των οικονομικών αδιεξόδων που θα περιλαμβάνει όλες τις χώρες.

...Η ανάδυση νέων πολιτικών δυνάμεων και ενός νέου συσχετισμού πολιτικών δυνάμεων είναι απούμενο και μεγάλη ανάγκη της εποχής...

Η Νέα Δημοκρατία με την ψυχή στο στόμα

Η **ΝΔ** κατόρθωσε να φτάσει σε ποσοστό και ψήφους (αν συνεκτιμήσουμε και την αυξημένη αποχή) στην επίδοση του 2009. Αποδείχτηκε ότι, παρά το τραγικό σφάλμα της να συμμετάσχει σε φιλομνημονιακή κυβέρνηση, ο ελληνικός λαός δεν της καταλογίζει ίδιο μερίδιο ευθύνης με το ΠΑΣΟΚ και της έδωσε για ένα διάστημα μια ακόμα ευκαιρία. Δύο παράγοντες έπαιξαν καίριο ρόλο για να κερδίσει η ΝΔ.: αύξησε τη διαφορά της από τον ΣΥΡΙΖΑ στην επαρχία και τη μείωσε στα αστικά κέντρα. Στις εκλογές του Μαΐου, το μόνο αστικό κέντρο που κέρδισε ήταν η Β΄ Θεσσαλονίκης, ενώ τώρα προστέθηκαν η Α΄ Αθηνών, Α΄ Πειραιώς και η Α΄ Θεσσαλονίκης. Η ΝΔ διατήρησε τη **συσπείρωση** του Μαΐου, 92%, αν και αυτό δεν είναι και κάτι πολύ σπουδαίο, τόσο χαμηλά που ήταν, και πήρε ψήφους από Ανεξάρτητους Έλληνες, 22 %, 17% από Χ.Α., 15% από τα κόμματα που δεν μπήκαν στην προηγούμενη Βουλή, 9% από ΔΗΜΑΡ, 8% από ΠΑΣΟΚ και το 47% από ΔΗΣΥ, δηλαδή η Μπακογιάννη έφερε το πενιχρό 1% από το κόμμα της. Ως προς την **ηλικία των ψηφοφόρων**, και πάλι είχε μεγάλη διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ στην ηλικιακή κατηγορία 51+ (37% η ΝΔ έναντι 22% του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά κατάφερε από τις προηγούμενες εκλογές να διπλασιάσει τα ποσοστά της στους νέους (από 10,8% στην κατηγορία 18-24 τον Μάιο, τώρα πήρε 20% στην ευρύτερη κατηγορία 18-34) μαζεύοντας κάπως τη διαφορά της από τον ΣΥΡΙΖΑ (33%). Ενδιαφέρον έχει και η **επαγγελματική ενασχόληση** όσων την ψήφισαν, κυριαρχεί σε συνταξιούχους (43%), νοικοκυρές (37%) και αγρότες (34%), ενώ πάσχει σε ανέργους (19%), φοιτητές (20%) και μισθωτούς ιδιωτικού τομέα (23%) – η ΝΔ μείωσε τη διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ κερδίζοντας σε όλες τις μεσοαστικές και μεγαλοαστικές περιοχές της Αττικής. Το φαινομενικά παράδοξο είναι ότι συγκεντρώνει ψήφους από τα δύο εισοδηματικά άκρα, από τη μια τους πολύ φτωχούς (αγρότες-συνταξιούχους) και από την άλλη αστικά στρώματα. Η ΝΔ, εκμεταλλευόμενη το προεκλογικό κλίμα, έδειξε ότι παραμένει ακόμα ζωντανή, αλλά αν δεν βρει μια φόρμουλα για να συνενωθεί με το κομμάτι της που αποχώρησε με τη ψήφιση του δεύτερου μνημονίου, μάλλον έχει αγγίξει την εκλογική της οροφή, και η πιθανότατη φθορά από μια διακυβέρνηση που μόνο κατ' όνομα θα είναι εταιρική, μπορεί να σημάνει σύντομα το τέλος της.

Στιγμές ανάλογες με το... 1958 ζει ο **ΣΥΡΙΖΑ**, αφού πια είναι αξιωματική αντιπολίτευση με ένα σημαντικό ποσοστό. Αύξησε ποσοστό και ψήφους, αλλά όχι στο βαθμό που πίστευαν κάποιες **εταιρείες δημοσκοπήσεων** (παράδειγμα η Public Issue, που την τελευταία εβδομάδα που επιτρέπονταν οι δημοσκοπήσεις του έδινε 31,5% και ο Γ. Μαυρής πίστευε ότι μπορεί να φτάσει έως και το 33%) και ορισμένα ΜΜΕ. Παρ' όλα αυτά, ενίσχυσε το ποσοστό του κατά 10 μονάδες από το Μάιο και μαζί με τη ΝΔ έφτιαξε ένα νέο **διπολισμό**. Το αν ο πόλος του ΣΥΡΙΖΑ θα διατηρηθεί εξαρτάται από πολλές παραμέτρους (βιωσιμότητα κυβέρνησης, εσωτερική συνοχή του ΣΥΡΙΖΑ και, κυρίως, αν το ένα εκατομμύριο ψήφοι που κέρδισε ενταχθεί στο κόμμα ή είναι περαστικό από τον ΣΥΡΙΖΑ). Κέρδισε 16 εκλογικές περιφέρειες, την Αττική, 30% έναντι 26% η ΝΔ, την Αχαΐα, όλη την Κρήτη, τα νησιά του Ιονίου, την Εύβοια, τη Ροδόπη κ.ά., δηλαδή περιοχές που κυριαρχούν στην οικονομία οι τομείς των υπηρεσιών του τουρισμού και οι... μουσουλμάνοι. Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε μικρότερη συσπείρωση από τη ΝΔ, 84%, αλλά κέρδισε περισσότερες ψήφους από τα υπόλοιπα κόμματα. **Λεηλάτησε** κυριολεκτικά τους ψηφοφόρους του ΚΚΕ, 26%, της ΔΗΜΑΡ, 25% και από τα κόμματα εκτός Βουλής, 25%, πήρε σημαντικά ποσοστά από τους Ανεξάρτητους Έλληνες, 18%, ΠΑΣΟΚ 14% και 8% Χ.Α. Ως προς την **επαγγελματική ενασχόληση** των ψηφοφόρων του, κερδίζει στους ανέργους (36%), μισθωτούς ιδιωτικού τομέα (33%), φοιτητές (32%), μισθωτούς δημοσίου τομέα (31%) και ελεύθερους επαγγελματίες (31%) και χάνει σε συνταξιούχους (16%), αγρότες (22%) και νοικοκυρές (25%), αντίστροφη εικόνα από τη Ν.Δ.

> Η αποχή για άλλη μια εκλογική αναμέτρηση αυξήθηκε, κυμάνθηκε στο 37,53%

Το **ΠΑΣΟΚ** σταθεροποιήθηκε πια ως τρίτο κόμμα, έχασε σχεδόν μια μονάδα από το Μάιο (έπαιξε ρόλο και η αποχή), όσα κάστρα του είχαν απομείνει στην Κρήτη και τη Ροδόπη του τα πήρε ο ΣΥΡΙΖΑ, έχασε και οχτώ βουλευτικές έδρες, αλλά τα χειρότερα αποφεύχθηκαν, δηλαδή να καταγράψει μονοψήφιο ποσοστό, όπως φοβόταν. Η μόνη επιλογή που έχει πια είναι αυτή του **μικρότερου κυβερνητικού εταίρου**. Ως προς την ηλικία των ψηφοφόρων του, είναι το πιο **γερασμένο κόμμα**, το ψήφισαν το 17% όσων είναι 51+ και μόλις το 7% όσων είναι κάτω από 51. Διατηρεί δυνάμεις ακόμα σε συνταξιούχους (19%), αγρότες (18%) και νοικοκυρές (14%), ενώ το έχουν αποχαιρετήσει φοιτητές (6%), άνεργοι (6%), μισθωτοί ιδιωτικού τομέα (8%), ακόμα και οι δημόσιοι υπάλληλοι το απαρνήθηκαν (10%).

Οι **Ανεξάρτητοι Έλληνες**, μια από τις εκπλήξεις των εκλογών του Μαΐου, προσγειώθηκαν στο 7,5%, χάνοντας τρεις μονάδες. Είχαν τη χαμηλότερη συσπείρωση, 51%, από τα επτά κόμματα που μπήκαν στη Βουλή, αφού ψηφοφόροι τους κατευθύνθηκαν τόσο προς τη ΝΔ, το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τη Χ.Α. Οι ψήφοι τους μειώθηκαν κατά 200.000 και εξέλεξαν 13 λιγότερους βουλευτές από το Μάιο. Οι ψηφοφόροι τους προέρχονται από τους ανέργους (10%), τους φοιτητές (10%) και τους μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα (10%). Ηλικιακά υπερτερούν οι κάτω των 50 (10% έναντι 4% των άνω των 50 ετών). Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες δέχονται πιέσεις από όλο το πολιτικό φάσμα, η αλλοπρόσαλλη στάση του Π. Καμμένου, στις σαράντα μέρες που μεσολάβησαν μεταξύ των δύο εκλογών, επέτεινε τις τάσεις φυγής των ψηφοφόρων του.

Η **νεοναζιστική Χρυσή Αυγή** απέδειξε ότι ήρθε για να μείνει. Ίδιο ποσοστό με τον Μάιο, λίγες χιλιάδες ψήφοι λιγότεροι, αλλά στις συνειδήσεις όλου του κόσμου εμφανίζεται εδραιωμένη. Έχασε ψήφους στην Πελοπόννησο, που κατευθύνθηκαν προς τη ΝΔ, αλλά σε γενικές γραμμές κράτησε τα ποσοστά της στα προπύργιά της στην Πελοπόννησο (Λακωνία, Αργολίδα, Κορινθία), κοντά στο 10%. Εντύπωση προκαλεί η αύξηση του ποσοστού **στο υπόλοιπο Αττικής**, όπου πια είναι τρίτο κόμμα. Στην Αττική καταγράφει εντυπωσιακά ποσοστά σε περιοχές όπως ο **Ασπρόπυργος** (16,75%), τα **Μέγαρα** (15,17%), η **Φυλή**, που μέχρι το 2009 ο ΛΑΟΣ είχε πολύ υψηλά ποσοστά (8% με 9%) και το ΠΑΣΟΚ κοντά στο 50%(!) – η διάλυση αυτών των δύο κομμάτων, ενδυναμώνει τη Χρυσή Αυγή. Σύμφωνα με μετεκλογική έρευνα της public issue το 29% των ψηφοφόρων την ψήφισε για **να τιμωρήσει το σύστημα** και το 27% για το μεταναστευτικό, ενώ μόνο το 14% για το πρόγραμμά της. Ένα ακόμα στοιχείο για τη Χρυσή Αυγή που θέλει εξήγηση είναι **η συσπείρωσή της**, που έφτασε αρκετά υψηλά, στο 66%, αμέσως μετά τις εκλογές του Μαΐου ήταν μόλις 40%, ενώ τις επόμενες εβδομάδες όσο τα ΜΜΕ την «αποκάλυπταν», η συσπείρωση αυξανόταν, 52,7%, στη συνέχεια 57%, γιατί όταν έχουν αναλάβει να σε ξεσκεπάσουν δημοσιογράφοι σαν τον Μ. Καψή και τον Στ. Θεοδωράκη, και ο χειρότερος να είσαι, για τον κόσμο θα παραμένεις πιο συμπαθής από τέτοιους τύπους. Την εβδομάδα που ο

Κασιδιάρης χτύπησε την Κανέλλη η συσπείρωση έπεσε και πάλι στο 49%, αλλά την επόμενη εβδομάδα ανέβηκε 15 μονάδες. Ηλικιακά **κυριαρχούν οι νέοι** (9% κάτω από 50 ετών, 4% πάνω από 50) και ως προς το φύλο, οι άντρες. Ως προς την επαγγελματική απασχόληση οι άνεργοι (10%), οι φοιτητές (9%) και οι ελεύθεροι επαγγελματίες (9%). Αποδείχτηκε ότι η Χ.Α. έχει ισχυρά ερείσματα στην κοινωνία, αφού βρήκαν σε αυτή στέγη όλοι οι χουντικοί, βασιλικοί και λοιποί ακροδεξιοί που ήταν παλιά στο ΛΑΟΣ και αλλού, αλλά και κόσμο που προέρχεται ακόμα και από την αριστερά.

Η **ΔΗΜΑΡ** παρέμεινε ακλόνητη ως προς ποσοστό και ψήφους, τι και αν είχε διαρροές προς ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, τα μεσοστρώματα πείστηκαν από το σύνθημα του Κουβέλη «εντολή για λύση» και την ψήφισαν μαζικά. Είναι χαρακτηριστικό σε ποιες περιοχές της Β΄ Αθηνών η ΔΗΜΑΡ βγήκε τρίτο κόμμα: Αγία Παρασκευή, Χαλάνδρι, Μαρούσι, Βριλήσσια, Κηφισιά, Πεύκη, Παπάγου-Χολαργού, Πεντέλης, Φιλοθέη, να προσθέσουμε ότι το υψηλότερο ποσοστό της το κατέγραψε στο δημοτικό διαμέρισμα Οίας στη Σαντορίνη, 31,4%!

Το **ΚΚΕ** υπέστη κάζο αντίστοιχο με ό,τι έπαθαν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ τον Μάιο. Εξανεμίστηκε το μισό του ποσοστό και παραπάνω από τις μισές ψήφους του και πια είναι το τρίτο κόμμα της Αριστεράς. Στις περιφέρειες που παραδοσιακά έπαιρνε υψηλά ποσοστά κατακρημνίστηκε. Για παράδειγμα, Σάμο (–6,39%), Κεφαλονιά (–6,26%), Λέσβο (–6,04%), αλλά και στα μεγάλα αστικά κέντρα, η μείωσή του ήταν ανάμεσα στις 4-6 μονάδες. Είναι αρκετά **γερασμένο κόμμα** (7% στους πάνω των 50% και 4% στους κάτω), ενώ ως προς την απασχόληση ξεχωρίζει στους άνεργους (7%) και τους συνταξιούχους (6%). Το ΚΚΕ χρειάζεται να κάνει μια νέα αρχή, αλλά το γερασμένο και αντιπαθητικό (με εξαίρεση, ίσως, την Παπαρήγα) στελεχικό δυναμικό του δεν το βοηθούν.

Τέλος, να σταθούμε λίγο στα κόμματα που δεν μπήκαν στη Βουλή και που το ποσοστό τους έπεσε στο 5,8% από το 18% το Μάιο και ήταν τα κύρια θύματα του νέου δικομματισμού. Το φαινόμενο Τζήμερος μας τελείωσε και το αποδέχτηκε και ο ίδιος με την άθλια επιστολή που έστειλε, το ίδιο και ο Καρατζαφέρης, αλλά μας άφησε στη θέση του τη Χ.Α. Οι Οικολόγοι Πράσινοι δεν φαίνεται να έχουν τη δυναμική να ξανακατέβουν σε εκλογές, ενώ στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το 0,33% που πήρε από 1,19% το Μάιο, τίθενται και σ' αυτήν διλήμματα ανάλογα με του ΚΚΕ προς τα πού πάει και τι κάνει. Η **αποχή** για άλλη μια εκλογική αναμέτρηση αυξήθηκε, κυμάνθηκε στο 37,53%, 2,5 μονάδες πάνω από τον Μάιο, που επίσης ήταν ανεβασμένη σε σχέση με τις εκλογές του 2009. Κάποιοι θα αντιτείνουν ότι και σε αυτές τις εκλογές χρησιμοποιήθηκαν οι εκλογικοί κατάλογοι του 2001 και άρα το ποσοστό πρέπει να είναι χαμηλότερο, αλλά το γεγονός παραμένει ότι το πολιτικό σύστημα, όπως είναι διαμορφωμένο, για ένα αυξανόμενο ποσοστό πολιτών είναι αδιάφορο.

*Τα στοιχεία προέρχονται από το έξιτ πολ της Metron Analysis και το βαρόμετρο της Public Issue.

Ο αποτρόπαιος πρωταγωνιστής

Η ανάδειξη της Χρυσής Αυγής σε προνομιακό συνομιλητή των πληβειακών στρωμάτων

Του **Γιώργου Ρακκά**

«Μίσος, μίσος, μίσος ταξικό, σφαλιάρες και κλωτσιές σε κάθε αφεντικό». Όταν οι αντιεξουσιαστές αναγόρευσαν κατά τη δεκαετία του 2000 αυτό το σύνθημα σε σημαία τους, θέλοντας έτσι να εκφράσουν την άρνηση οποιουδήποτε εθνικού αυτοπροσδιορισμού και την επιβεβαίωση του πιο ακραίου ταξικού διεθνισμού, δεν μπορούσαν να φανταστούν τι θα σήμαινε το να ξεσπάσει αυτό το μίσος στην πραγματικότητα. Σήμερα, που αυτό το μίσος είναι διάχυτο στα ελληνικά πληβειακά στρώματα, έκπληκτοι οι ίδιοι διαπιστώνουν ότι διασταυρώνεται με ζητήματα όπως το μεταναστευτικό, θέματα όπως αυτό της ασφάλειας και, στη βάση αυτών των θεματικών, αποκτάει προνομιακή σχέση μ' ένα καθαρό ναζιστικό κόμμα!

Η «στρατηγική της έντασης» που υιοθέτησε η Χ.Α. με τα «εγέρθητω», τις γροθιές του Κασιδιάρη και τις επιθέσεις σε μετανάστες, όχι μόνο δεν την αποξένωσε από την εκλογική της βάση, αλλά έθεσε πιο στέρεα τα ερείσματά της στις πιο φτωχές συνοικίες της χώρας...

Αιότι αυτό αποδείχθηκε κατά τις εκλογές της 17ης Ιουνίου. Η «στρατηγική της έντασης» που υιοθέτησε η Χ.Α. με τα «εγέρθητω», τις γροθιές του Κασιδιάρη και τις επιθέσεις σε μετανάστες, όχι μόνο δεν την αποξένωσε από την εκλογική της βάση, αλλά έθεσε πιο στέρεα τα ερείσματά της στις πιο φτωχές συνοικίες της χώρας. Στην Α΄ Αθηνών, στην Κυψέλη και τον Αγ. Παντελεήμονα, το ποσοστό της Χ.Α. κυμαίνεται μεταξύ 15% και 18%. Όσο για τις φτωχές συνοικίες της υπόλοιπης Αθήνας, έχουμε και λέμε: Ασπρόπυργος 16.75%, Ελευσίνα 10.71%, Μαγούλα 12.40%, Πέραμα 10.91%, Αγ. Ι. Ρέντης 10.31%, Μενίδι 11.96%, Κερατσίνι 9.09%, Καματερό 9.86%, Μοσχάτο-Ταύρος 8.59%, Πειραιάς 8.26%, Δραπετσώνα 7.93%. Και αντίστοιχα στη Θεσσαλονίκη: Κορδελιό 10.85%, Εύοσμος 9.40%, Μενεμένη 9.12%, Ευκαρπία 9.86%, Πολίχνη 8.40%, Σταυρούπολη 8.19%, Αμπελόκηποι 8.09%.

Πολλοί έχουν την τάση να συνδέουν προνομιακά την ανάπτυξη της Χρυσής Αυγής με το μεταναστευτικό, με την ασυδοσία των ελίτ, τον εκφυλισμό κάθε έννοιας δικαιοσύνης, την αίσθηση της ταπείνωσης που έχει καταλάβει τα πληβειακά στρώματα. Είναι όλα αυτά μαζί, και συνθέτουν μια καθημερινότητα-δεξαμενή του μίσους. Από εκεί αντλεί η Χρυσή Αυγή. Και εκτονώνει την οργή διαστρέφοντάς την, στοχοποιώντας οτιδήποτε φτάνει στην άκρη της γροθιάς της. Δίνει έτσι μια ψευδαίσθηση απόδοσης δικαιοσύνης, δικάζοντας, καταδικάζοντας και εκτελώντας αυτοστιγμεί, βάσει μιας αντίληψης περί τυφλής συλλογικής ευθύνης: Σε ό,τι αφορά στη μετανάστευση, εχθρός δεν είναι οι άρχουσες τάξεις που προκάλεσαν τη διάλυση της εθνικής και της κοινωνικής μας συνοχής, αλλά οι μετανάστες. Για τη διάλυση της χώρας δεν φταίει ο παρασιτικός εθνομηδενισμός που τέμνει οριζόντια το πολιτικό κατεστημένο, αλλά τα «κομμούνια». Η διαστροφή αυτή είναι εύκολη, καθώς το μίσος είναι τυφλό. Και η οργή μπορεί να στραφεί κατά πάντων αν δεν διαμεσολαβηθεί από όραμα και θετικές αξίες. Αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα για το κυρίαρχο ιδεολογικοπολιτικό σύμπαν της ύστερης μεταπολίτευσης, που μόλις πριν από μερικά χρόνια, τον Δεκέμβρη του 2008, διακήρυξε για τους δικούς του σκοπούς την ιδέα ότι «ο εμφύλιος είναι ο μόνος αυθεντικός πόλεμος, γιατί υπερβαίνει την εθνική πλάνη». Τώρα θα τα λουστούμε όλοι μας.

Όπως και θα λουστούμε την ειδική σχέση που έχει αναπτύξει η Χ.Α. με τα ΜΑΤ, τους ΔΙΑΣ, τα ΔΕΛΤΑ και όλες τις μονάδες της αστυνομίας που αυτή τη στιγμή δεν βρίσκονται πίσω από κάποιο γραφείο, μπλεγμένοι στο τέρας της κρατικής γραφειοκρατίας. Μια ειδική σχέση την οποία επέτρεψαν να διαμορφωθεί όλα αυτά τα χρόνια οι ελίτ αυτού του τόπου, χρησιμοποιώντας την αστυνομία για οτιδήποτε άλλο πέραν του να προστατεύει τον πολίτη: Ως σεκιούριτι βουλευτών ή αθλητικών γηπέδων, ως ταχυδρόμο του δημόσιου τομέα, ως ένα ακόμα πεδίο ρουσφετολογικών διευθετήσεων. Είναι χαρακτηριστική ως προς αυτό η ανώνυμη επιστολή αστυνομικών που δημοσίευσε το *Κουτί της Πανδώρας* του Κώστα Βαξεβάνη: «Η απουσία της αστυνομίας από το καθορισμένο συνταγματικό της έργο άφησε γήπεδο στις φασιστικές συμμορίες της Χρυσής Αυγής, και έτσι οι συνταγματικοί και εκ του νόμου θεματοφύλακες της τάξης της ασφάλειας, της περιουσίας, της τιμής και της ζωής των πολιτών, αντικαταστάθηκαν από συμμορίες ταγμάτων εφόδου ενός παρακράτους».

> Η Χρυσή Αυγή αναδείχθηκε στον αποτρόπαιο πρωταγωνιστή αυτής της προεκλογικής περιόδου, καταφέρνοντας να κάνει πολιτική με τις μπουνιές και να μεταβάλει την ατζέντα κατά το δοκούν...

Τέλος, θα πρέπει να αποδώσουμε ευθύνες γι' αυτή την ειδική σχέση, που μαρτυράει τις απαρχές της συγκρότησης ενός παρακράτους, χρήσιμου για το καθεστώς στις εποχές που ζούμε, στον μηδενισμό της βίας που ανέδειξε ένα κομμάτι των αντιεξουσιαστών κατά τον Δεκέμβρη του 2008. Τότε, κάποιοι πίστεψαν ότι είναι εφικτή, βάσει των συσχετισμών της ύστερης μεταπολίτευσης, η επαναστατική γυμναστική απέναντι στα «ακούνητα στρατιωτάκια» του θαρραλέου Πάκη Παυλόπουλου. Και μετέβαλαν σε υπ' αριθμόν ένα εχθρό τον μπάτσο ξαπλώνοντας κάτω όποιον έβρισκαν στους δρόμους με τα λοστάρια. Όμως κάθε δράση φέρνει και αντίδραση και η ώσμωση μεταξύ των ναζί και των αστυνομικών στα γυμναστήρια δεν άργησε να αποδώσει καρπούς. Γιατί, προφανώς, όταν μετασιρέφεις την πολιτική στη λογική της ισχύος, διακηρύττοντας πως «η βία είναι μαγική», στρώνεις το έδαφος για την αυριανή κυριαρχία των επαγγελματιών της βίας, καθώς και όσων την έχουν για θρησκεία, ύψιστη ιδεολογία και υπέρτατη αξία.

Έτσι, με την γκεμπελική διαστροφή του μπάχαλου, αξιοποιώντας και τις θεαματικές του δυνατότητες, η Χρυσή Αυγή αναδείχθηκε στον αποτρόπαιο πρωταγωνιστή αυτής της προεκλογικής περιόδου, καταφέρνοντας να κάνει πολιτική με τις μπουνιές και να μεταβάλει την ατζέντα κατά το δοκούν. Με τις υγείες μας...

Ανεξάρτητοι Έλληνες

Προεκλογικές αρρυθμίες και μετεκλογικά ερωτηματικά

Του **Μιχάλη Χατζηπέτρου**

Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες έχασαν μεταξύ 6 Μαΐου και 17 Ιουνίου τρεις μονάδες. Ως κόμμα δύο μηνών, απευθυνόμενο στον χώρο της λαϊκής πατριωτικής δεξιάς και σ' ένα κομμάτι του αντιμνημονιακού στρατοπέδου, συμπιέστηκαν στις συμπληγάδες της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι αιτίες της πτώσης είναι πολλές. Ασφαλώς, έχουν να κάνουν με το πώς λειτούργησε το δίλημμα δεξιά-αριστερά. Αλλά, κυρίως, αφορούν στο πώς αντιμετώπισε ο ΣΥΡΙΖΑ τους Ανεξάρτητους Έλληνες, απορρίπτοντας κάθε προοπτική συνομιλίας και συνεργασίας, αναδιπλούμενος σε μια λογική «κυβέρνησης της αριστεράς».

Ο δεύτερος λόγος είναι σύμφυτος στον χαρακτήρα της λαϊκής πατριωτικής δεξιάς και έχει να κάνει με μια εγγενή αδυναμία συγκρότησης οργάνωσης. Διότι αν αυτό ήταν θετικό για τις εκλογές της 6ης Μαΐου, καθότι τη δυναμική του την προκάλεσε η συνάντηση παραγόντων από διαφορετικούς χώρους, στις δεύτερες εκλογές, που μετρούσε η δουλειά πόρτα-πόρτα, και οι υποψήφιοι δεν είχαν κανένα κίνητρο λόγω λίστας να δουλέψουν προς αυτή την κατεύθυνση, φάνηκε όλη η οργανωτική γύμνια του σχήματος.

Με τον δικό της τρόπο, η δεύτερη εκλογική περιπέτεια των Ανεξάρτητων Ελλήνων απέδειξε, από μια άλλη πλευρά, ότι η μετωπική συγκρότηση ενός αντιστασιακού πόλου πρέπει να είναι αμφίπλευρη και να υπερβαίνει το παλαιό δίπολο αριστεράς-δεξιάς. Δεν είναι τυχαίο ως προς αυτό, εξάλλου, ότι τις διαρροές τις συγκράτησαν οι υποψήφιοι που δεν προέρχονταν από την δεξιά, αλλά άνθρωποι από τον Δημαρά, όσοι ήταν παλιά στη

Οι εκλογές της 17ης Ιουνίου κατέδειξαν τα όρια της στρατηγικής Καμμένου για την αντιμνημονιακή ανασυγκρότηση της δεξιάς πολυκατοικίας...

Σπίθα ή το ΔΗΚΚΙ (Καπαρουδάκης, Μαριάς, Δημαράς, Γιαταγάνα, Ξουλίδου κ.ά.).

Εδώ φαίνονται και τα όρια της στρατηγικής Καμμένου, ο οποίος προσέβλεπε στην αντιμνημονιακή, ριζοσπαστική ανασυγκρότηση της «δεξιάς πολυκατοικίας». Εντούτοις, τα κατ' εξοχήν στρώματα της λαϊκής δεξιάς δεν φαίνεται ότι μπορούν να τον ακολουθήσουν (οι συνταξιούχοι, οι αγρότες, οι νοικοκυρές κ.ο.κ.) καθώς... φοβούνται, κι ο φόβος τους είναι βάσιμος. Γι' αυτό και πολλοί εξ αυτών εγκατέλειψαν τους Ανεξάρτητους Έλληνες και επαναπατρίστηκαν με βαριά καρδιά στη Νέα Δημοκρατία.

Εντούτοις, το εγχείρημα των Ανεξάρτητων Ελλήνων ήταν και είναι πολύ χρήσιμο. Κατ' αρχάς, γιατί υποδείκνυε τις εθνομηδενιστικές αδυναμίες του ΣΥΡΙΖΑ και επίσης τόνιζε τα κενά του, με κυριότερα αυτά του παραγκωνισμού πρωταρχικών ζητημάτων όπως είναι οι γερμανικές αποζημιώσεις και η τιμωρία των υπευθύνων. Αυτά τα στοιχεία ήταν εξάλλου, και όχι ο νεοφιλελευθερισμός του, ο λόγος που έχει συσπειρώσει μια ευρεία γκάμα κόσμου, ο οποίος θα συνεισφέρει ενεργά στις ανασυνθέσεις που απαιτούνται κατά την επόμενη περίοδο. Στο ότι έστρωσαν τον δρόμο για κάτι τέτοιο, αυτή παραμένει η μεγάλη συνεισφορά των Ανεξάρτητων Ελλήνων, παρά την εξάντληση της δυναμικής, έτσι όπως αυτή καταγράφηκε στις εκλογές του Ιουνίου...

Στο άγνωστο με βάρκα την καβάτζα;

Προεκλογικά ήθη με φόντο μια διαλυμένη χώρα...

Του **Νικόλα Δημητριάδη**

Σε μία παρασιτική κοινωνία, που έμαθε διαχρονικά να στηρίζει την ευμάρειά της σε ξένα κόλλυβα (από την αντιπαροχή και τα εμβάσματα, στα ευρωπαϊκά κονδύλια και τη μαύρη εργασία), ο πολιτικός και δη ο προεκλογικός διάλογος δεν μπορεί παρά να στρέφεται διαρκώς γύρω από την εξασφάλιση αυτού του τρόπου ζωής. Τα διάφορα κόμματα, γνωρίζοντας πως η επιβίωσή τους στηρίζεται στην ψήφο των εκτεταμένων μεσαίων στρωμάτων, αποφεύγουν την πικρή αλήθεια (ότι το πάρτι τελείωσε) και αναζητούν δισεκατομμύρια από το πουθενά για να στηρίξουν την αναπαραγωγή του παρασιτισμού. Κανείς δεν αναλαμβάνει το πολιτικό κόστος να παραδεχθεί πως έχει τελειώσει το οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο της Μεταπολίτευσης, αυτό που συνοψίζει χαρακτηριστικά ο αρχετυπικός νεοέλληνας: ο τηλεοπτικός «Ακάλυπτος». Είναι καιρός, όμως, να το πάρουμε επιτέλους χαμπάρι: Λεφτά ΔΕΝ υπάρχουν! Ούτε στα κρατικά ταμεία, ούτε στα πετρέλαια του Αιγαίου, ούτε στις τσέπες των εφοπλιστών, ούτε στην Εκκλησία, ούτε στους Ρώσους και τους Κινέζους, ούτε στη Βενεζουέλα, ούτε στις αεριτζίδικες επενδύσεις της πράσινης ανάπτυξης. Λεφτά θα υπάρξουν, όσα υπάρξουν, όταν θα αποκτήσουμε μια ΑΥΤΟΝΟΜΗ οικονομία σε μία ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ πατρίδα. Μόνο τότε θα μπορέσουν όλες αυτές οι «πηγές πλούτου» να αξιολογηθούν σωστά και να συμβάλουν θετικά στην οικονομία.

Ο παρασιτισμός οδηγεί στην εξάρτηση. Δεν μπορείς να πας κόντρα στη Μέρκελ όταν περιμένεις να σου στείλει τους τουρίστες της για να φας ένα πιάτο φαΐ. Δεν κάνεις τον ναή στην Ευρώπη ή στην Ελλάδα, όταν περιμένεις τα ευρωπαϊκά κονδύλια και προγράμματα για να ζήσεις. Δεν φέρνεις «ανάπτυξη» με αρπαχτές στο χρηματιστήριο και με κρατικές προμήθειες. Δεν φτιάχνεις οικονομία με τον μετανάστη-δούλο στο χωράφι και τον αγρότη-εισοδηματία στο καφενείο. Ούτε θα έρθει η «επανάσταση» με λογικές αναδιανομής, προσλήψεις στο δημόσιο και αναπαραγωγή της κομματικής και κρατικής γραφειοκρατίας.

Δεν αρκούν, λοιπόν, τα όποια αριστεροδεξιά «μείγματα» φιλελεύθερης

πολιτικής. Χρειαζόμαστε άλλη κοινωνία, άλλο οικονομικό μοντέλο, άλλο πολιτικό σύστημα, άλλα... μυαλά! As μην αναζητούμε, λοιπόν, τον χαμένο παράδεισο της καταναλωτικής ευμάρειας και as δούμε τι είδους κοινωνία θα χτίσουμε. Και εκεί δεν χωράει η νοοτροπία του «κράτους-μπαμπά» και του «δώσε και μένα μπάρμπα». Δεν χωράει η μποέμ καλοπέραση των βορείων προαστίων, ο κοσμοπολιτισμός των μεσοστρωμάτων, τα Λονδίνα και τα Βερολίνα και οι Βαρκελώνες. Δεν χωράνε τα επιχειρηματικά πλάνα των παράσιτων του Κολωνακίου και του Politeia tennis club. Ούτε, βέβαια, χωράει η κτηνωδία μιας διαλυμένης κοινωνίας τρομαγμένων γερόντων και ψυχωτικών εφήβων, με το όπλο στο χέρι, που σφραγίζουν τη μοναξιά τους πίσω από πόρτες ασφαλείας, συναγερμούς, αυτόκλητους σεκιουριτάδες και ψυχανώμαλους μπράβους και πορτιέρηδες.

Στον κόσμο της αντίστασης και των πλατειών, προσπαθήσαμε να ψηλαφίσουμε την προοπτική ενός διαφορετικού τρόπου ζωής, μια διαφορετικής κοινωνίας, μιας διαφορετικής πατρίδας. Στον κόσμο της τηλεόρασης και του πολιτικού κατεστημένου, μπορούμε απλώς να αναθέσουμε στον επόμενο απατεώνα να μας εξασφαλίσει λίγα «ξένα κόλλυβα» ακόμη, με αντίτιμο την ίδια μας τη ζωή, την ίδια μας την κοινωνία, την ίδια μας την πατρίδα. Στο χέρι μας είναι να διαλέξουμε σε ποιόν από τους δύο κόσμους θέλουμε να ζήσουμε. Να ξέρουμε, όμως, ότι οι δύο αυτοί κόσμοι δεν μπορούν να συνυπάρξουν.

Συνέχιση του παρασιτισμού, μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης και ανακατατάξεων, δεν μπορεί να εξασφαλιστεί πια, παρά μόνο για ένα μικρό τμήμα του πληθυσμού. Μία μικρή ελίτ, αεριτζίδων και κομπραδόρων, μεγαλοαλαφουζοκαρχαριών και μικροτζιμεροματίδων, κλεισμένη σε σιδερόφρακτα προάστια και ζώνες κοσμοπολίτικης ανάπτυξης αλά Μόντε Κάρλο, για να υποδέχονται τα γιοτ και τα ιδιωτικά τζετ των τουριστών, τις οφσορ και το μαύρο χρήμα. Η «βαριά βιομηχανία» (ή αλλιώς το καρκίνωμα) της Ελλάδας, ο τουρισμός, θα τροφοδοτεί προστατευμένες νησίδες ασφάλειας και κατανάλωσης (ενδεικτικά φιλέτα η Κρήτη ή το Ελληνικό). Και η υπόλοιπη χώρα; Καμένη γη. Ζώνες σύγχρονης δουλοκτησίας, εξαθλιωμένες μάζες να πουλάνε το βιος τους (ή το βιος του διπλανού τους) στη μαύρη αγορά για λίγα ευρώ (ή τούρκικες λίρες), σε ένα χάος πολέμου όλων εναντίον όλων, μία νεκρή ζώνη ανάμεσα στο «φρούριο Ευρώπη» και την ισλαμική Ανατολή.

Μόνη ελπίδα για την επιστροφή κάποιου στον «χαμένο παράδεισο» η είσοδος στην ελίτ αυτή, όχι πλέον πατώντας πάνω σε πτώματα μόνο, αλλά και πατώντας πάνω στο πτώμα της ίδιας του της χώρας. Η ένταξη στα παλιά τζάκια που θα επιβιώσουν και τα νέα που θα δημιουργηθούν, η προσκόλληση στους δυτικούς και ανατολικούς αφέντες, το κομπόδεμα στην Ελβετία που θα μας επιτρέπει να καλοπερνάμε όταν δίπλα μας θα σφάζονται για ένα κομμάτι ψωμί. Αφού έχουμε καβάτζα, as καεί το παλιάμπελο (η χώρα) και βλέπουμε... Αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει όραμα ενός λαού. Είτε το δεις από εθνική σκοπιά, είτε από ταξική.

Ανεξάρτητοι Έλληνες

Προεκλογικές αρρυθμίες και μετεκλογικά ερωτηματικά

Του **Μιχάλη Χατζηπέτρου**

Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες έχασαν μεταξύ 6 Μαΐου και 17 Ιουνίου τρεις μονάδες. Ως κόμμα δύο μηνών, απευθυνόμενο στον χώρο της λαϊκής πατριωτικής δεξιάς και σ' ένα κομμάτι του αντιμνημονιακού στρατοπέδου, συμπιέστηκαν στις συμπληγάδες της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι αιτίες της πτώσης είναι πολλές. Ασφαλώς, έχουν να κάνουν με το πώς λειτούργησε το δίλημμα δεξιά-αριστερά. Αλλά, κυρίως, αφορούν στο πώς αντιμετώπισε ο ΣΥΡΙΖΑ τους Ανεξάρτητους Έλληνες, απορρίπτοντας κάθε προοπτική συνομιλίας και συνεργασίας, αναδιπλούμενος σε μια λογική «κυβέρνησης της αριστεράς».

Ο δεύτερος λόγος είναι σύμφυτος στον χαρακτήρα της λαϊκής πατριωτικής δεξιάς και έχει να κάνει με μια εγγενή αδυναμία συγκρότησης οργάνωσης. Διότι αν αυτό ήταν θετικό για τις εκλογές της 6ης Μαΐου, καθότι τη δυναμική του την προκάλεσε η συνάντηση παραγόντων από διαφορετικούς χώρους, στις δεύτερες εκλογές, που μετρούσε η δουλειά πόρτα-πόρτα, και οι υποψήφιοι δεν είχαν κανένα κίνητρο λόγω λίστας να δουλέψουν προς αυτή την κατεύθυνση, φάνηκε όλη η οργανωτική γύμνια του σχήματος.

Με τον δικό της τρόπο, η δεύτερη εκλογική περιπέτεια των Ανεξάρτητων Ελλήνων απέδειξε, από μια άλλη πλευρά, ότι η μετωπική συγκρότηση ενός αντιστασιακού πόλου πρέπει να είναι αμφίπλευρη και να υπερβαίνει το παλαιό δίπολο αριστεράς-δεξιάς. Δεν είναι τυχαίο ως προς αυτό, εξάλλου, ότι τις διαρροές τις συγκράτησαν οι υποψήφιοι που δεν προέρχονταν από την δεξιά, αλλά άνθρωποι από τον Δημαρά, όσοι ήταν παλιά στη

Οι εκλογές της 17ης Ιουνίου κατέδειξαν τα όρια της στρατηγικής Καμμένου για την αντιμνημονιακή ανασυγκρότηση της δεξιάς πολυκατοικίας...

Σπίθα ή το ΔΗΚΚΙ (Καπαρουδάκης, Μαριάς, Δημαράς, Γιαταγάνα, Ξουλίδου κ.ά.).

Εδώ φαίνονται και τα όρια της στρατηγικής Καμμένου, ο οποίος προσέβλεπε στην αντιμνημονιακή, ριζοσπαστική ανασυγκρότηση της «δεξιάς πολυκατοικίας». Εντούτοις, τα κατ' εξοχήν στρώματα της λαϊκής δεξιάς δεν φαίνεται ότι μπορούν να τον ακολουθήσουν (οι συνταξιούχοι, οι αγρότες, οι νοικοκυρές κ.ο.κ.) καθώς... φοβούνται, κι ο φόβος τους είναι βάσιμος. Γι' αυτό και πολλοί εξ αυτών εγκατέλειψαν τους Ανεξάρτητους Έλληνες και επαναπατρίστηκαν με βαριά καρδιά στη Νέα Δημοκρατία.

Εντούτοις, το εγχείρημα των Ανεξάρτητων Ελλήνων ήταν και είναι πολύ χρήσιμο. Κατ' αρχάς, γιατί υποδείκνυε τις εθνομηδενιστικές αδυναμίες του ΣΥΡΙΖΑ και επίσης τόνιζε τα κενά του, με κυριότερα αυτά του παραγκωνισμού πρωταρχικών ζητημάτων όπως είναι οι γερμανικές αποζημιώσεις και η τιμωρία των υπευθύνων. Αυτά τα στοιχεία ήταν εξάλλου, και όχι ο νεοφιλελευθερισμός του, ο λόγος που έχει συσπειρώσει μια ευρεία γκάμα κόσμου, ο οποίος θα συνεισφέρει ενεργά στις ανασυνθέσεις που απαιτούνται κατά την επόμενη περίοδο. Στο ότι έστρωσαν τον δρόμο για κάτι τέτοιο, αυτή παραμένει η μεγάλη συνεισφορά των Ανεξάρτητων Ελλήνων, παρά την εξάντληση της δυναμικής, έτσι όπως αυτή καταγράφηκε στις εκλογές του Ιουνίου...

Στο άγνωστο με βάρκα την καβάτζα;

Προεκλογικά ήθη με φόντο μια διαλυμένη χώρα...

Του **Νικόλα Δημητριάδη**

Σε μία παρασιτική κοινωνία, που έμαθε διαχρονικά να στηρίζει την ευμάρειά της σε ξένα κόλλυβα (από την αντιπαροχή και τα εμβάσματα, στα ευρωπαϊκά κονδύλια και τη μαύρη εργασία), ο πολιτικός και δη ο προεκλογικός διάλογος δεν μπορεί παρά να στρέφεται διαρκώς γύρω από την εξασφάλιση αυτού του τρόπου ζωής. Τα διάφορα κόμματα, γνωρίζοντας πως η επιβίωσή τους στηρίζεται στην ψήφο των εκτεταμένων μεσαίων στρωμάτων, αποφεύγουν την πικρή αλήθεια (ότι το πάρτι τελείωσε) και αναζητούν δισεκατομμύρια από το πουθενά για να στηρίξουν την αναπαραγωγή του παρασιτισμού. Κανείς δεν αναλαμβάνει το πολιτικό κόστος να παραδεχθεί πως έχει τελειώσει το οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο της Μεταπολίτευσης, αυτό που συνοψίζει χαρακτηριστικά ο αρχετυπικός νεοέλληνας: ο τηλεοπτικός «Ακάλυπτος». Είναι καιρός, όμως, να το πάρουμε επιτέλους χαμπάρι: Λεφτά ΔΕΝ υπάρχουν! Ούτε στα κρατικά ταμεία, ούτε στα πετρέλαια του Αιγαίου, ούτε στις τσέπες των εφοπλιστών, ούτε στην Εκκλησία, ούτε στους Ρώσους και τους Κινέζους, ούτε στη Βενεζουέλα, ούτε στις αεριτζίδικες επενδύσεις της πράσινης ανάπτυξης. Λεφτά θα υπάρξουν, όσα υπάρξουν, όταν θα αποκτήσουμε μια ΑΥΤΟΝΟΜΗ οικονομία σε μία ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ πατρίδα. Μόνο τότε θα μπορέσουν όλες αυτές οι «πηγές πλούτου» να αξιολογηθούν σωστά και να συμβάλουν θετικά στην οικονομία.

Ο παρασιτισμός οδηγεί στην εξάρτηση. Δεν μπορείς να πας κόντρα στη Μέρκελ όταν περιμένεις να σου στείλει τους τουρίστες της για να φας ένα πιάτο φαΐ. Δεν κάνεις τον ναή στην Ευρώπη ή στην Ελλάδα, όταν περιμένεις τα ευρωπαϊκά κονδύλια και προγράμματα για να ζήσεις. Δεν φέρνεις «ανάπτυξη» με αρπαχτές στο χρηματιστήριο και με κρατικές προμήθειες. Δεν φτιάχνεις οικονομία με τον μετανάστη-δούλο στο χωράφι και τον αγρότη-εισοδηματία στο καφενείο. Ούτε θα έρθει η «επανάσταση» με λογικές αναδιανομής, προσλήψεις στο δημόσιο και αναπαραγωγή της κομματικής και κρατικής γραφειοκρατίας.

Δεν αρκούν, λοιπόν, τα όποια αριστεροδεξιά «μείγματα» φιλελεύθερης

πολιτικής. Χρειαζόμαστε άλλη κοινωνία, άλλο οικονομικό μοντέλο, άλλο πολιτικό σύστημα, άλλα... μυαλά! As μην αναζητούμε, λοιπόν, τον χαμένο παράδεισο της καταναλωτικής ευμάρειας και as δούμε τι είδους κοινωνία θα χτίσουμε. Και εκεί δεν χωράει η νοοτροπία του «κράτους-μπαμπά» και του «δώσε και μένα μπάρμπα». Δεν χωράει η μποέμ καλοπέραση των βορείων προαστίων, ο κοσμοπολιτισμός των μεσοστρωμάτων, τα Λονδίνα και τα Βερολίνα και οι Βαρκελώνες. Δεν χωράνε τα επιχειρηματικά πλάνα των παράσιτων του Κολωνακίου και του Politeia tennis club. Ούτε, βέβαια, χωράει η κτηνωδία μιας διαλυμένης κοινωνίας τρομαγμένων γερόντων και ψυχωτικών εφήβων, με το όπλο στο χέρι, που σφραγίζουν τη μοναξιά τους πίσω από πόρτες ασφαλείας, συναγερμούς, αυτόκλητους σεκιουριτάδες και ψυχανώμαλους μπράβους και πορτιέρηδες.

Στον κόσμο της αντίστασης και των πλατειών, προσπαθήσαμε να ψηλαφίσουμε την προοπτική ενός διαφορετικού τρόπου ζωής, μια διαφορετικής κοινωνίας, μιας διαφορετικής πατρίδας. Στον κόσμο της τηλεόρασης και του πολιτικού κατεστημένου, μπορούμε απλώς να αναθέσουμε στον επόμενο απατεώνα να μας εξασφαλίσει λίγα «ξένα κόλλυβα» ακόμη, με αντίτιμο την ίδια μας τη ζωή, την ίδια μας την κοινωνία, την ίδια μας την πατρίδα. Στο χέρι μας είναι να διαλέξουμε σε ποιόν από τους δύο κόσμους θέλουμε να ζήσουμε. Να ξέρουμε, όμως, ότι οι δύο αυτοί κόσμοι δεν μπορούν να συνυπάρξουν.

Συνέχιση του παρασιτισμού, μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης και ανακατατάξεων, δεν μπορεί να εξασφαλιστεί πια, παρά μόνο για ένα μικρό τμήμα του πληθυσμού. Μία μικρή ελίτ, αεριτζίδων και κομπραδόρων, μεγαλοαλαφουζοκαρχαριών και μικροτζιμεροματίδων, κλεισμένη σε σιδερόφρακτα προάστια και ζώνες κοσμοπολίτικης ανάπτυξης αλά Μόντε Κάρλο, για να υποδέχονται τα γιοτ και τα ιδιωτικά τζετ των τουριστών, τις οφσορ και το μαύρο χρήμα. Η «βαριά βιομηχανία» (ή αλλιώς το καρκίνωμα) της Ελλάδας, ο τουρισμός, θα τροφοδοτεί προστατευμένες νησίδες ασφάλειας και κατανάλωσης (ενδεικτικά φιλέτα η Κρήτη ή το Ελληνικό). Και η υπόλοιπη χώρα; Καμένη γη. Ζώνες σύγχρονης δουλοκτησίας, εξαθλιωμένες μάζες να πουλάνε το βιος τους (ή το βιος του διπλανού τους) στη μαύρη αγορά για λίγα ευρώ (ή τούρκικες λίρες), σε ένα χάος πολέμου όλων εναντίον όλων, μία νεκρή ζώνη ανάμεσα στο «φρούριο Ευρώπη» και την ισλαμική Ανατολή.

Μόνη ελπίδα για την επιστροφή κάποιου στον «χαμένο παράδεισο» η είσοδος στην ελίτ αυτή, όχι πλέον πατώντας πάνω σε πτώματα μόνο, αλλά και πατώντας πάνω στο πτώμα της ίδιας του της χώρας. Η ένταξη στα παλιά τζάκια που θα επιβιώσουν και τα νέα που θα δημιουργηθούν, η προσκόλληση στους δυτικούς και ανατολικούς αφέντες, το κομπόδεμα στην Ελβετία που θα μας επιτρέπει να καλοπερνάμε όταν δίπλα μας θα σφάζονται για ένα κομμάτι ψωμί. Αφού έχουμε καβάτζα, as καεί το παλιάμπελο (η χώρα) και βλέπουμε... Αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει όραμα ενός λαού. Είτε το δεις από εθνική σκοπιά, είτε από ταξική.

Η Κύπρος στο Μνημόνιο

Η Κύπρος ολοταχώς προς τον μηχανισμό στήριξης

Του **Χρήστου Πέτρου**

Και ενώ πριν μερικούς μήνες οι Κύπριοι κυβερνώντες διαλαλούσαν με έπαρση και σιγουριά ότι η κρίση δεν θα ακουμπήσει το νησί, είναι πλέον θέμα ημερών η προσφυγή στον μηχανισμό στήριξης.

Ο σχεδιασμός της κυβέρνησης Χριστόφια, που αποσκοπεί στην αντιμετώπιση της κρίσης, απ ό,τι όλα δείχνουν μέχρι και τη στιγμή της σύνταξης αυτού του κειμένου έχει ως εξής: Επιδίωξη είναι αφενός η εξασφάλιση ενός δανείου από τη Ρωσία, το οποίο θα καλύψει τα δημοσιονομικά (μισθούς, συντάξεις κ.λπ.), το ύψος και οι όροι του οποίου είναι άγνωστοι. Αφετέρου προσφυγή στον μηχανισμό στήριξης για εξασφάλιση δανείου που προορίζεται αποκλειστικά για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Οι όροι και τα μέτρα τα οποία θα ζητηθούν από τους Ευρωπαίους είναι επίσης άγνωστα μέχρι στιγμής. Αξίζει να πούμε ότι δημοσίευμα του Μπλούμπεργκ θέλει τους Ευρωπαίους να πιέζουν την Κύπρο τόσο για την άμεση προσφυγή της στον μηχανισμό, όσο και για το ύψος του δανείου. Ενώ, σύμφωνα με εκτιμήσεις της κυπριακής Κεντρικής Τράπεζας, το ποσό που θα χρειαστεί η Κύπρος για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών της, ακόμη και στα πιο δυσοίωνα σενάρια, είναι 8 δισ. ευρώ, οι Ευρωπαίοι πιέζουν για δάνειο της τάξεως των 10 δισ.

Παρά το γεγονός ότι τα στελέχη της κυβέρνησης, με πρώτο και καλύτερο τον πρόεδρο Χριστόφια, δηλώνουν –όπως σε κάθε περίπτωση εξάλλου– ότι δεν συντρέχουν λόγοι ανησυχίας, δεν είναι ακόμη βέβαιο ότι θα εξασφαλιστεί δάνειο απ τους Ρώσους. Σε περίπτωση μάλιστα που οι Ρώσοι δεν δώσουν δάνειο, ή δώσουν μικρότερο από το ποσό που θα ζητήσει η Κύπρος, τότε η προσφυγή στον μηχανισμό στήριξης δεν θα αφορά μόνο την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, αλλά και τις δημοσιονομικές ανάγκες. Ουσιαστικά αυτό σημαίνει ΜΝΗΜΟΝΙΟ παρόμοιο με εκείνο που επιβλήθηκε στην Ελλάδα.

Πέρα από σύσσωμη την κυπριακή αντιπολίτευση, είναι διάχυτη η άποψη και στις τάξεις της κυπριακής κοινωνίας, ότι η κυβέρνηση φέρει βαρύτατες ευθύνες, οι οποίες αφορούν κυρίως την αναβλητικότητα λήψης μέτρων. Ενώ από το 2010 η Κύπρος δεν μπορεί να βγει στις αγορές, ενώ το δημόσιο χρέος μέσα σε τρία χρόνια έχει χτυπήσει κόκκινο για τα κυπριακά δεδομένα, ενώ η ανεργία για πρώτη φορά στην Κύπρο έφτασε περίπου το 10% (30% στους νέους), ενώ οι ενδείξεις από το 2008 των διαφόρων εκθέσεων που αφορούσαν τα οικονομικά της Κύπρου έδειχναν ότι οδηγούμαστε σε δύσκολες καταστάσεις, η κυβέρνηση, αντί να πάρει από μόνη της μέτρα (κάτι το οποίο πρότειναν όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης, ακόμα και στελέχη της συγκυβέρνησης), τα οποία θα άφηναν άθικτους τους χαμηλόμισθους και τους χαμηλοσυνταξιούχους, αναλώνεται σε λαϊκισμούς και αναφορές εσωτερικής κατανάλωσης, τονίζοντας την κούφια αριστερή της καταγωγή και τη δήθεν φιλολαϊκή της πολιτική. Πάντως, η άρνηση τη κυβέρνησης Χριστόφια για λήψη μέτρων, τα οποία θα είχαν ως αποτέλεσμα την αποφυγή της προσφυγής στον μηχανισμό, ερμηνεύονται από πολλούς πολιτικούς αναλυτές ως κοντόφθαλμη αφενός και απέλπιδα αφετέρου προσπάθεια διάσωσης της υστεροφημίας της τραγικότερης κυβέρνησης που γνώρισε το νησί.

Τέλος, να αναφέρουμε ότι σε περίπτωση που η Κύπρος οδηγηθεί σε μνημόνιο ελλαδικού τύπου, ή τέλος πάντων κάτι παραπλήσιο με αυτό, ένα από τα πρώτα πράγματα που θα θέσουν ως όρο οι δανειστές (και αυτό είναι σίγουρο) είναι η αλλαγή του «παραδείσιου φορολογικού συστήματος». Αυτό σημαίνει ότι οι διαφόρων ειδών ξένες επιχειρήσεις, οι οποίες επιλέγουν επί τούτου ως έδρα τους την Κύπρο, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την κυπριακή οικονομία, δεν θα έχουν κανέναν απολύτως λόγο να συνεχίσουν να έχουν έδρα στη Μεγαλόνησο. Το γεγονός αυτό συνεπάγεται απότομη και τεραστίων διαστάσεων μείωση των φορολογικών εσόδων από τις εταιρείες οι οποίες έχουν ως έδρα τους την Κύπρο. Με άλλα λόγια, αρχή του ξηλώματος του «κυπριακού οικονομικού θαύματος», το οποίο στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό σε αυτό ακριβώς το στοιχείο.

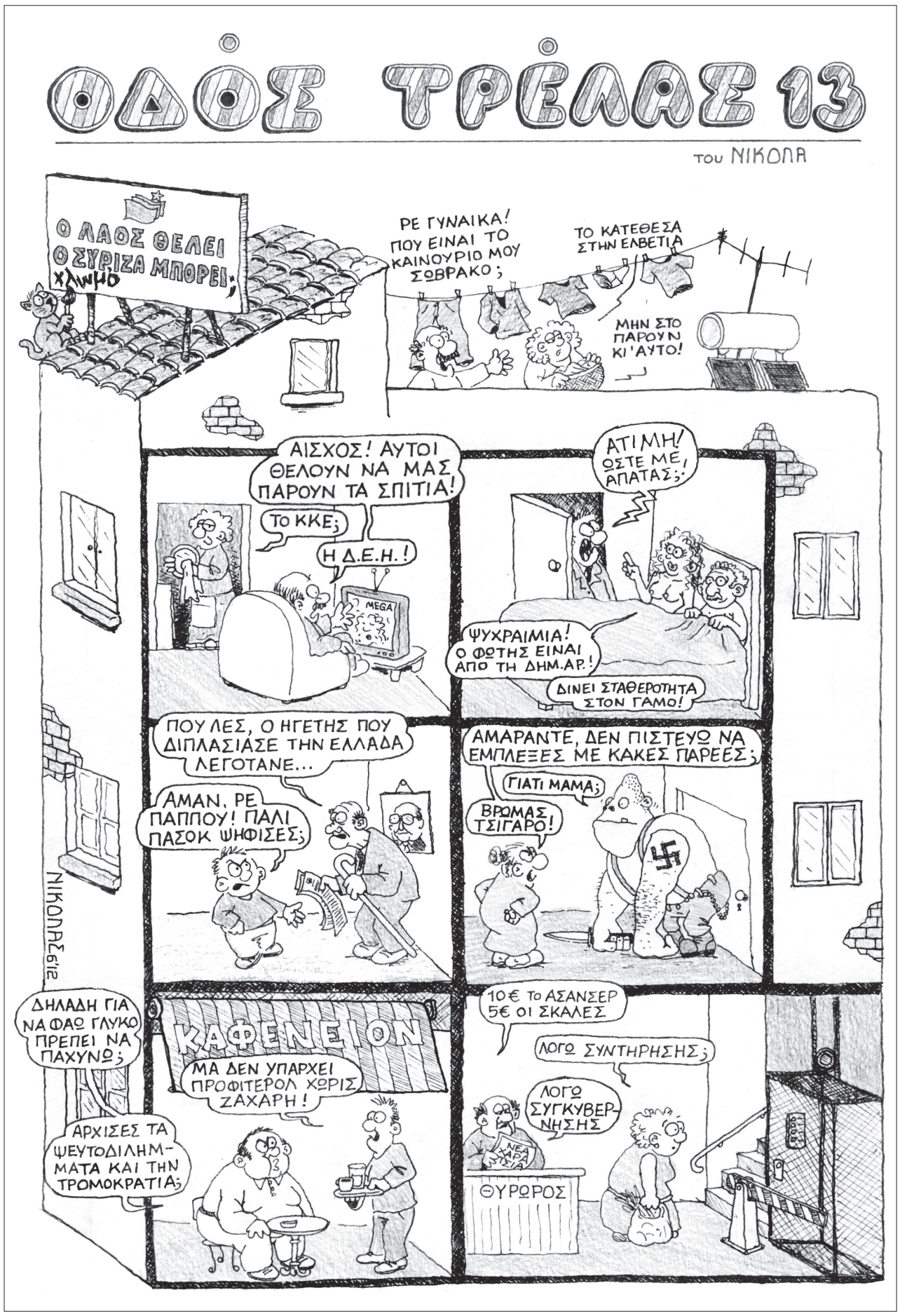

Το «μεγάλο παιχνίδι», η συγκυβέρνηση, ο ΣΥΡΙΖΑ

Η «μνημονιακή» πολιτική απειλεί και την ακεραιότητα της χώρας

Του **Σταύρου Χριστακόπουλου**

Ο πολύμηνος εκλογικός κύκλος, που έκλεισε με τον σχηματισμό της «μνημονιακής» συγκυβέρνησης Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ υπό τον Αντώνη Σαμαρά, διαμόρφωσε μια νέα πολιτική πραγματικότητα.

Η **Ν.Δ.** είναι πλέον κυρίαρχη στο «μνημονιακό» τόξο, αφού, στις 17 Ιουνίου, ανέκαμψε από το εξευτελιστικό 19% του Μαΐου και επανεγκαταστάθηκε στη ζώνη του 30%. Έτσι κέρδισε την πλήρη κυριαρχία στο εσωτερικό της προδιαγεγραμμένης συγκυβέρνησης, λόγω της πολύ μεγάλης διαφοράς της από το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ.

2. Ο **ΣΥΡΙΖΑ** αναδείχθηκε στον δεύτερο πολιτικό πόλο, εξοβελίζοντας το ΠΑΣΟΚ και αυξάνοντας θεματικά το ποσοστό της 6ης Μαΐου. Έχοντας προσελκύσει το 28% του ΠΑΣΟΚ και το 35% του ΚΚΕ στις εκλογές του 2009, κατέκτησε τον πρώτο ρόλο στον ευρύτερο χώρο του.

3. Το **ΠΑΣΟΚ**, με συσπείρωση μόλις 27% από το 2009, διατήρησε μόνο τον πολύ σκληρό πυρήνα του, χάρη στην προοπτική της κυβερνητικής συμμετοχής. Ήδη, ωστόσο, οι εσωτερικές συγκρούσεις στη διαδικασία συγκρότησης της συγκυβέρνησης προϊδεάζουν για πολύ χειρότερα στο μέλλον.

4. Η **ΔΗΜΑΡ**, οι **Ανεξάρτητοι Έλληνες** και η **Χρυσή Αυγή** κατάφεραν να κατοχυρώσουν ποσοστά από 6% έως 7,5% και την παρουσία τους στη Βουλή. Η ΔΗΜΑΡ εγκαταστάθηκε και στην κυβέρνηση.

5. Το **ΚΚΕ**, συγκρατώντας τελικά μόνο το 40% των δυνάμεων του 2009, συνειρίβη και εκλογικά, καθώς ατύχησε πρώτα πολιτικά. Κωφεύοντας στο αίτημα σημαντικού –για τα μέτρα του– μέρους της κοινωνίας για την παροχή πολιτικής «ομπρέλας», αρνούμενο να «μολυνθεί» από την πολιτική, έχασε από τον ΣΥΡΙΖΑ ακόμη και μέρος του πυρήνα του.

Είναι όμως αυτή μια εικόνα που μπορεί να θεωρηθεί παγιωμένη και να αντέξει την επόμενη περίοδο; Αμφίβολο, για πολλούς λόγους.

Κυβέρνηση και επιμήκυνση

Η εκλογική νίκη της Ν.Δ., που επέφερε τη συγκρότηση της νυν κυβέρνησης, μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μιας ακραίας πόλωσης –στη διάρκεια της οποίας ο ΣΥΡΙΖΑ δεν άντεξε και δεν κατάφερε να πείσει ότι αποτελεί μια έτοιμη κυβερνητική λύση–, αλλά δεν σηματοδοτεί τη μετάβαση σε ένα νέο πολιτικό σχέδιο.

Αντιθέτως η πολιτική συμφωνία που συνοδεύει τη συγκρότηση της κυβέρνησης αποκαλύπτει βιαστική παράκαμψη όλων των κρίσιμων θεμάτων και τον αυστηρό προσδιορισμό της αστειότητας που αποκαλείται «αναδιαπραγμάτευση» ως μιας απλής αναβολής ή επιμήκυνσης του «μνημονιακού» προγράμματος. Όπως αναμενόταν...

Επιπλέον οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ αποτελούν εκρηκτική ύλη στα θεμέλια της κυβέρνησης, η οποία, χωρίς ουσιαστική συνδρομή από τους δανειστές, χωρίς πίστωση χρόνου από την κοινωνία, κινδυνεύει σύντομα να εξελιχθεί σε καρικατούρα και να καταρρεύσει με απρόβλεπτες πολιτικές συνέπειες. Κάθε άλλη εξέλιξη θα αποτελέσει... έκπληξη.

Εξάλλου η απροθυμία των δανειστών να δώσουν αναπνοή στην ελληνική οικονομία έχει ήδη εκδηλωθεί. Παράλληλα, το εσπευσμένο γενικό ξεπούλημα, εστιαζόμενο στις τράπεζες, τις υποδομές και όλες τις συμμετοχές του Δημοσίου σε κερδοφόρες επιχειρήσεις, σύντομα θα αφήσει την Ελλάδα χωρίς δυνατότητα αυτόνομης ανάκαμψης.

Με την ύφεση και την ανεργία να θερίζουν την κοινωνία, είναι άγνωστο, ελλείψει εθνικού σχεδίου ανασυγκρότησης, πώς το «μνημονιακό» πολιτικό τόξο θα διεκδικήσει την πολιτική επιβίωσή του. Εκτός αν η Γερμανία, παρά τα φαινόμενα, αποφασίσει αλλιώς, κάτι που φαντάζει απίθανο.

Ήδη όμως τα περιθώρια είναι πολύ στενά και, όπως θα δούμε σύντομα, η «μνημονιακή» πολιτική δεν περιορίζεται στη λιτότητα και την ύφεση, αλλά εκτείνεται έως την απειλή για την ακεραιότητα της χώρας. Στο όνομα δε της... ανάπτυξης με γερμανικό πρόσημο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και το πρόγραμμα

Αν όμως το κυβερνητικό ιδεολογικό και πολιτικό συνονθύλευμα δεν φαίνεται να αποτελεί εγγύηση ή, έστω, αφετηρία για ανάσχεση της ανεξέλεγκτης κατάρρευσης, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί σε αυτή τη φάση να προσφέρει εναλλακτική κυβερνητική διέξοδο. Ένα κόμμα που έφτασε σε ελάχιστο χρόνο από το 4% στο 27% προφανώς δεν μπορεί παρά κυρίως να εκφράζει την απόγνωση της κοινωνίας.

Όπως είδαμε στις μετεκλογικές έρευνες και αναλύσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ απέκτησε τεράστια για τα μεγέθη του δυναμική εξ αιτίας της κατάρρευσης των παραδοσιακών πολιτικών δυνάμεων και κυρίως του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Έτσι σήμερα είναι η μόνη δύναμη η οποία μπορεί εκλογικά να απειλήσει τη Ν.Δ., από την οποία στις 17 Ιουνίου βρέθηκε σε απόσταση αναπνοής.

Προφανώς θα ήταν άδικο να προσχωρήσει κάποιος στον ωκεανό ανοησίας που εκτοξεύθηκε εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ από το μιντιακό σύστημα. Ωστόσο θα ήταν άτοπο να ισχυριστεί ότι το σχήμα της Αριστεράς αποτελεί μια «έτοιμη» κυβερνητική διέξοδο. Με δομές πρόγραμμα που μόλις αντιστοιχούν στις απαιτήσεις του 4%, ο ΣΥΡΙΖΑ καλείται να ανταποκριθεί σε μια διπλή «εντολή», η οποία του ανατέθηκε διά της ψήφου:

> Η εθνική κυριαρχία δεν αφορά μόνο τον προϋπολογισμό, αλλά και τις διεκδικήσεις της Τουρκίας.

1. Να ηγηθεί στην ανασυγκρότηση της Κεντροαριστεράς και να εκφράσει τα συμφέροντα ευρέων κοινωνικών στρωμάτων που στερούνται πολιτικής εκπροσώπησης. Αυτό βεβαίως είναι αδύνατον να επιτευχθεί με πασοκικού τύπου παροχές, αφού... «λεφτά δεν υπάρχουν» και σε ορίζοντα ετών δεν θα υπάρξουν. Ούτε ο χρόνος περισσεύει, καθώς η χώρα βρίσκεται σε εφιαλτικό κίνδυνο.

2. Να διαμορφώσει, συνεπώς, ένα εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης και διεθνών συμμαχιών, το οποίο δυστυχώς σήμερα κανείς δεν διαθέτει. Να αποκτήσει, δηλαδή, πέρα από το πεδίο της οικονομίας, μια συνολική οπτική για τα τεράστια ζητήματα της χώρας, ώστε να γίνει αξιόπιστος φορέας κυβερνητικής εξουσίας. Μερικά παραδείγματα:

• Η εθνική κυριαρχία δεν ασκείται μόνο επί του προϋπολογισμού, αλλά και έναντι των ενεργών διεκδικήσεων της Τουρκίας.
• Οι Ειδικές Οικονομικές Ζώνες του Ρέσλερ δεν απειλούν μόνο τα μεροκάματα και την ασφάλιση, αλλά –τώρα στη Θράκη και σε λίγο στα Δωδεκάνησα– τα σύνορα της χώρας με την παράλληλη ανάπτυξη ανάλογων ζωνών σε συνορεύουσες περιοχές στις γειτονικές χώρες, μέσω της δημιουργίας ενιαίων χώρων με ειδικό οικονομικό και φορολογικό καθεστώς.
• Οι εξοπλισμοί δεν συνδέονται μόνο με... μίζες και η περικοπή δαπανών δεν μπορεί να διαλύει την άμυνα της χώρας.
• Η εκμετάλλευση των όποιων ενεργειακών πόρων της Ελλάδας δεν συναρτάται μόνο με το κρατικό ή ιδιωτικό μοντέλο διαχείρισής τους, αλλά και με την απειλούμενη εθνική κυριαρχία στο Αιγαίο.

Πρόσκαιρη η ψήφος

Στα παραπάνω και σε άλλα πολλά, όλοι οι διεκδικητές της πολιτικής εξουσίας οφείλουν να έχουν σαφή, συγκροτημένα και τεκμηριωμένα προγράμματα. Ωστόσο σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ υπολείπεται, ενώ η **συγκυβέρνηση** δεν δείχνει ότι μπορεί να λειτουργήσει συγκροτημένα προσφέροντας εγγυήσεις για την υπεράσπιση της χώρας από το σύνολο των απειλών που αντιμετωπίζει.

Προφανώς δεν θα προδικάσουμε σήμερα την εξέλιξη ή τη μοίρα κανενός πολιτικού χώρου, όταν όλοι, υποχρεωτικά, σε μια τόσο δυναμική κρίση, θα υποστούν βίαιη προσαρμογή στα νέα δεδομένα. Σε μια εποχή κατακλυσμιαίων αλλαγών, σχεδόν τίποτε δεν θα μείνει όπως το γνωρίζαμε – και πρώτος απ' όλους ο ελληνικός λαός, ο οποίος ήδη σφυροκοπείται ανελέητα σε όλα τα επίπεδα χάνοντας πάρα πολλές από τις βεβαιότητές του και ο οποίος, εν τέλει, θα κρίνει τη μοίρα πολιτικών παρατάξεων, σχημάτων και κομμάτων.

Κάθε λαός, όμως, που βρίσκεται σε αυτή τη δραματική κατάσταση, αργά ή γρήγορα δίνει τον αγώνα για την επιβίωσή του, η οποία δεν μπορεί να γίνεται αντιληπτή μονοσήμαντα ούτε μόνο με ιδεολογικούς όρους, και μάλιστα αναντίστοιχους της πραγματικότητας.

Όσο για τις πολιτικές ηγεσίες που θα αναλάβουν τους πρωτεύοντες ρόλους, αν αδυνατούν ή είναι απρόθυμες να δουν το «μεγάλο παιχνίδι» και να ανταποκριθούν στον ρόλο της εθνικής ηγεσίας, όσο εύκολα θα αποκτούν τη δυναμική ή την ανοχή της ψήφου, τόσο σύντομα θα τη χάνουν. Από αυτόν τον κανόνα δεν εξαιρείται **κανείς...**

* Διευθυντής σύνταξης της εφημερίδας *Το Ποντίκι*.
** Τα στοιχεία για τη μεταβολή της εκλογικής επιρροής και της συσπείρωσης των κομμάτων προέρχονται από έρευνα της Pulse RC, η οποία δημοσιεύθηκε στο *Ποντίκι* στις 21.6.2012.

Υπάρχουν περιθώρια επαναδιαπραγμάτευσης;

Απειλές και απροκάλυπτοι εκβιασμοί

Του **Νίκου Ντάσιου**

Επιχειρώντας την ανάγνωση των αποτελεσμάτων των δύο πρόσφατων εκλογικών αναμετρήσεων, θα πρέπει να εστιάσουμε α) στη σαφή και κατηγορηματική καταδίκη του Μνημονίου –όπως αυτό διεφάνη ιδιαίτερα στις εκλογές του Μαΐου– ως κοινωνική αντίδραση στα αδιέξοδα και στην «κοινωνική γενοκτονία» των μεσαίων και χαμηλότερων στρωμάτων που προκαλεί η εφαρμογή του και β) στην αποδοχή της παραμονής μας στην Ευρωζώνη και στο Ευρώ –όπως φάνηκε έστω και οριακά στις επαναληπτικές εκλογές του Ιουνίου– δεδομένου του φόβου και της ανασφάλειας αναφορικά με τους όρους επιβίωσης που προκάλεσε το ενδεχόμενο μιας βίαιης εξόδου, επιβίωσης όχι μόνο οικονομικής αλλά και εθνική δεδομένων των γεωπολιτικών προκλήσεων στην περιοχή μας από τον συνεχώς ισχυροποιούμενο νέο-οθωμανισμό.

...απαιτείται ένα άμεσο σχέδιο παραγωγικής αναδιάρθρωσης για την κάλυψη των εγχώριων αναγκών αλλά και η προώθηση γεωπολιτικών συγκλίσεων πρωτίστως με την Κύπρο...

Ενώ η νεοσύστατη πολιτική συμμαχία ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, μετά τα αποτελέσματα των εκλογών της 17ης Ιουνίου, διαμηνύει σε όλους τους τόνους την ανάγκη αναδιαπραγμάτευσης του Μνημονίου, τα περιθώρια που αφήνουν με τις δηλώσεις τους οι Γερμανοί και ο Γιουνκέρ δεν επιτρέπουν ιδιαίτερη αισιοδοξία. Για την ενίσχυση της διαπραγματευτικής ισχύος, και προκειμένου να επιτευχθεί η ισορροπία των πολιτικών δυνάμεων, ο Βενιζέλος πρότεινε τη σύσταση Εθνικής Επιτροπής Διαπραγμάτευσης με την απευθείας συμμετοχή των πολιτικών αρχηγών, μη εξαιρουμένου και του Τσίπρα.

Την ίδια στιγμή που η νεοπαγής Κυβέρνηση πηγαίνει να διαπραγματευτεί στις Βρυξέλλες, οι Γερμανοί, πιστοί σε μια στρατηγική αναδόμησης της Ε.Ε, προωθούν στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο προτάσεις για:

Α) την ενίσχυση των εξουσιών των θεσμών της Ε.Ε., προκειμένου η κατάρτιση των εθνικών προϋπολογισμών να συντελείται σε ευρωπαϊκό και όχι σε εθνικό επίπεδο.

Β) τη μετατόπιση ανάλογων εξουσιών που αφορούν στην εξωτερική πολιτική και στην πολιτική ασφάλειας της ευρωζώνης από το έθνος κράτος στα υπερεθνικά όργανα.

Γ) τη δημιουργία πανευρωπαϊκής εποπτικής αρχής για το χρηματοπιστωτικό σύστημα.

Οι Γερμανοί κατανοούν πως η πρόσφατη οικονομική κρίση στην Ευρωζώνη έγινε ανεξέλεγκτη –εκτός των άλλων– ακριβώς γιατί, παράλληλα με τη νομισματική ενοποίηση, δεν είχε επιτευχθεί η πολιτική ενοποίηση. Να θυμίσουμε πως αυτή η διαδικασία απορρίφθηκε με το γαλλικό και ολλανδικό δημοψήφισμα στα 2005 και επανέρχεται πάλι σ' αυτή την φάση υπό τον ηγεμονικό ρόλο της Γερμανίας και με μια νέα ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική.

Η μεγάλη ύφεση που αντιμετωπίζει ο δυτικός κόσμος γίνεται όλο και περισσότερο αισθητή. Πριν πέντε χρόνια, οι χώρες του ΟΟΣΑ κατέγραφαν αναλογία χρέους/ΑΕΠ κατά μέσο όρο 70%, σήμερα η αναλογία έφτασε στο 106%, με συνεχή αύξηση, ενώ στην Ευρωζώνη οδεύουμε στο 500%, με ιδιαίτερο πρόβλημα στην Ισπανία και στην Ιταλία. Η πορεία αυτή πείθει όλο και περισσότερο τη γερμανική ελίτ ότι είναι λιγότερο κοστοβόρο το πέρασμα σ' ένα πιο υποτιμημένο ευρώ –ακόμα και σε πιθανή διάλυσή του– από τη συνεχή ανάληψη του βάρους διάσωσης των υπερχρεωμένων χωρών της περιφέρειας, αλλά και της συνεχούς χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας για τις εγγυήσεις των ομολόγων. Ενδεικτική της στάσης της Γερμανίας είναι η μη ψήφιση –ακόμα– του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας από τη γερμανική Βουλή, ο οποίος θα ξεκινούσε τη λειτουργία του από την 1η Ιουλίου. Για την τόνωση της ρευστότητας του μηχανισμού, η Μέρκελ αντιμετωπίζει τη συνεχή πίεση των Σοσιαλδημοκρατών και των Πράσινων για την εφαρμογή του φόρου Τόμπιν στις χρηματαγορές, παρότι η δική της πολιτική αιζέντα επιμένει στη δημοσιονομική σταθερότητα και στη μείωση των ελλειμμάτων. Αφήνει δε περιθώρια ευρωπαϊκών λύσεων στο χρέος, εάν και εφόσον προηγηθεί η νέα πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, η οποία και επιθυμεί να είναι γερμανική, δηλαδή ένας σκληρός πυρήνας κρατών που θα υπόκειται στις ρυθμίσεις του διευθυντηρίου και μια περιφέρεια που θα αντιμετωπίζεται με καθαρά αποικιακούς όρους, ως περιοχή φτηνού εργατικού δυναμικού.

> Τα περιθώρια που αφήνουν με τις δηλώσεις τους οι Γερμανοί και ο Γιουνκέρ δεν επιτρέπουν ιδιαίτερη αισιοδοξία.

Την ίδια στιγμή που οι Έλληνες πολιτικοί εκπρόσωποι θέτουν ως αντικείμενο της διαπραγμάτευσης την παράταση του χρόνου δημοσιονομικής προσαρμογής και την ανάδειξη του πυλώνα της ανάπτυξης, η Μέρκελ προωθεί μια ευρωπαϊκή αναπτυξιακή σύνοδο, προσπαθώντας να κρατήσει τις ισορροπίες του γαλλο-γερμανικού άξονα. Σύμφωνα με τους Γερμανούς ο προσδιορισμός της ανάπτυξης δεν γίνεται στη βάση της αύξησης των κοινωνικών δαπανών και των κρατικών υποδομών αλλά αποκλειστικά στη βάση της μείωσης του εργατικού κόστους. Για τον λόγο αυτό δίνεται προτεραιότητα στις Ειδικές Οικονομικές Ζώνες, ανάλογες μ' αυτές που δημιουργήθηκαν στην Αν. Ευρώπη μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, ή αντίστοιχα στο Βιετνάμ και στην Κίνα. Στις ζώνες αυτές, η προσέλκυση των επενδυτών θα είναι αποκλειστικά βασισμένη στην παντελή έλλειψη φορολογίας για τον επενδυτή, ο οποίος επιπρόσθετα δεν θα υπόκειται σε κανένα περιορισμό αναφορικά με τα περιβαλλοντικά στάνταρντ και τα εργασιακά δικαιώματα. Την ίδια στιγμή, το σχέδιο έξι σημείων του Τρέουχαντ, ενός γερμανικού οργανισμού, ειδικού στις ιδιωτικοποιήσεις, με έμπιστους πολυεθνικών και τραπεζιτών, προωθεί το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου της χώρας κατά τα πρότυπα των ιδιωτικοποιήσεων εξπρές 8.500 δημόσιων οργανισμών στην Αν. Γερμανία πριν 20 χρόνια, και σύμφωνα και με τις σχετικές διατάξεις του Μνημονίου. Μιλώντας για το σχέδιο αυτό ο Τόμας Στράουμχααρ, διευθυντής στο Ινστιτούτο Διεθνούς Οικονομίας του Αμβούργου, ανέφερε ανοιχτά την έλλειψη περιθωρίων για τη χώρα μας, η οποία θα πρέπει να μεταιτραπεί σε «προτεκτοράτο» ανάλογο αυτών –της Βοημίας και Μοραβίας– που δημιουργήθηκαν μετά την εισβολή των ναζί στην Τσεχοσλοβακία !!

Αν στις παραπάνω εξελίξεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο προσθέσουμε το ενδεχόμενο επίθεσης των δυτικών δυνάμεων στη Συρία, γεγονός που προκαλεί τη στρατιωτική αναδίπλωση του Ιράν, της Ρωσίας και της Κίνας στην περιοχή της Αν. Μεσογείου, κατανοούμε ότι οι συνθήκες που θα βιώσουμε το αμέσως επόμενο διάστημα θα είναι ιδιαίτερα κρίσιμες. Ο ελληνισμός καλείται σε μια διαπραγμάτευση με πολύ λεπτές ισορροπίες, σ' ένα πλαίσιο όπου η αιζέντα πολιτικής μετατοπίστηκε από το Μνημόνιο στη νέα αρχιτεκτονική της Ευρώπης, ενώ τα ανατολικά μας σύνορα θα υποστούν έντονες πιέσεις.

Σε κάθε περίπτωση, η αιζέντα των διαπραγματεύσεων οφείλει να είναι σκληρή και να εμπεριέχει σειρά ζητημάτων που θα έπρεπε να τυγχάνουν της ευρύτερης εθνικής συναίνεσης, αλλά και περιφερειακών συγκλίσεων όπως π.χ. αυτό των γερμανικών αποζημιώσεων, ή της συνεργασίας για την άρση του απορρήτου στις ελβετικές τράπεζες, επικαλούμενοι έκτακτες συνθήκες στη χώρα. Παράλληλα, απαιτείται ένα σχέδιο Β΄ σε περίπτωση αντιρρήσεων και ακαμψίας, σχέδιο που να στηρίζει την κάλυψη των πρωτογενών ελλειμμάτων και των βασικών αναγκών του κοινωνικού κράτους, από το εσωτερικό ομολογιακό δάνειο με πλήρη περικοπή των άσκοπων δαπανών του δημοσίου –αρχής γενομένης από τα προνόμια του πολιτικού κόσμου και των συνεργατών του– και ριζική αποκέντρωση του κράτους. Τέλος, απαιτείται ένα άμεσο σχέδιο παραγωγικής αναδιάρθρωσης για την κάλυψη των εγχώριων αναγκών, αλλά και η προώθηση γεωπολιτικών συγκλίσεων πρωτίστως με την Κύπρο, τα Βαλκάνια και τη Ρωσία, ικανών να αποτρέψουν, σε πρώτη φάση, κινδύνους εθνικής καταστροφής .

ΣΥΡΙΖΑ: Μετεξεταστέος...

Η αστοχία της προεκλογικής τακτικής και στρατηγικής

Του **Γιώργου Ρακκά**

Το βράδυ των εκλογών, ο Αλέξης Τσίπρας χαιρέτισε τη θεαματική άνοδο του σχήματός του και μίλησε για μια ακμαία και ισχυρή αξιωματική αντιπολίτευση, που θα γίνει σκιά της μνημονιακής κυβέρνησης. Το σχήμα είναι γνωστό, και έχει συζητηθεί επανειλημμένα: Κατά τα πρότυπα του ΠΑΣΟΚ του '77, ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει χρόνο ώστε να μετασχηματιστεί, από κόμμα διαμαρτυρίας, σε κόμμα εξουσίας, και η καλύτερη «θερμοκοιτίδα» για μια τέτοια επώδυνη γέννα είναι η αξιωματική αντιπολίτευση.

Το αποτέλεσμα της κοινής επίδρασης όλων αυτών των παραγόντων ήταν να αλωθεί η δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ από τον φόβο μεγάλων τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας για το μέλλον

Είναι όμως τόσο εύκολα τα πράγματα ή χρειάζονται βαθύτερες τομές; Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ μόνος του να ολοκληρώσει έναν τέτοιο μετασχηματισμό, επειδή είναι απλά ζήτημα χρόνου και ωρίμανσης μιας δυναμικής που ήδη έχει εκφραστεί, όπως θα ήθελαν να συμβαίνει τα στελέχη της Κουμουνδούρου; Έτσι θα ήταν αν δεν είχε προηγηθεί... η αποτυχία του σχεδίου περί «αριστερής διακυβέρνησης» και «εφόδου προς την εξουσία».

Και τούτο, διότι η αποτυχία αυτής της στρατηγικής δείχνει και τα όρια της παρούσας δυναμικής, που μπορεί να διαμορφώσει ο ιδεολογικο-πολιτικός χώρος που εκφράζεται αυτή τη στιγμή μέσα από τον ΣΥΡΙΖΑ. Και προδικάζει ότι, ο οποίος μετασχηματισμός, προς την κατεύθυνση που διακήρυξε ανοιχτά ο επικεφαλής του, προϋποθέτει ριζική τομή με το παρελθόν του χώρου και μετασχηματισμό των θεμελιωδών χαρακτηριστικών του.

Όντως, στις εκλογές της 6ης Μαΐου εκφράστηκε μια ανατροπή. Ο ελληνικός λαός κατήγγειλε με την ψήφο του τις πολιτικές και τις λογικές του μνημονίου. Τη δυναμική αυτή ανέλαβε να τη διαχειριστεί ο ΣΥΡΙΖΑ και να την κεφαλαιοποιήσει σε ρεύμα διακυβέρνησης κατά τη δεύτερη προεκλογική περίοδο. Έτσι τουλάχιστον ισχυρίστηκε ο ίδιος και σ' αυτό το επίπεδο μάλλον απέτυχε.

Πως έγινε αυτό; Είναι κοινός τόπος, ότι η δυναμική που ανέπτυσσε ο ΣΥΡΙΖΑ κατά τις τελευταίες μέρες πριν την 6η Μαΐου είχε λάβει διαστάσεις χιονοστιβάδας. Οι αναλυτές εκτιμούν ότι, εάν οι εκλογές γινόταν λίγες μέρες αργότερα, σίγουρα θα έβγαινε πρώτος. Το επιβεβαιώνει και η ανάλυση της Public Issue: Μέχρι την εβδομάδα 25-30/05, ο ΣΥΡΙΖΑ προηγούνταν κατά πολύ της ΝΔ, με μια διαφορά 6 μονάδων (31,5%-25,5%). Ωστόσο, τούτο υπήρξε το ζενίθ της δυναμικής του, κι έπειτα ξεκίνησε η πτώση: Μέσα σε δέκα μέρες, η ΝΔ κατάφερε να καλύψει τη διαφορά, και έτσι, κατά την περίοδο 11-14/06, κατάφερε να ισοβαθμήσει με τον ΣΥΡΙΖΑ στο 28%. Τη διαφορά των τριών μονάδων την πήρε η Νέα Δημοκρατία μόλις τις τρεις τελευταίες μέρες, σύμφωνα πάντα με το βαρόμετρο της Public Issue. Η καμπύλη επιβεβαιώνεται και από τις άλλες δημοσκοπήσεις, αν και μεταθέτουν μερικές μέρες πιο πριν την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ και τη μεταβολή των συσχετισμών.

Τι συνέβη όμως και εξαντλήθηκε τόσο γρήγορα η δυναμική που ανέπτυξε ο ΣΥΡΙΖΑ τον Μάιο; Τα αίτια είναι πολλά, και έχουν αναλυθεί συστηματικά μέσα από τα άρθρα του Γ.Κ. και τις τοποθετήσεις της Κίνησης Πολιτών Άρδην. Πρώτον, η έμφαση στην «αριστερή διακυβέρνηση» έτεινε να δημιουργήσει μια ψευδοδιαίρεση στο εσωτερικό του αντιμνημονιακού στρατοπέδου. Δεύτερον, η δημοσιοποίηση του προγράμματος κατέδειξε τόσο το ανεπαρκέστατο περιεχόμενο αυτής της «αριστερής διακυβέρνησης», όσο και τα αδιέξοδα μιας τοποθέτησης που ήταν αντιμνημονιακή, αλλά, στα άλλα σημαντικά ζητήματα (μεταναστευτικό, εθνικά θέματα), αναπαρήγε την πεπατημένη του μεταπολιτευτικού κατεστημένου. Τρίτον, η αιφνίδια μεταβολή της αιζέντας από το μνημόνιο σε άλλες εξ ίσου σημαντικές πτυχές του ελληνικού αδιεξόδου, μέσα από αποτρόπαια γεγονότα (περιστατικά αυτοδικίας), ή μέσα από την στρατηγική της έντασης και βίας της Χρυσής Αυγής, αποκάλυψε την θεμελιακή αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να αντιμετωπίσει αυτά τα φαινόμενα, παρουσιάζοντας μια αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση. Αυτή η αδυναμία, εξάλλου, ήταν που εξανάγκασε τον ΣΥΡΙΖΑ να επιδοθεί σε μια άνευ προηγουμένου διγλωσσία κατά τις δύο τελευταίες βδομάδες του προεκλογικού αγώνα (π.χ. επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα στη ΓΑΔΑ κ.λπ.).

> Απέναντι σ' αυτά τα κατ' εξοχήν ευάλωτα έναντι της ανασφάλειας στρώματα η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ απεδείχθη κοντόφθαλμη.

Το αποτέλεσμα της κοινής επίδρασης όλων αυτών των παραγόντων ήταν να υπονομευτεί η δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ από τον **φόβο** μεγάλων τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας για το μέλλον. Ήδη αυτό είχε διαφανεί από την κοινωνική και τη μορφωτική ανατομία των ψήφων που έλαβε η ΝΔ κατά την 6η Μαΐου: Η ΝΔ είχε βγει πρώτη στους αγρότες (29,5%), τους συνταξιούχους (32,7%) και στις νοικοκυρές (24,7%), στους απόφοιτους δημοτικού (30,3%) και στους απόφοιτους γυμνασίου ή λυκείου (17,2%) [*Έθνος*, 13.5.12]. Αυτή η τάση ενισχύθηκε κατά τις εκλογές της 17ης Ιουνίου, όπου η ΝΔ πήρε 34% στους αγρότες, 37% στις νοικοκυρές και 43% στους συνταξιούχους [Metron Analysis], επικρατώντας μάλιστα σε όλες τις ακριτικές περιοχές. Πρόκειται για κατηγορίες ανθρώπων που είναι πιο ευάλωτοι στην ανασφάλεια και φοβούνται περισσότερο μια ενδεχόμενη άτακτη χρεοκοπία. Αυτές οι κατηγορίες, σε συνδυασμό με τον **αστισμό** που τρόμαξε για την απώλεια της περιουσίας του, δημιούργησε τη δυναμική που έδωσε τη νίκη στη Νέα Δημοκρατία.

Απέναντι σ' αυτά τα κατ' εξοχήν ευάλωτα έναντι της ανασφάλειας στρώματα, η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ απεδείχθη κοντόφθαλμη. Διότι, προφανώς, γι' αυτούς δεν αρκούν τα ευφυολογήματα περί μπλόφας ή μόνον οι παροτρύνσεις να αντισταθούμε στους εκβιασμούς. Εξάλλου, γρήγορα, μπροστά στην υπόθεση με τα φάρμακα και τον ΕΟΠΠΥ, το γεγονός δηλαδή ότι στο τέλος το κράτος έβαλε χοντρό χέρι στα διαθέσιμα που φύλαγε και εγγυούνταν τις καταθέσεις, προκειμένου να πληρώσει τους φαρμακοποιούς, αποδείχθηκε ότι το φάσμα μιας γενικής κατάρρευσης κάθε άλλο παρά μακρινό ήταν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να πείσει ότι αντιπροσωπεύει μια σοβαρή εναλλακτική πρόταση καταγράφεται σε όλα τα στοιχεία των κρυφών δημοσκοπήσεων,. Πρώτον, έγινε φανερό ότι η επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ στους ψηφοφόρους των άλλων κομμάτων και ιδιαίτερα του ΚΚΕ, του ΠΑΣΟΚ, των ΑΝΕΞ. ΕΛ. και της ΝΔ μειωνόταν συστηματικά από την 1η Ιουνίου και μετά (βλ. Public Issue). Ένα άλλο χαρακτηριστικό στοιχείο, είναι ότι ενώ στις 6 του Μάη ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ο προνομιακός αποδέκτης ψή-

έστω και μετ' επαίνων

Η ΝΔ δεν πήρε την πρωτιά στις εκλογές λόγω της δικής της δυναμικής, δεν οφείλονται δηλαδή στις αθλιότητες του Μιχελάκη, αλλά ακριβώς στην αναξιοπιστία του ίδιου του αντιπάλου της

Φων που ήρθαν από το ΠΑΣΟΚ, στις 17 Ιουνίου το κόμμα της Ιπποκράτους είχε ισάριθμες διαρροές προς τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ (11,9% βάσει της VPR-C). Εξάλλου, είναι κοινός τόπος ότι η δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ προήλθε κατά κύριο λόγο από την αριστερά και την άλωση του εκλογικού κοινού του ΚΚΕ (33%, VPRC).

Επίσης, έχει πολύ μεγάλη σημασία να δούμε τι απάντησαν αυθόρμητα οι πολίτες, όταν ρωτήθηκαν για ποιο λόγο ψήφισαν το κόμμα που επέλεξαν: Ένα 18% στήριξε Νέα Δημοκρατία απλά και μόνο για να μη φύγουμε από το ευρώ, ενώ από την άλλη, το 35% των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε ότι στήριξε ΣΥΡΙΖΑ γιατί αποτελεί «κάτι νέο», και όχι για το πρόγραμμά του (αυτό πήρε 10% στην αντίστοιχη ερώτηση), ή την αντιμνημονιακή του τοποθέτηση (9%), αλλά ούτε και για να βγούμε από το αδιέξοδο (5%).

Κάπως έτσι φτάσαμε, μέσα σ' ένα πολιτικό κλίμα όπου το ...75% των ψηφοφόρων απαιτούν αναδιαπραγμάτευση του μνημονίου και αντιτίθενται στις πολιτικές του, ο ΣΥΡΙΖΑ να καταφέρνει να συγκεντρώσει μόνο 26,6%. Κι αυτό, σ' ένα κλίμα καθολικού αντιγερμανισμού, μίσους για τους εκπροσώπους του συστήματος, και μόλις ένα χρόνο μετά το κίνημα των αγανακτισμένων, όπου δύο περίπου εκατομμύρια Έλληνες διαδήλωσαν στις πλατείες όλης της Ελλάδας για την αναπτοπή του σάπιου κατεστημένου και την απελευθέρωση της χώρας. Δηλαδή, μέσα σ' ένα απολύτως ευνοϊκό κλίμα για μια ειρηνική αναπτοπή του πολιτικού συστήματος και την ανάδυση ενός νέου πολιτικού πόλου, στον δρόμο που προδιέγραψαν τα δυόμισι χρόνια της αντίστασης του ελληνικού λαού στη νέα κατοχή.

Εδώ είναι που εντοπίζεται το μεγαλύτερο πρόβλημα του ΣΥΡΙΖΑ. Επειδή ακριβώς **δεν διαθέτει** σαφή ιδεολογία και συγκεκριμένη προγραμματική πρόταση, δεν μπορεί να κάνει αυτό που έκανε το ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του 1970: Δηλαδή, να σαρώσει τους παλιούς διαχωρισμούς (στην περίπτωση του ΠΑΣΟΚ, μεταξύ του Κέντρου και της Αριστεράς) και να εξασφαλίσει την ηγεμονία πάνω σε συγκεκριμένα κοινωνικά στρώματα, συγκροτώντας έτσι ένα συμπαγές κοινωνικό μπλοκ που θα του επιτρέψει να κατακτήσει την εξουσία.

> Όλοι αυτοί, σπλάχνο από τα σπλάχνα του, αποτέλεσαν πολύ 'κακές παρέες' γι' αυτό που ήθελε να εκφράσει ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και εξαιτίας τους έμεινε... μετεξεταστέος τον Ιούνιο

Τούτο το επιτυγχάνουν πραγματικές ιδεολογικές και πολιτικές τομές. Το πέτυχαν σε επίπεδο κοινωνικών συνειδήσεων οι αγανακτισμένοι, που ήταν φορείς ενός αυθεντικού αντιστασιακού προτάγματος, ενός δημοκρατικού, πατριωτικού ριζοσπαστισμού. Βάσει αυτού συγκρότησαν κοινωνικές αναφορές που διαπερνούσαν οριζόντια τους προ πολλού εξαντλημένους πολιτικούς χώρους της μεταπολίτευσης. Το ίδιο δεν μπορούσε να επαναληφθεί με τίποτα από αυτό το περίεργο υβρίδιο που επιστράτευσε ο ΣΥΡΙΖΑ για να πολιτευτεί στο μεσοδιάστημα της 6ης Μαΐου-17ης Ιουνίου: Ένα «ομπαμικό» ιδίωμα περί «ελπίδας», με εργαλειακή, μαρκετίστικη χρήση του «νέου» και του «άφθαρτου», συνδυασμένου με την αλά Μένιος Κουτσόγιωργας προβολή εκβιαστικών διλημμάτων του τύπου «ΣΥΡΙΖΑ ή υποδούλωση».

Όπως είδαμε, όμως, αυτά τα υλικά κατασκεύασαν μια πόλωση εν πολλοίς τεχνητή, πράγμα που αποδεικνύεται από το γεγονός ότι δεν μπόρεσε καν να συσπειρώσει τον κόσμο που αντιτίθεται στα μέτρα και στη λογική του μνημονίου.

Η επόμενη ημέρα: Το στοίχημα των ριζικών τομών

Εδώ κρύβεται και το μυστικό της εξάντλησης της δυναμικής του ΣΥΡΙΖΑ, και της παράδοσης της σκυτάλης στην ΝΔ, η οποία κέρδισε σχεδόν στο φώτο-φίνις. Γιατί είναι σαφές ότι οι ίδιες οι αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ ενίσχυσαν στο παρά πέντε την Νέα Δημοκρατία, και όχι βέβαια οι αθλιότητες του Μιχελάκη ή η ανυπαρξία οποιουδήποτε πραγματικού οράματος ή μεσοπρόθεσμου σχεδίου που την χαρακτήριζαν.

Τι έδειξαν όλα αυτά; Ότι αυτή τη στιγμή, και παρά το 26,6%, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί, με το υφιστάμενο ιδεολογικό οπλοστάσιο και πολιτικό προσωπικό, να συνεχίσει στην ανοδική του πορεία. Αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί με τον **Λιάκο**, που επιθυμεί να σύρει τον ΣΥΡΙΖΑ στα μονοπάτια ενός εξτρεμιστικού... Σημιτισμού, με τα εθνομηδενιστικά κουραφέξαλα του **Μηλιού** και της **ΔΕΑ, τ**ον κοσμοπολιτισμό των ΕΝΘΕΜΑΤΩΝ της *Αυγής*, ή ακόμα με το ανυπόφορα μεγαλοαστικό και κοσμοπολίτικο στιλ βορείων προαστίων της **Ρένας Δούρου** ή του **Σκουρλέτη**.

Όλοι αυτοί, σπλάχνο από τα σπλάχνα της Κουμουνδούρου, ζωντανό της κομμάτι, αποτέλεσαν πολύ «κακές παρέες» γι' αυτό που ήθελε να εκφράσει ο ΣΥΡΙΖΑ, γι' αυτό και εξαιτίας τους έμεινε... μετεξεταστέος στις μεγάλες εξετάσεις που αντιπροσώπευαν οι εκλογές του Ιουνίου.

Προς το παρόν όμως, ένα είναι σίγουρο: Ότι, αντίθετα με όσα ισχυρίζονται τα στελέχη του, στις εξετάσεις, του Ιουνίου, ο ΣΥΡΙΖΑ βγήκε... μετεξεταστέος, έστω και μετ' επαίνων.

Εδώ έγκειται και η μεγαλύτερη διαφορά από το ΠΑΣΟΚ του 1977. Το ΠΑΣΟΚ, τότε, χρησιμοποίησε τον χρόνο που του έδωσε η θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης για να «διορθώσει» οργανωτικά το εσωτερικό του και να προετοιμάσει το έδαφος για την κατάληψη της εξουσίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ, αντίθετα, αν θέλει όντως να εκφράσει το δυνάμει πλειοψηφικό, πατριωτικό δημοκρατικό ριζοσπαστικό κίνημα των πλατειών, θα πρέπει να... ανοίξει. Δηλαδή, να εμπλακεί σε μια δημιουργική ώσμωση με δυνάμεις έξω από αυτόν, που προέρχονται ακόμα και από την λαϊκή δεξιά, και που τον τελευταίο καιρό μεταμορφώθηκαν μέσα από τις περιπέτειες της χώρας μας.

Αυτός είναι ο δρόμος που θα μπορούσε να εγγυηθεί έναν βαθύ και υγιή μετασχηματισμό, ο οποίος θα έδινε μια ακόμα ευκαιρία στον ΣΥΡΙΖΑ. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει, και στο κάτω-κάτω της γραφής, τα πράγματα ποτέ δεν εξελίσσονται ευθύγραμμα. Δηλαδή, δεν είναι απαραίτητο ότι, επειδή βγήκε σε αυτές τις εκλογές δεύτερος, θα είναι αυτός σώνει και καλά που θα εκφράσει τον έντονο πόθο του ελληνικού λαού για αλλαγή.

Από την αγανάκτηση... στην επ -Ανάσταση

Οι εκλογές της 17ης Ιουλίου ανέδειξαν την αναγκαιότητα για έναν νέο ριζοσπαστικό, δημοκρατικό και πατριωτικό πόλο

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Οι αντιμνημονιακοί πολίτες προτίμησαν εν τέλει να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, Καμμένο, ακόμα και τον νεοφιλελεύθερο Τζήμερο, χωρίς να γνωρίζουν καλά καλά τις απόψεις του, διότι πρόβαλαν μια σχεπκά πιο ρεαλιστική άποψη και είχαν ένα καθαρότερο προφίλ.

Οι δίδυμες εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου 2012 επισφράγισαν το τέλος της μεταπολιτευτικής περιόδου και εγκαινίασαν την αρχή της ανασύνθεσης του συνολικού πολιτικού συστήματος. Διότι είναι βέβαιο πως η κρίση και η ανασύνθεση δεν θα περιοριστούν μόνο στην έκλειψη του ΠΑΣΟΚ και την ανάδυση των Ανεξάρτητων Ελλήνων ή της Χ.Α. στο πολιτικό προσκήνιο, ούτε απλώς στην εξαφάνιση του ΛΑΟΣ, τη συρρίκνωση του ΚΚΕ και την απόσχιση της ΔΗΜΑΡ από τον κάποτε ενιαίο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι βέβαιο πως και ο χώρος της Ν.Δ. θα αποδομηθεί και ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι υποχρεωμένος να επιλέξει, εάν θα επιχειρήσει να «χωρέσει» το 25% των ψηφοφόρων του στο 3% του σκληρού του πυρήνα, ή αν, αντιστρόφως, θα αποδεχθεί την πρόκληση που αντιπροσωπεύουν αυτοί οι νέοι ψηφοφόροι και θα προσαρμοστεί σε αυτό το νέο πλειοψηφικό ρεύμα. Δηλαδή, η αλλαγή του πολιτικού συστήματος της μεταπολίτευσης έχει μόλις αρχίσει και κανείς δεν θα μπορέσει να μείνει όπως ήταν. Εξάλλου, η Ν.Δ. έχει ήδη έναν νέο αρχηγό, που προέρχεται από το περιθώριο της Ν.Δ., και ο Τσίπρας είναι ένας νέος ηγέτης της αριστεράς που, τουλάχιστον επικοινωνιακά, δεν κουβαλάει τα βαρίδια του χώρου του.

Πιστεύουμε πως η διαδικασία είναι μόλις στην αρχή, διότι, όπως έχουμε διακηρύξει πάμπολλες φορές τα δύο τελευταία χρόνια, η γενικευμένη κρίση της παγκοσμιοποίησης, και της παρασιτικής ένταξης της Ελλάδας σ' αυτήν, συνεπάγεται τεκτονικές αλλαγές στην κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα της χώρας και των πολιτικών της σχηματισμών. Έχουμε μάλιστα ορίσει την κατεύθυνση του ανύσματος αυτών των μετασχηματισμών: από τη μεταπρατική εξωστρέφεια προς τα μέσα, από τον παρασιτισμό στην παραγωγική ανασύνθεση, από τον εθνομηδενισμό στον πατριωτισμό. Αυτές οι κατευθύνσεις είναι αναγκαίες και αναπόφευκτες. Το ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό θα γίνουν με το μικρότερο κόστος για τον λαό και τη χώρα, χωρίς μεγάλες εθνικές καταστροφές, που είναι πολύ πιθανές εάν δεν συνειδητοποιήσουμε το ταχύτερο δυνατό τα διακυβεύματα της κρίσης.

Η ανασύνθεση της (κεντρο) αριστεράς

Εσχάτως γίνεται πολλή συζήτηση για τη λεγόμενη ανασύνθεση της αριστεράς μεταξύ δύο πόλων: του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗ.ΜΑΡ. Και ήδη έχουν μπει τα «στοιχήματα» για το ποιος απ' τους δύο πρώην εταίρους του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ θα αποτελέσει τον προνομιακό φορέα αυτής της ανασύνθεσης. Ή, ακόμα, αν θα συνεχίσει να λειτουργεί ως ένας Ιανός με δύο πρόσωπα.

Το μόνο βέβαιο είναι πως ο παλιός φορέας της «κεντροαριστεράς», δηλαδή το ΠΑΣΟΚ, έχει εξαντληθεί και οδηγείται σε ιστορική εξαφάνιση, διότι, σταδιακώς, μέσα σε τριάντα χρόνια, πέρασε από την αριστερά στο νεοφιλελεύθερο «κέντρο». Σήμερα, σε συνθήκες κρίσης, αυτός ο χώρος θα πρέπει να αναδομηθεί, ξεκινώντας από τα αριστερά του πολιτικού φάσματος.

Εάν, στην αμέσως επόμενη περίοδο, η κρίση στην Ελλάδα προσλάβει καταστροφικές διαστάσεις, με έξοδο από την ευρωζώνη, επιστροφή στη δραχμή και γενικευμένη πτώχευση, είναι προφανές πως η εκδοχή της ΔΗ.ΜΑΡ., σε συνέργεια με το σημιτικό ΠΑΣΟΚ, δεν θα έχει καμία τύχη. Σε αυτή την περίπτωση, ο πόλος της ανασύνθεσης θα μετατεθεί προνομιακά και τελεσίδικα στον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ, όπου έχει ήδη μετακομίσει ένα σημαντικό τμήμα του παλαιού ΠΑΣΟΚ, τόσο σε επίπεδο ψηφοφόρων όσο και σε επίπεδο στελεχών.

Αν, αντίθετα, κυριαρχήσει ένα σενάριο ηπιότερης κρίσης, με παραμονή στην ευρωζώνη και αναδιαπραγμάτευση του μνημονίου, τότε και η εκδοχή ΔΗ.ΜΑΡ. + σημιτικό ΠΑΣΟΚ + υπολείμματα του σημερινού βενιζελικού ΠΑΣΟΚ, θα μπορέσει να παίξει έναν ουσιαστικότερο ρόλο και θα σπρώξει σε βαθύτερους μετασχηματισμούς τον ΣΥΡΙΖΑ για να μπορέσει να διατηρήσει την πρωτοκαθεδρία. Πάντως, με τον έναν ή άλλο τρόπο, στη μία ή στην άλλη εκδοχή, αποφασιστικό ρόλο γι' αυτή την ανασύνθεση θα παίξει ο παλαιός χώρος της ανανεωτικής αριστεράς, που σ' όλη τη μεταπολίτευση λειτουργούσε ως το think tank του πασοκικού χώρου και σήμερα τείνει να αποτελέσει το οιονεί «πλυντήριο» του.

> Η ρήξη με τον ευρωλιγουρισμό εκφράστηκε συχνά με ακατέργαστες μορφές

Ωστόσο, αυτή η ανασύνθεση θα συμβεί υποχρεωτικά σ' ένα χαμηλότερο επίπεδο συσπείρωσης από το παλαιό ΠΑΣΟΚ. Η λεγόμενη κεντροαριστερά, στη μία ή την άλλη εκδοχή, θα συρρικνωθεί υποχρεωτικά, ως συνέπεια της συρρίκνωσης της ίδιας της κοινωνικής της βάσης, δηλαδή των μεσοστρωμάτων. Αντίθετα, θα ενισχυθούν οι δυνάμεις που κινούνται στα άκρα του πολιτικού και κοινωνικού φάσματος, με αποτέλεσμα μία αναπόφευκτη εσωτερική κρίση –ή «διευκρίνιση»– στον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ. Και αυτό διότι τα λαϊκά στρώματα που συρρέουν σ' αυτόν δεν είναι δυνατόν να παραμείνουν εγκλωβισμένα για πολύ σε μια μεσοστρωματική, εθνομηδενιστική και ευρωπαϊστική ιδεολογία. Στο εσωτερικό της παλιάς κεντροαριστεράς θα δημιουργηθεί ένα κοινωνικό και πολιτικό ρήγμα, διότι τα λαϊκότερα κοινωνικά στρώματα θα επιθυμούν να συγκροτηθούν σε κάποιον αυτόνομο πατριωτικό πολιτικό πόλο.

Η διαμόρφωση ενός πατριωτικού και δημοκρατικού πολιτικού πόλου

Μέχρι σήμερα, οι κυρίαρχες ελίτ κατόρθωναν να αποτρέπουν τη συγκρότηση ενός τέτοιου πόλου, και να εξορίζουν ένα σημαντικό μέρος των λαϊκών στρωμάτων, εν μέρει προς το ΚΚΕ και, τον τελευταίο καιρό, όλο και περισσότερο προς την ακροδεξιά και την Χ.Α. Αυτό όμως δεν θα μπορούν να το κάνουν στις συνθήκες της κοινωνικής και πολιτικής αποσύνθεσης των κομμάτων εξουσίας και των ιδεολογικών μηχανισμών της αναπαραγωγής της παγκοσμιοποιητικής εθνομηδενιστικής ιδεολογίας. Την αμέσως επόμενη περίοδο, ένα βαθύ ρήγμα θα διαπεράσει την παλιά κεντροαριστερά, με επίδικο αντικείμενο όχι μόνο την αντιμετώπιση της κρίσης, αλλά ίσως, ακόμα περισσότε-

Η εμφάνιση πολιτικών μορφωμάτων όπως η Σπίθα, το ΕΠΑΜ, οι Ανεξάρτητοι Έλληνες, καθώς και η εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ, αποτελούν προμηνύματα και προάγγελους για την ανάδειξη νέων ανεξάρτητων πολιτικών σχημάτων

Ο,τι, το μεταναστευτικό και τα εθνικά θέματα. Η συγκατοίκηση εθνομηδενιστικών και πατριωτικών αντιλήψεων στον κεντροαριστερό χώρο, που στο παρελθόν – ιδιαίτερα από την εποχή του Σημίτη– είχε εκφραστεί με την κυριαρχία των παρασιτικών εθνομηδενιστικών μεσοστρωμάτων και τον παραγκωνισμό του «πατριωτικού» ΠΑΣΟΚ, και της πατριωτικής αριστεράς, στο εξής δεν θα είναι εφικτή.

Μέσα από την περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών στρωμάτων θα τείνει να ανασυγκροτηθεί ένας νέος **μαζικός πατριωτικός και λαϊκός χώρος**, ο οποίος προφανώς δεν θα μείνει εγκλωβισμένος στη Χρυσή Αυγή, όπως θα επιθυμούσαν οι εθνομηδενιστές, ώστε να τον περιθωριοποιούν, αλλά θα αναιρέψει και τις επίπλαστες ισορροπίες στο εσωτερικό του αντιμνημονιακού χώρου. Γιατί αυτός ο νέος πατριωτικός χώρος δεν θα αποτελείται πια από τα υπολείμματα των παλιών πατριωτικών δυνάμεων, που βρίσκονταν σε αποδρομή, σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης (είναι χαρακτηριστική η περιθωριοποίηση των παλαιών εκπροσώπων του, τύπου Τσοβόλα και Παπαθεμελή), αλλά θα τροφοδοτηθεί από τα μαζικά κύματα των ανέργων και των νεόπτωχων, συχνά προερχόμενων από στρώματα με υψηλό μορφωτικό επίπεδο, και νεαρότερες ηλικίες. Το ότι αυτές οι δυνάμεις εμφανίστηκαν στη διάρκεια της παρούσας κρίσης να ταυτίζονται ή να εκφράζονται με σχήματα προερχόμενα από το παλιό σύστημα, Ανεξάρτητοι Έλληνες ή ΣΥΡΙΖΑ, δεν αναιρεί το γεγονός πως, αργά ή γρήγορα, θα διεκδικήσουν και αυτόνομες μορφές έκφρασης. Είτε μέσα απ' τον μετασχηματισμό και τη ρήξη στο εσωτερικό και των δύο αυτών πολιτικών σχημάτων, είτε μέσα από την ανάδυση νέων, αυτόνομων πολιτικών υποκειμένων, είτε, το πιθανότερο, μέσα από μια συνάντηση δυνάμεων μέσα και έξω απ' τα υπαρκτά πολιτικά σχήματα, ένας νέος λαϊκός πληβειακός πατριωτικός και δημοκρατικός πόλος θα διαμορφωθεί.

Η εμφάνιση πολιτικών μορφωμάτων όπως η Σπίθα, το ΕΠΑΜ, οι Ανεξάρτητοι Έλληνες, καθώς και η εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ, αποτελούν προμηνύματα και προάγγελους για την ανάδειξη νέων ανεξάρτητων πολιτικών σχημάτων, που επιχειρούν να εκφράσουν αυτή την καινούργια ριζοσπαστικοποίηση. Και αν αυτό δεν κατέστη δυνατό σε μια πρώτη περίοδο κατά την οποία οι άνθρωποι έμπαιναν στην πολιτική κονίστρα κουβαλώντας την ιδεολογία του παρελθόντος, σήμερα, δύο χρόνια μετά, το ζήτημα θα τεθεί και πάλι επιτακτικά, σε μια πιο ολοκληρωμένη και συνθετική κατεύθυνση. Το ότι, σ' αυτή την πρώτη περίοδο, η ρήξη με τον ευρωλιγουρισμό και την υποτέλεια εκφράστηκε συχνά με ιδεολογικά ακατέργαστες μορφές, που σ' ένα μεγάλο βαθμό επέτρεψαν και την ανάδειξη της Χ.Α., δεν αναιρεί τη σημασία του φαινομένου. Στην αμέσως επόμενη περίοδο, και ανάλογα με τη συγκυρία και τις γενικότερες εξελίξεις, θα υπάρξουν νέες απόπειρες για συνθέσεις. Απόπειρες που θα έχουν κρατήσει τον ριζοσπαστισμό του αντιμνημονιακού κινήματος και θα τον έχουν ολοκληρώσει σε μία κατεύθυνση επαναστατικής προοπτικής.

Για μια συνθετική πρόταση

Έτσι, οι κριτικές που σε όλη την προηγούμενη περίοδο υποβάλαμε τον ΣΥΡΙΖΑ, τους Ανεξάρτητους Έλληνες, ή παλιότερα το ΕΠΑΜ ή τη Σπίθα, δεν σημαίνουν ότι δεν κατανοούμε το βάθος και το εύρος της πολιτικοποίησης που πραγματοποιείται σε μια κοινωνία που, μέχρι χθες, ανέθετε την πολιτική εκπροσώπηση κατ' εξοχήν στους επαγγελματίες της πολιτικής και των ΜΜΕ. Η κριτική μας σε όλα αυτά τα σχήματα δεν αποτελεί παρά κριτική στις ηγετικές τους ομάδες, ενώ, ταυτόχρονα, συνεχίζουμε να συμπορευόμαστε μαζί τους, στο εσωτερικό του κινήματος, έτσι ώστε, κάποια στιγμή, να μπορέσουν να πυκνώσουν οι δυνάμεις που θα έχουν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός συνεκτικού πολιτικού πόλου με πατριωτικά και ταυτόχρονα δημοκρατικά και οικολογικά χαρακτηριστικά.

Η εμφάνιση και η ενδυνάμωση της Χ.Α. μπορεί προς στιγμή να λειτουργήσει ανασταλτικά, ωστόσο θα υποχρεώσει σε ένα αναγκαίο πολιτικό ξεκαθάρισμα, τόσο στο εσωτερικό αυτού του νέου πολιτικού υποκειμένου, που ανεδείχθη απ' τις πλατείες, όσο και στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, που αρνείται να κατανοήσει τη σημασία και τη δυναμική του μεταναστευτικού ζητήματος. Το γεγονός ότι ο πολιτικός λόγος των πλατειών ήταν μάλλον ακατέργαστος και πρωτόλειος κατέστησε εν μέρει δυνατή και την προσέλκυση ενός μέρους των αγανακτισμένων Ελλήνων, ιδιαίτερα των νεώτερων, από μια ναζιστική ομάδα. Στην ίδια κατεύθυνση, ενός ακατέργαστου πολιτικού λόγου, ήταν δυνατόν να πιστεύουν οι «Αγανακτισμένοι», σε ένα μεγάλο ποσοστό τους, πως η απάντηση στην κρίση βρισκόταν στην άμεση έξοδο από το ευρώ.

Όπως έχουμε τονίσει αναρίθμητες φορές, η εγκατάλειψη των λαϊκών στρωμάτων από τις διανοούμενες ελίτ είχε ως συνέπεια την έλλειψη οργανικών διανοούμενων στο πλευρό του λαού και την εύκολη παράδοσή του σε μανιχαϊστικές μυθοπλασίες: Για όλα φταίνε οι Εβραίοι τραπεζίτες, η παγκόσμια υπερκυβέρνηση, η λέσχη Μπίντελμπεργκ, και θα αρκούσε να βρεθεί μία άλλη ηγεσία στην Ελλάδα, για να αλλάξουμε ρότα. Έτσι, θα μας σώσουν, άλλοτε ο Θεοδωράκης, άλλοτε ο Καζάκης (χωρίς να γίνεται κάποια σύγκριση ανάμεσά τους) και εν τέλει ο Τσίπρας, που προσπαθεί να ενδυθεί τα χαρακτηριστικά του Ανδρέα.

> Ο νέος πατριωτικός χώρος, δεν θα αποτελείται πια από τα υπολείμματα των παλιών δυνάμεων

Δυστυχώς, μέχρι σήμερα, οι «πολιτικοποιημένοι» βρίσκονταν, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, πιο κοντά στα εθνομηδενιστικά σχήματα, ενώ τα νέα, ριζοσπαστικοποιούμενα λαϊκά στρώματα, θα πρέπει να ανακαλύψουν το **σύνολο** της πολιτικής κουλτούρας μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, σχεδόν από μόνα τους. Θα πρέπει να γίνουν «οικονομολόγοι», «ιστορικοί», «συνταγματολόγοι», δεδομένου ότι οι διανοούμενοι των αντίστοιχων χώρων απουσιάζουν στους γυάλινους πύργους τους, ή τα ευρωπαϊκά τους προγράμματα.

Ο δικός μας ρόλος έγκειται ακριβώς στο να αποτελέσουμε το **προζύμι**, μαζί με άλλους, αυτών των αναγκαίων μετασχηματισμών, τόσο για όσους συμμετέχουν σε πολιτικά σχήματα, (εξωκοινοβουλευτική αριστερά, ΣΥΡΙΖΑ, Ανεξάρτητοι Έλληνες), όσο και για όλους εκείνους, και είναι πάρα πολλοί, που βρίσκονται έξω από αυτούς τους σχηματισμούς, αλλά έχουν μια έντονη διάθεση για συμμετοχή και δραστηριοποίηση.

Την επόμενη περίοδο θα πυκνώσουν οι παρεμβάσεις και οι πρωτοβουλίες, που θα επιδιώκουν να φέρουν σε επαφή πατριωτικές και δημοκρατικές δυνάμεις, άσχετα και πέρα από πολιτικούς και κομματικούς πατριωτισμούς, πέρα από πολιτική προέλευση και προϊστορία. Στο καμίνι της κρίσης και της νέας εποχής που ανατέλλει, πρέπει να διαμορφωθεί αυτό το νέο πολιτικό υποκείμενο, το οποίο οραματιζόμαστε και για το οποίο παλεύουμε εδώ και δεκαετίες. Σήμερα, είναι δυνατό να γίνει κάτι τέτοιο, και θα συμβάλουμε ενεργά. Ευχόμαστε, και θα θέλαμε, υπαρκτές πολιτικές δυνάμεις και σχήματα να κατανοήσουν τις νέες ανάγκες και να μεταβληθούν στα πολιτικά υποκείμενα που έχει ανάγκη ο τόπος, διότι διαφορετικά η πορεία θα είναι πιο επώδυνη και οδυνηρή, και θα κληθούμε να παίξουμε έναν πολύ πιο σημαντικό πολιτικό ρόλο, ανάλογο με τον ιδεολογικό ρόλο που παίζαμε έως σήμερα. Πάντως, με τον έναν ή άλλο τρόπο, δεν θα τρομάξουμε μπροστά στα κολοσσιαία καθήκοντα που μπαίνουν στους Έλληνες δημοκράτες και πατριώτες αυτήν τη νέα περίοδο.

Θα πρέπει, χωρίς χρονοτριβή, να περάσουμε από την αγανάκτηση στην επ- Ανάσταση, με οδηγό μας το **τετράπτυχο** του κινήματος των πλατειών: **κοινωνική δικαιοσύνη**, **οικολογική ισορροπία**, **άμεση δημοκρατία**, **πατριωτισμός**.

Η αμηχανία του πολιτικού σκηνικού

Σ' ένα ρευστό τοπίο όλα τα ενδεχόμενα παραμένουν ανοιχτά

Του **Θόδωρου Ντρίνια**

Το επίσημο πολιτικό σύστημα ουσιαστικά χάσκει σαστισμένο μπροστά στο τοπίο που διαμορφώθηκε μετά τις εκλογές της 17ης Ιουνίου, οι οποίες δεν αποτέλεσαν τίποτε άλλο παρά τη συνέχιση των εκλογών της 6ης Μαΐου με πιο τονισμένα –λόγω συγκέντρωσης σε πόλους– τα μηνύματα και τις τάσεις που διατυπώθηκαν στην πρώτη αυτή εκλογική αναμέτρηση μιας πλειάδας αναμετρήσεων που, απ' ό,τι φαίνεται, θα ακολουθήσουν.

Όσοι/ες θεωρούν «κλειδωμένες» τις εξελίξεις και με βάση αυτό στήνουν τις αναλύσεις τους ή σχεδιάζουν την πολιτική τους τακτική (αν είναι πολιτικά κόμματα ή οργανώσεις), υπάρχει φόβος να βιώσουν σύντομα οδυνηρές διαψεύσεις...

Τα ξεκάθαρα αυτά, αλλά και εν πολλοίς αντικρουόμενα μηνύματα, η παροξυσμική μορφή που λαμβάνει η κρίση στην Ελλάδα και η επίταση της υπαρξιακής κρίσης της ευρωζώνης, η διευρυμένη κοινωνική υποβάθμιση και η ρευστοποίηση των ορίων ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες και στρώματα, με μοναδική ίσως εξαίρεση τον εκσυγχρονισμένο λούμπεν ελληνικό αστισμό, η κραυγαλέα αναντιστοιχία ανάμεσα στις σύνθετες κοινωνικές και εθνικές ανάγκες από τη μία και το πολιτικό προσωπικό από την άλλη και τέλος, η επιδείνωση του γεωπολιτικού περιβάλλοντος της χώρας, καθιστούν ασφαλή μόνο μια διαπίστωση: ότι δεν μπορεί να υπάρξει ασφαλής διαπίστωση/πρόβλεψη για την πορεία του πολιτικού συστήματος στη χώρα! Όσοι/ες θεωρούν «κλειδωμένες» τις εξελίξεις και με βάση αυτό στήνουν τις αναλύσεις τους, ή σχεδιάζουν την πολιτική τους τακτική (αν είναι πολιτικά κόμματα ή οργανώσεις), υπάρχει φόβος να βιώσουν σύντομα οδυνηρές διαψεύσεις. Μια γραμμική πολιτική πορεία του πολιτικού συστήματος και των συνιστωσών του δύσκολα επιβεβαιώνεται από τη σημερινή πραγματικότητα. Με βάση αυτή την αρχική τοποθέτηση/διαπίστωση μπορούμε να προχωρήσουμε σε μια σύντομη ανάλυση των ενδεχομένων που σχετίζονται με κάθε πολιτικό παίκτη χωριστά.

Η κυβερνητική τρόικα, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, ως κακέκτυπο κυβέρνησης «εθνικής σωτηρίας», αποτελεί στην ουσία ένα ιστορικό ανάλογο του «πειράματος Μαρκεζίνη». Όπως ο δικτάτορας Παπαδόπουλος και οι συν αυτώ, διαβλέποντας ότι ο πολιτικός τους χρόνος τελείωνε, προσπάθησαν να μεταβούν, μέσω μιας κυβέρνησης Μαρκεζίνη, σε μια ελεγχόμενη μορφή αυταρχικού δημοκρατικού πολιτεύματος, με την υποστήριξη του αστικού πολιτικού κόσμου και την ανοχή τμήματος της τότε Αριστεράς, έτσι και σήμερα, οι δυνάμεις που προώθησαν ενεργητικά, στήριξαν αναγκαστικά ή απλώς ανέχτηκαν τη μνημονιακή υποδούλωση της χώρας, προσπαθούν να μεταβούν σε μια φάση «επαναδιαπραγμάτευσης» πριν ο πολιτικός τους χρόνος, αλλά και αυτός της χώρας, εξανιληθεί οριστικά και με δραματικά επακόλουθα. Η όποια λειτουργικότητα και στοιχειώδης επιβίωση του εγχειρήματος θα εξαρτηθεί από το είδος της «επαναδιαπραγμάτευσης του μνημονίου» την οποία θα επιχειρήσουν, το σθένος που θα επιδείξουν απέναντι στην αντίπαλη πλευρά και, πρωτίστως, από την κατάληξη της γενικότερης διαπάλης για ηγεμονία στο εσωτερικό της ευρωζώνης μεταξύ Γερμανίας – Γαλλίας και ΗΠΑ, με πιθανή ημερομηνία ορόσημο αυτήν της Συνάντησης Κορυφής της 28ης Ιουνίου. Αν κατορθώσουν να αποσπάσουν μια μικρή χαλάρωση της βαρβαρότητας της δημοσιονομικής προσαρμογής, μπορούν να προσδοκούν σε μηδενισμό της ύφεσης σε επίπεδο τελευταίου τριμήνου του έτους και άρα σταθεροποίηση της κοινωνικής μιζέριας στα σημερινά επίπεδα, στοιχειώδη συγκράτηση/επιβίωση ενός τμήματος των μεσαίων στρωμάτων και, ως εκ τούτου, αγορά πολιτικού χρόνου μέχρι το 2014, ώστε να μπορέσουν: η μεν ΝΔ να ανασυνθέσει τη «δεξιά πολυκατοικία» με ηγεμονικούς όρους, οι δε ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ να ανασυστήσουν από κοινού τη διαλυμένη κεντροαριστερά, πριν προλάβει να το κάνει ο επελαύνων αλλά άπειρος ακόμη ΣΥΡΙΖΑ. Στην περίπτωση που η επαναδιαπραγμάτευση αποδώσει ψίχουλα, τότε θα επικρατήσει η λογική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» (με πρώτη και καλύτερη τη ΔΗΜΑΡ), το πείραμα θα εκμετρήσει πολύ σύντομα –σε μερικές εβδομάδες– το ζην του, και το πιθανότερο μαζί με αυτό και οι δυνάμεις που το στήριξαν ανοίγοντας το δρόμο για νέα πολιτικά μορφώματα και συσπειρώσεις προς τα δεξιά και αριστερά τους.

***

Για πολλούς, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει μπει ήδη σε μια φάση ανέκκλητης πορείας προς την εξουσία, και κρίνοντας με βάση την ιδιαίτερη επισφάλεια του φρέσκου κυβερνητικού εγχειρήματος, θεωρούν ότι η κατάκτηση της διακυβέρνησης της χώρας είναι απλώς ζήτημα λίγων μηνών. Θα μπορούσε να γίνει κι έτσι αλλά δεν θα είναι τόσο εύκολο. Οι τεράστιες μάζες ψηφοφόρων που συνέρευσαν μέσα σε λίγες εβδομάδες στον ΣΥΡΙΖΑ, προκαλώντας μια πρωτοφανή εκλογική μεγέθυνση από το 3-5% στο 27-30%, ούτε οργανωτική σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ έχουν, ούτε τις τράβηξε το (ανύπαρκτο) κυβερνητικό του πρόγραμμα, ούτε πολύ περισσότερο η (συζητήσιμη και αλλοπρόσαλλη) ιδεολογία του. Ήταν η προσδοκία ότι θα αποφύγουν τα χειρότερα μέσω μιας «άλλης» διακυβέρνησης τιμωρώντας παράλληλα τους «μνημονιακούς» ενόχους. Στον βαθμό που αυτό δεν επετεύχθη, η σχέση τους με τον συγκεκριμένο πολιτικό χώρο καθόλου δεδομένη δεν είναι. Σειρήνες λαϊκισμού ή μαγικών λύσεων μπορεί να προκύψουν και από άλλους χώρους. Συνεπώς, ο ΣΥΡΙΖΑ, για να ανανεώσει και να ενδυναμώσει τη σχέση του με τις μάζες του λαού που τον προσέγγισαν οφείλει μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα να καταφέρει τρία πράγματα: α) να παίξει το ρόλο του σαν αξιωματική αντιπολίτευση εντός κι εκτός της Βουλής χωρίς να γελοιοποιηθεί, β) να διαμορφώσει συνεκτικό και ριζοσπαστικό πρόγραμμα μελλοντικής διακυβέρνησης, που θα λαμβάνει υπ' όψιν του όλες τις παραμέτρους της καταστροφικής συγκυρίας (οικονομική, κοινωνική, γεωπολιτική), γ) να μεταιραπεί σε ενιαία παράταξη, η οποία θα επιχειρήσει να διαμορφώσει οργανωτικούς δεσμούς με τις μάζες των σημερινών ή δυνάμει υποστηρικτών του, που θα τον βοηθήσουν να αντέξει σε ενδεχόμενη ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας. Αν για κάποιους τα παραπάνω απαιτούμενα φαίνονται εύκολα και δεδομένα, τότε ας αφήσουμε για λίγο τη φαντασία μας ελεύθερη και ας δούμε την εκδοχή με τον ...Μηλιό και τους βουλευτές της ΔΕΑ (συνιστώσα ΣΥΡΙΖΑ) να επιχειρηματολογούν στο Κοινοβούλιο για αναγνώριση της «μακεδονικής μειονότητας» στην Ελλάδα ή για αναγνώριση της FYROM ως «Μακεδονία», τον Λαφαζάνη να προσπαθεί να πείσει τον Παπαδημούλη ότι το κυβερνητικό πρόγραμμα θα μιλάει για αποδέσμευση από το ευρώ και την ευρωζώνη και το αντίθετο, και τον σκληρό πυρήνα επαγγελματικών στελεχών του ΣΥΝ και των συνιστωσών να αποδέχονται μεταιροπή σε ενιαία δημοκρατική παράταξη των μελών τιμώντας τις (αν-)ιερές αριστερές παραδόσεις του εισοδισμού, φραξιονισμού, ηγεμονισμού, της διπλότητας, κ.λπ.

***

Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες του Καμμένου αντικειμενικά φαίνεται να έχουν ολοκληρώσει τον σύντομο πολιτικό τους κύκλο με την πρωθυπουργοποίηση Σαμαρά, την ανάδειξη του αντιμνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση και τη μονοπώληση του εθνικισμού από τους καπάτσους τραμπούκους της Χρυσής Αυγής. Πιθανότερη πορεία θα είναι η αποσυσπείρωση του εγχειρήματος ακόμα και μέσα στη Βουλή. Μοναδική ελπίδα του αρχηγού τους είναι να τα κάνει ο Σαμαράς μπάχαλο ισάξιο με αυτό ενός ΓΑΠ και άρα η επιχείρηση ανασύσταση της «δεξιάς πολυκατοικίας» να σηκώνει πολλούς μνηστήρες και ιδιαίτερα εκείνους που θα επιχειρήσουν να την πραγματοποιήσουν με όρους δεξιού λαϊκισμού και αυταρχισμού.

***

Το ΚΚΕ βρίσκεται πραγματικά σε εξαιρετικά κρίσιμο σημείο. Η εκλογική κρίση που προέκυψε από τα αποτελέσματα της 17ης Ιουνίου μεταιρέπεται ουσιαστικά σε κρίση ύπαρξης,

Ας αφήσουμε για λίγο την φαντασία μας ελεύθερη και ας δούμε την εκδοχή με τον ...Μηλιό και τους βουλευτές της ΔΕΑ (συνιστώσα ΣΥΡΙΖΑ) να επιχειρηματολογούν στο Κοινοβούλιο για αναγνώριση της «μακεδονικής μειονότητας» στην Ελλάδα

διότι κατ' ουσίαν σηματοδοτεί τη με βίαιο τρόπο εξάντληση της στρατηγικής επιβίωσης που ακολούθησε το κόμμα την τελευταία 20ετία. Η απόλυτη οργανωτική περιχαράκωση, η πολιτική εσωστρέφεια στα όρια «πολιτικής αιμομιξίας» και η μετατροπή ενός άλλοτε ζωντανού και εσωτερικά ανήσυχου πολιτικού οργανισμού σε κόμμα-μαυσωλείο, οδήγησε σταδιακά στην απόλυτα παρανοϊκή στάση που κράτησε το κόμμα κατά τη μνημονιακή περίοδο, όπου κατήγγειλε και ονομπάρισε τους πάντες και τα πάντα που κινητοποιούνταν: ανθρώπους –κινήματα– ακόμα και ...πατάτες! Στάση που συνεχίζεται ακόμα και μετεκλογικά, μέσω ενός παραληρήματος εις βάρος του «λαού που δεν καταλαβαίνει» και των εκλογών που «σιγά μην αλλάξουν τα πράγματα», όταν επί δύο χρόνια το μόνο σύνθημα του ΚΚΕ ήταν «εκλογές τώρα»! Και αυτό, παρά το γεγονός ότι είναι το μόνο κόμμα της αριστεράς που εξακολουθεί να έχει οργανωτική σχέση με πληθειακά στρώματα του πληθυσμού, ενώ η μεγάλη και επώδυνη ιστορική πείρα του ως πολιτικού οργανισμού του επιτρέπει να εντοπίζει επικίνδυνες αυταπάτες και τυχοδιωκτισμούς στην πορεία αντίστασης του λαού και να προκρίνει την προσπάθεια για οργανωτική και προγραμματική συγκρότηση των κοινωνικών υποκειμένων. Η αριστερίστικη αυτή υποστροφή, αν συνεχιστεί, δεν μπορεί παρά να παγιώσει και αριστερίστικα ποσοστά εκλογικής επιρροής. Μια διαφορετική πορεία σημαίνει ουσιαστική συμμετοχή στα αυθόρμητα κινήματα που θα προκύψουν το επόμενο διάστημα σαν διάδοχες μορφές αυτού των «πλατειών» και των «αγανακτισμένων» και ένα πρώτο άνοιγμα σε πολιτικούς χώρους που επιμένουν στις αναφορές στο λαϊκό στοιχείο και δεν γοητεύτηκαν από την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ προς την κυβερνητική εξουσία. Για να συντελεστεί κάτι τέτοιο, όμως, προϋποθέτει τη «μετατόπιση» ενός αγκυλωμένου κομματικού κορμού, ο οποίος γεννήθηκε, γαλουχήθηκε και ωρίμασε ακριβώς μέσα σ' αυτήν την 20ετία της απομόνωσης και της εσωστρέφειας, μετά τον οργανωτικό ακρωτηριασμό που προκάλεσε η διάσπαση και η μεγάλη φυγή στελεχών του '91. Και αυτό σίγουρα φαντάζει τιτάνιο έργο όταν ακόμα και σήμερα οι ανώτατες κομματικές σειρήνες δείχνουν να θεωρούν ελκυστικότερο τον εγκλεισμό στα μπούνκερ της απομόνωσης και αυτοπροστασίας ώστε το κόμμα να ξαναβγεί στο φως «μετά την καταστροφή».

***

Η Χρυσή Αυγή δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει ιδιαίτερα προβλήματα μέσα στο θολό αυτό πολιτικό τοπίο. Ήρθε για να μείνει. Όσο οι αιτίες που τη γιγάντωσαν θα παραμένουν ενεργές και «ακατανόητες» για το μέσο επίπεδο πολιτικής σκέψης, το οποίο διαγωνίζεται σε κλισέ ερμηνείες της ανόδου της, τόσο η Χρυσή Αυγή θα έχει τον πολύτιμο πολιτικό χρόνο να μεταφέρει τον τραμπουκισμό και την προβοκάτσια από τους δρόμους στα έδρανα του Κοινοβουλίου, προσφέροντας γενναίες δόσεις τηλεοπτικού πολιτικού θεάματος. Μια κυβερνητική Δεξιά που δεν θα μπορεί να προχωρήσει σε «πατριωτική» και αντιμεταναστευτική ρελάνς απέναντι στη Χρυσή Αυγή, λόγω της κυβερνητικής συγκατοίκησης με πιο «πολιτισμένους» πολιτικούς χώρους, και ένας πιθανόν μονοθεματικός ή ιδεοληπτικός και μη σοβαρός ΣΥΡΙΖΑ στην αξιωματική αντιπολίτευση, θα αποτελέσουν βούτυρο στο ψωμί της κοινοβουλευτικής, πια, συμμορίας. Αν μάλιστα, μπροστά στο μέγεθος της κρίσης και των προκλήσεων, η κυβερνώσα Δεξιά καταβαραθρωθεί, τότε μεσοπρόθεσμα η υποχρεωτική ανασυγκρότηση της Δεξιάς σε αυταρχική και απολυταρχική κατεύθυνση θα περάσει από το τέμπο που επιβάλλει η ιδεολογία και ο πολιτικός πολιτισμός της Χρυσής Αυγής. Η πρόσφατη φιλοχουντική στροφή του ηγέτη της και οι ύμνοι στην 21η Απριλίου και τον στρατό μόνο τυχαία γεγονότα δεν μπορούν να θεωρηθούν. Ας μην παραβλέπουμε το γεγονός ότι ο Λεπέν ξεκίνησε από ηγέτης μιας περιθωριακής δράκας ροπαλοφόρων παρακρατικών τη δεκαετία του '60, για να μετατρέψει το κόμμα του σε τρίτη πολιτική δύναμη της Γαλλίας σήμερα.

> Η κυβερνητική τρόικα αποτελεί ένα ιστορικό ανάλογο του «πειράματος Μαρκεζίνη»

Μια μικρή αναφορά στον δικό μας πολιτικό χώρο

Τέλος, μια μικρή αναφορά και στο δικό μας πολιτικό χώρο, όπως εκφράζεται μέσα και γύρω από την Κίνηση Πολιτών Άρδην. Η οργανωτική ανάπτυξη και η πολιτική μας δράση τα τελευταία δύο χρόνια της καταστροφής της χώρας παρέμεινε αναντίστοιχη με τις αναγκαιότητες της συγκυρίας και το διακύβευμα της περιόδου. Παρέμεινε επίσης αναντίστοιχη σε σχέση με τον πλούσιο και συμπαγή όγκο ιδεολογικής και προγραμματικής δουλειάς που έχει πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια, η οποία ακόμα εξελίσσεται και αναπτύσσεται. Η ενεργός συμμετοχή στα κινήματα του αντιστεκόμενου λαού και σε κάποιες συλλογικές προσπάθειες συγκρότησης ενός κινηματικού πολιτικού χώρου (π.χ. Σπίθα) δεν αναιρούν την ανάγκη εξισορρόπησης μεταξύ ιδεολογικού υδροκεφαλισμού και οργανωτικής και πολιτικής υπανάπτυξης. Πόσο μάλλον όταν θεωρούμε βάσιμα ότι ο λαός μας πρέπει να προετοιμαστεί προγραμματικά και οργανωτικά για τη διαχείριση μιας καταστροφής που την βλέπουμε να έρχεται και η οποία θα απειλήσει την ίδια την διακριτή μας ύπαρξη, κοινωνικά και εθνικά. Οι αντιφάσεις και τα διλήμματα που αναπτύχθηκαν στο ίδιο το εσωτερικό του δικού μας χώρου, κατά τη διάρκεια της πρόσφατης εκλογικής αναμέτρησης, είναι άκρως ενδεικτικά συμπτώματα μιας προβληματικής κατάστασης. Η συγκρότηση ενός καινούριου πολιτικού πόλου εθνικής ανεξαρτησίας, κοινωνικής απελευθέρωσης και δημοκρατίας δεν είναι μια αναγκαιότητα που «εφευρίσκεται» για να επιλύσει το δικό μας πολιτικό πρόβλημα. Αντίθετα, μέσα από τη διακριτή παρουσία του και την πολιτική και ιδεολογική πίεση που θα ασκήσει ο πόλος αυτός, θα βοηθήσει ώστε να επιταχυνθούν αλλαγές και μετασχηματισμοί και στους υπάρχοντες πολιτικούς χώρους (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, λαϊκή Δεξιά). Μια διαδικασία μετασχηματισμών, που ήδη αποτυπώθηκε στις κινητοποιήσεις της μνημονιακής περιόδου, αλλά και στις δύο πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις και η οποία πρέπει να ενταθεί, ώστε παλιοί ξεπερασμένοι διαχωρισμοί να δώσουν τη θέση τους σε νέους αυθεντικότερους και στη διατύπωση προταγμάτων που θα αντιστοιχούν στη νέα ιστορική περίοδο. Είναι βέβαιο ότι η μεγέθυνση του ΣΥΡΙΖΑ θα τον μετατρέψει σε ελκυστή των αντιστάσεων που θα εκδηλωθούν στη νέα αυτή περίοδο και άρα θα δυσκολέψει αντικειμενικά τη συγκρότηση ενός τέτοιου πόλου. Γρήγορα, όμως, θα αποδειχτούν η ανεπάρκεια και οι εγγενείς αδυναμίες της εφόδου του ΣΥΡΙΖΑ προς την εξουσία και το πολιτικό τοπίο θα παραμείνει ανοιχτό για το χώρο της λαϊκής και εθνικής αντίστασης. Αν αδρανήσουμε και αυτή τη φορά, τότε μας απομένει ο ρόλος των γκρινιάρηδων γερόντων του παλαιού τηλεοπτικού Μάπετ Σόου στο θεωρείο της πολιτικής σκηνής. Στ' αλήθεια, μια καθόλου ελκυστική προοπτική.

Ο Πούτιν στο Ισραήλ

Τα κύρια θέματα στην προσεχή επίσκεψη Πούτιν στο Ισραήλ θα είναι το Ιράν και η Συρία

Του **Μ. Κ. Μπαδρακουμάρ**
Asia Times (atimes.com)

Η διήμερη επίσκεψη του Πούτιν στο Ισραήλ την ερχόμενη εβδομάδα θα στρέψει τα βλέμματα επάνω του, καθώς καταδεικνύει την ύψιστη προτεραιότητα που θέτει ο πρόεδρος της Ρωσίας στη σχέση του με το Ισραήλ. Η συνάντηση γίνεται σε μια συγκυρία που οι πολιτικές των δύο χωρών πάνω σε κρίσιμα ζητήματα της περιφερειακής ασφάλειας της Μέσης Ανατολής – της Συρίας και του Ιράν– βρίσκονται σε σύγκρουση, και δεν φαίνεται ότι το χάσμα μπορεί να γεφυρωθεί σύντομα.[ ]

Είναι ειρωνικό, αλλά ίσως είναι, σχετικά, ευκολότερο για τον Πούτιν να πείσει τον Νετανιάχου να μετάσχει σε κάποια διαπραγμάτευση για το θέμα του Ιράν

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Μπενγιαμίν Νετανιάχου γνωρίζει πολύ καλά ότι ο Πούτιν μπορεί να διαπραγματευτεί πολύ σκληρά, ώστε να εξασφαλίσει τα καλύτερα για τη Ρωσία σε οποιαδήποτε περίπτωση. Επίσης γνωρίζει ότι μπορεί να αποβεί σ' έναν πολύτιμο συνεργάτη, ειδικά εάν ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Μπαράκ Ομπάμα, εκλεγεί για μια δεύτερη θητεία στον Λευκό Οίκο.

Τα κίνητρα και των δυο πλευρών είναι πολύπλοκα και παρ' όλο που οι προτεραιότητές τους μπορεί να ποικίλουν, υπάρχει ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο η Ρωσία και το Ισραήλ έχουν συνειδητοποιήσει ότι η συνεργασία τους μπορεί να αποβεί επωφελής και για τους δύο –και να εξελιχθεί σ' έναν παράγοντα σταθερότητας για τη Μέση Ανατολή.

Αυτό που συνήθως ξεχνάμε είναι ότι ο Πούτιν διατηρούσε πάντοτε θερμά αισθήματα για το Ισραήλ. Πολύ πρόσφατα, κατά το τέλος του προηγούμενου χρόνου είχε δηλώσει: «Το Ισραήλ είναι ένα ειδικό κράτος για εμάς. Είναι σχεδόν ρωσόφωνο, καθώς πάνω από το ήμισυ του πληθυσμού του μιλάει ρώσικα».

Ο επίσημος λόγος της επίσκεψής του είναι η ανέγερση ενός μνημείου στη Νετάνγια για τη νίκη του Κόκκινου Στρατού επί της ναζιστικής Γερμανίας. Η ανέγερση του μνημείου αποφασίστηκε κατά την διάρκεια της επίσημης επίσκεψης του Νετανιάχου στη Μόσχα το 2010, όταν συμφώνησε, με τον τότε πρωθυπουργό Πούτιν, ότι το Ισραήλ θα πρέπει να τιμήσει τις θυσίες του Κόκκινου Στρατού στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Παραδόξως, ενώ οι ΗΠΑ θεωρούνται στενός σύμμαχος του Ισραήλ, ο Ομπάμα δεν είναι και η πιο δημοφιλής φιγούρα στο εσωτερικό της χώρας. Αντίθετα, ενώ το Ισραήλ εκφράζει τις επιφυλάξεις και τις ανησυχίες του, για πολλές από τις πολιτικές της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή και κατά καιρούς τις θεωρεί μη φιλικές, η υψηλή δημοτικότητα του Πούτιν μεταξύ των Ισραηλινών θα έκανε τον Ομπάμα να ζηλέψει.

Το ένα εκατομμύριο των ρωσόφωνων Εβραίων, που ήρθαν από τα εδάφη της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, έχει ενσωματωθεί ομαλά στην ισραηλινή κοινωνία και διατηρεί υψηλές θέσεις στην ζωή της χώρας. Αποτελούν μια ανθρωπιστική, οικονομική και πολιτιστική γέφυρα μεταξύ του Ισραήλ και της Ρωσίας.

Βέβαια, παρ' όλα αυτά, η πολιτική χωρίζει, και τα κύρια θέματα των συνομιλιών στην προσεχή επίσκεψη του Πούτιν στο Ισραήλ θα είναι το Ιράν και η Συρία. Οι δύο χώρες βρίσκονται σε αντίπαλα στρατόπεδα σε σχέση με τα δύο αυτά ακανθώδη ζητήματα.

Η Ρωσία αντιτίθεται σε μια ξένη επέμβαση στη Συρία, ενώ το μακρύ χέρι του Ισραήλ έκανε, ήδη, την εμφάνισή του στην περιοχή. Πρόσφατες αναφορές κάνουν μνεία για ισραηλινά αεροπλάνα που μεταφέρουν όπλα στο Κουρδιστάν του βορείου Ιράκ (όπλα τα οποία έχουν αγοραστεί από το Κατάρ με τελικούς αποδέκτες τους Σύρους αντάρτες). Από την πλευρά του, το Ισραήλ διαφωνεί ριζικά με τη στρατιωτική συνεργασία της Ρωσίας και του καθεστώτος Άσαντ.

Εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνεται να υπάρχει σημείο επαφής Ρώσων και Ισραηλινών στο θέμα της Συρίας. Όμως, μια πιο προσεκτική ανάγνωση δείχνει πως υπάρχει σύγκλιση συμφερόντων των δύο χωρών για τη γενική σταθερότητα του βορείου γείτονα του Ισραήλ. Η Ρωσία σίγουρα συμμερίζεται, τουλάχιστον περισσότερο απ' ό,τι οι ΗΠΑ, την ανησυχία των ισραηλινών για την άνοδο του ισλαμισμού στην περιοχή.

Ενώ λοιπόν, βραχυπρόθεσμα, το Ισραήλ βλέπει θετικά μια αλλαγή καθεστώτος στη Συρία, ανησυχεί, ταυτόχρονα, για την πιθανότητα ενός φαινομένου ντόμινο, σε περίπτωση που οι αδελφοί μουσουλμάνοι επικρατήσουν εκεί. (Παρεμπιπτόντως, ο Πούτιν θα επισκεφθεί την Ιορδανία, αμέσως μετά το Ισραήλ.)

Κάπου εδώ βρίσκεται και ο βαθύτερος λόγος της ρωσικής αδιαλλαξίας στο ζήτημα της Συρίας. Ενώ οι δυτικοί δημοσιογράφοι βλέπουν τη Συρία ως κράτος-πελάτη της Ρωσίας, φαίνεται να παραβλέπουν τη λογική ανησυχία των Ρώσων για επέκταση του ακραίου Ισλάμ από τη Συρία στην ευρύτερη περιοχή της κεντρικής Ασίας και του βορείου Καυκάσου.

Φυσικά, η Ρωσία δεν θα εκφράσει ποτέ ξεκάθαρα αυτούς τους μανιχαϊστικούς φόβους (εκτός αν εξωθηθεί σε μια υπαρξιακή αναμέτρηση με το πολεμικό Ισλάμ). Μάλλον, το άρθρο του Ρώσου υπουργού εξωτερικών, Σεργκέι Λαβρόφ, στη *Χάφινγκτον Ποστ* την περασμένη εβδομάδα, απηχεί, έστω και συγκαλυμμένα, τους παραπάνω φόβους. Στο άρθρο του με τίτλο «Στη σωστή πλευρά της ιστορίας», ο Λαβρόφ γράφει, χαρακτηριστικά:

«Οι αραβικές εξεγέρσεις δείχνουν ξεκάθαρα μια προθυμία για επιστροφή στις ρίζες του πολιτισμού, η οποία εκδηλώνεται με την ευρεία υποστήριξη των κομμάτων και των κινημάτων που δρουν υπό τη σημαία του Ισλάμ... Η κατάσταση αυτή αποτελεί την καλύτερη απόδειξη πως το απλό (αν όχι απλοϊκό) δυαδικό κατασκεύασμα της περιόδου του Ψυχρού Πολέμου, όπως περιγράφηκε με τα πρότυπα Ανατολής-Δύσης, καπιταλισμού-σοσιαλισμού, Βορρά-Νότου, αντικαθίσταται ραγδαία από μια πολυδιάστατη, γεωπολιτική πραγματικότητα...»

Σε πρακτικούς όρους, εξήγησε ο Λαβρόφ, η κατάσταση στη Συρία θα μπορούσε να έχει δυσμενείς επιπτώσεις για τη Ρωσία, αλλά και για το Ισραήλ:

«Το κυρίαρχο, σήμερα... είναι οι διάφορες προσπάθειες για αλλαγή καθεστώτος στη Δαμασκό σαν τμήμα ενός ευρύτερου περιφερειακού γεωπολιτικού παιχνιδιού. Αυτά τα σχέδια στοχεύουν, χωρίς αμφιβολία, το Ιράν, αφού μια ομάδα κρατών, όπως οι ΗΠΑ, οι χώρες του ΝΑΤΟ, η Τουρκία, το Ισραήλ και κάποιες χώρες της περιοχής, φαίνεται πως ενδιαφέρονται για την αποδυνάμωση των τοπικών ερεισμάτων αυτής της χώρας».

«Όμως, μια προσπάθεια να κοπεί ο γόρδιος δεσμός που έχει δημιουργηθεί από προβλήματα που χρονίζουν,φαίνεται πως είναι καταδικασμένη σε αποτυχία... Άσχετα από την κατάσταση στο Ιράν, είναι προφανές ότι η υποδαύλιση της ενδο-συριακής σύγκρουσης μπορεί να θέσει σε κίνηση διαδικασίες που θα έχουν αρνητικότατες συνέπειες στην τοπική και διεθνή ασφάλεια. Παράγοντες ρίσκου του παραπάνω παιχνιδιού αποτελούν η απώλεια ελέγχου της συρο-ισραηλινής μεθορίου, η χειροτέρευση της κατάστασης στο Λίβανο και σε άλλες χώρες της περιοχής, η πιθανότητα να πέσουν κάποια από τα όπλα των αντικαθεστωτικών Σύρων σε «λάθος χέρια» και το χειρότερο σενάριο όλων, μια επιδείνωση των διαθρησκευτικών εντάσεων και εμπαθειών μέσα στον ισλαμικό κόσμο».

Παραμένει ζητούμενο το αν ο Πούτιν θα καταφέρει να επηρεάσει τον Νετανιάχου προς την, ανωτέρω αναφερθείσα, κατεύθυνση. Το σίγουρο, πάντως, είναι ότι θα βάλει τα δυνατά του.

Το πιο πιθανό, βέβαια, είναι ότι **ο Πούτιν θα αποτύχει στην αποστολή του**. Η «όλο νόημα» συζήτησή του με τον Ομπάμα, στη συνάντηση κορυφής των 20 στην πόλη του Μεξικού τη Δευτέρα, έκανε φανερό στους Ρώσους ότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους έχουν δεσμευθεί σε τέτοιο βαθμό για μια αλλαγή καθεστώτος στη Συρία, ώστε δεν είναι εύκολο να κάνουν πίσω.

Για μια ακόμη φορά, η πιθανότητα αποδυνάμωσης της Συρίας, στη σκακιέρα της Μέσης Ανατολής, φαίνεται τόσο μεθυστική προοπτική για το Ισραήλ, υπό τις σημερινές περιστάσεις, που ενδέχεται να αποτελέσει παρωπίδα για την αυριανή κατάσταση στη χώρα. Οι νίκες των αδελφών μουσουλμάνων στην Αίγυπτο και αλλού, γύρω από το Ισραήλ, ίσως θα έπρεπε να είχαν, ήδη, κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου για την Ιερουσαλήμ.

Είναι ειρωνικό, αλλά ίσως είναι, σχετικά, ευκολότερο για τον Πούτιν να πείσει τον Νετανιάχου να μετάσχει σε κάποια διαπραγμάτευση για το θέμα του Ιράν.

Οι συζητήσεις ανάμεσα στο Ιράν και τα κράτη P5+1 (δηλ. τα πέντε μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ + τη Γερμανία), σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, διακόπηκαν λόγω «σημαντικών διαφορών μεταξύ των δύο απόψεων». Μια συνάντηση σε επίπεδο ειδικών θα γίνει στην Κων/πολη στις 3 Ιουλίου και μια ακόμη συνάντηση ανωτάτου επιπέδου θα ακολουθήσει εν ευθέτω χρόνω, ανάλογα με την πρόοδο που θα επιτευχθεί στη συνάντηση των ειδικών.

Αν οι συνομιλίες έχουν θετική κατάληξη, αυτό θα οφείλεται κυρίως στις παρασκηνιακές ρωσικές και κινεζικές προσπάθειες. Το γεγονός και μόνο ότι θα υπάρξει και τρίτος γύρος συνομιλιών, στο Πεκίνο ή την Αστάνα, αποτελεί μεγάλη πρόοδο.

Σύμφωνα με τον κύριο Ιρανό διαπραγματευτή, Σαϊντ Τζαλίλι, οι συνομιλίες της Μόσχας ήταν «σοβαρότερες, αληθινότερες και κάτι παραπάνω από μια απλή δήλωση των θέσεων των διαφόρων πλευρών». Ταυτόχρονα, δήλωσε ότι «το Ιράν δεν έχει κανένα πρόβλημα με τη διαφάνεια», υπονοώντας ότι είναι ανοιχτό σε διεθνή επιθεώρηση και έτοιμο να αποδείξει τον ειρηνικό χαρακτήρα του πυρηνικού προγράμματός του, «τεχνικά, νομικά και πολιτικά». Παρ' όλα αυτά, δήλωσε επίσης ότι «πρέπει να γίνει σεβαστό το δικαίωμα του Ιράν στην πρόοβαση στην ειρηνική πυρηνική ενέργεια και ειδικά στον εμπλουτισμό ουρανίου και στην παραγωγή πυρηνικών καυσίμων».

Ισπανία: Αγώνας με παράδοση, για το μέλλον!

Αγώνας για δουλειά, αγώνας για τον πλούτο της χώρας.

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ

Εδώ και τρεις μήνες στα ορυχεία της Αστουρίας, στον ισπανικό Βορρά, εξελίσσεται ένας σφοδρός αγώνας των ανθρακωρύχων της περιοχής ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης να περικόψει τις επιδοτήσεις που κρατούν ζωντανά τα ορυχεία. Τα ορυχεία αυτά έχουν πέσει θύμα της παγκοσμιοποίησης, ενώ, εδώ και δεκαετίες, υποβαθμίζονται συστηματικά και μεθοδευμένα από όλες τις κεντρικές κυβερνήσεις, κεντροδεξιές (Αθνάρ) ή κεντροαριστερές (Θαπατέρο). Τώρα ο Ραχόι θέλει να τους δώσει το τελειωτικό χτύπημα, στα πλαίσια της «θεραπείας-σοκ» που θέλει να επιβάλει το γερμανικό-ευρωπαϊκό οικονομικό ιερατείο στην παραπαίουσα Ισπανία: Σκοπεύει να μειώσει κατά 63% τις επιχορηγήσεις στον γαιάνθρακα, απειλώντας να καταργήσει πάνω από 40.000 θέσεις εργασίας. Η κυβέρνηση έχει αποφασίσει να εξοντώσει τον κλάδο, καθώς θέλει να υποκαταστήσει την παραγωγή του από τις φθηνότερες εισαγωγές.

Λογαριάζει όμως χωρίς τον... ανθρακωρύχο. Οι ανθρακωρύχοι της Αστουρίας είναι πολύ δεμένοι με τις κοινότητές τους, έχουν αναπτύξει ισχυρότατους δεσμούς αλληλεγγύης και έχουν μεγάλη παράδοση σφοδρών εργατικών αγώνων. Στα 1934, είχαν οδηγήσει σε γενικευμένη εξέγερση, η οποία κατεστάλη βίαια από το στρατό και το ναυτικό, δυνάμεις που τελούσαν υπό τις διαταγές του μελλοντικού δικτάτορα, **Φράνκο**. Είκοσι οκτώ χρόνια αργότερα, στα 1962, ήταν οι πρώτοι που τόλμησαν να αμφισβητήσουν υπό το φρανκικό καθεστώς. Σαράντα με πενήντα χιλιάδες ανθρακωρύχοι απήργησαν για πάνω από δύο μήνες, εγκαινιάζοντας το μεγάλο κύμα της αντιδικτατορικής αντίστασης, που αναπτύχθηκε στην Ισπανία κατά τη δεκαετία του 1960.

Σήμερα, ο αγώνας των ανθρακωρύχων παίρνει τη σκυτάλη από τους αγανακτισμένους της Πούερτε ντε Σολ και βρίσκεται στην πρωτοπορία της αντίστασης των Ισπανών στις βουλές της «γερμανικής» Ευρώπης. Απολαμβάνει δε την καθολική υποστήριξη της τοπικής κοινωνίας, η οποία στέκεται απέναντι στις δυνάμεις καταστολής σαν μια σφιγμένη γροθιά, παρά την απίστευτη αστυνομική αγριότητα που εκτυλίσσεται στα πεδία του αγώνα και στις κοινότητες της περιοχής, όπου η αστυνομία συμπεριφέρεται σαν πραγματική κατοχική δύναμη. Καθ' όλη την διάρκεια του αγώνα συντονίζονται απεργίες σε άλλους κλάδους, στις μεταφορές, τα ναυπηγεία, ενώ έχουν ενωθεί μαζί τους και οι φοιτητές.

Η σύγκρουση που διεξάγεται αυτές τις μέρες στην Ισπανία δεν είναι μόνο σύγκρουση για το ψωμί. Είναι μια σύγκρουση αξιών. Η παραγωγική Ισπανία, του τίμιου μόχθου και της εργατικής αξιοπρέπειας, συγκρούεται με τη νεοφιλελεύθερη Ισπανία της χρηματιστικής σπέκουλας, του ρίαλ εστέιτ και του τουρισμού, ενός καθεστώτος που βύθισε στην πιο βαθιά παρακμή μια κοινωνία παγκοσμίως φημισμένη για τους αγώνες, τις κοινότητές της και τη λαϊκή της αλληλεγγύη...

Η αντίσταση θα λύσει το κουρδικό πρόβλημα

Συνέντευξη της συμπροέδρου του D.T.K. Αϊσέλ Τουγλούκ για το κουρδικό και τον ρόλο των διεθνών δυνάμεων

...Αυτό που σημαίνει για την Τουρκία «ειρήνη» και «λύση» είναι εξόντωση και παράδοση...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Τη συνέντευξη αναδημοσιεύουμε από το Κουρδικό Γραφείο Ενημέρωσης (kurd-info.blogspot.gr).

Ερ.: Πριν λίγες μέρες, μια ομάδα από το D.T.K. και από το B.D.P. βρεθήκατε στις Η.Π.Α. για κάποιες επαφές, ποια θέματα όμως θέσατε στις συνομιλίες που είχατε;

Γνωρίζουμε ότι οι Η.Π.Α. ασχολούνται με το κουρδικό ζήτημα πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, στρατηγικά και τελευταία τεχνικά και πληροφοριακά. Όλοι ξέρουν καλά ότι, εάν οι ΗΠΑ μείωναν κατά το ήμισυ τη βοήθεια που παρέχουν στην Τουρκία, τότε ο τουρκικός στρατός θα είχε αποδυναμωθεί τόσο, ώστε δεν θα μπορούσε να κουνηθεί από τη θέση του.

Η αλλαγή που διαμορφώνεται στην περιοχή, οι συνθήκες που επικρατούν στο Ιράν και τη Συρία, ο αυξανόμενος ρόλος των Κούρδων, εξανάγκασαν τις Η.Π.Α. να στρέψουν περισσότερο την προσοχή τους προς αυτούς. Με τους Κούρδους του Νότου έτσι και αλλιώς διατηρούν καλές σχέσεις. Μετά όμως από τα γεγονότα στη Συρία, προέκυψε η ανάγκη να δημιουργήσουν σχέσεις και με τους Κούρδους του Βορρά και αυτό ήταν αναμενόμενο.

Αυτό που θα πω ελπίζω να μη θεωρηθεί υπερβολικό και παραπλανητικό, οι Η.Π.Α. μέχρι τώρα ήταν μέρος του προβλήματος, από εδώ και εμπρός όμως θα είναι ένα μέρος που μπορεί να συμβάλει στην επίλυση του προβλήματος. [ ]

2. Αναφέρατε την ευθύνη που έχουν οι Η.Π.Α. στο κουρδικό ζήτημα ως τώρα, οι Η.Π.Α. έχουν νέα πολιτικά σχέδια για το κουρδικό;

Νομίζω ότι είναι πρόωρο να πούμε ότι οι Η.Π.Α. διαθέτουν ολοκληρωμένο πολιτικό σχέδιο για να το θέσουν στα ενδιαφερόμενα μέρη. Από την άλλη πλευρά όμως υπάρχει μια προσπάθεια για να εκπονηθεί ένα σχέδιο για την επίλυση του προβλήματος. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και ήθελαν ν' ακούσουν τις απόψεις της κουρδικής πλευράς. Σύμφωνα με την προσωπική μου γνώμη, οι Η.Π.Α. επιθυμούν να θέσουν ένα δικό τους σχέδιο στο τραπέζι των συζητήσεων. Σ' αυτό το τραπέζι όμως τίθεται το ερώτημα ποιοι Κούρδοι θα μετέχουν. Εγώ πιστεύω ότι δεν επιθυμούν να μιλήσουν με τον ίδιο τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν, αλλά είναι έτοιμες να μιλήσουν με όλους τους άλλους, ακόμη και με το P.K.K. Έχουν ήδη κατανοήσει ότι μια λύση χωρίς τη συμμετοχή του P.K.K. δεν είναι εφικτή, αλλά δεν θέλουν τη συμμετοχή του Οτσαλάν. [ ]

3. Οι πολιτικές που ασκούνται από τη διοίκηση της Τουρκίας κατά πόσο συμπίπτουν με τις πολιτικές των Η.Π.Α. απέναντι στο κουρδικό;

Η στρατηγική που ακολουθεί ο Ερντογάν, αγώνας κατά της τρομοκρατίας και διάλογος μόνο με τις πολιτικές δυνάμεις, είναι ουσιαστικά σχέδιο των Η.Π.Α. Μετά τις εκλογές του 2011, το κυβερνητικό A.K.P. έλαβε την αμέριστη και απόλυτη βοήθεια της Αμερικής και άνοιξε πόλεμο με τους Κούρδους. Σύμφωνα με το σχέδιό τους, θα έπρεπε μέσα σε έξι μήνες να έχουν επιτύχει απτά αποτελέσματα, όμως το P.K.K. αντιστάθηκε, οι Κούρδοι αντιστάθηκαν, και πέρασε αυτή η εξοντωτική περίοδος. Η Αμερική συνειδητοποίησε πλέον ότι το P.K.K. δεν μπορεί να εξοντωθεί με πόλεμο. Οι αλλαγές στην περιοχή, καθώς και τα συμφέροντά της, την ανάγκασαν να προτείνει στην Τουρκία να δώσει δικαιώματα στους Κούρδους Η Αμερική έχει αρχίσει έναν κύκλο συνομιλιών και επεξεργάζεται ένα σχέδιο, σύμφωνα με το οποίο θα πρέπει να υπάρξει κατάπαυση πυρός. Με τον τρόπο αυτό έμμεσα δέχεται το P.K.K. ως συνομιλητή, δηλαδή το δέχεται να κάτσει στο τραπέζι των συνομιλιών. Από την άλλη πλευρά όμως το A.K.P. δεν θέλει με κανέναν τρόπο να έχει απέναντί του στο ίδιο τραπέζι τον Οτσαλάν και το P.K.K. [ ]

As θυμηθούμε ότι, κατά την επίσκεψή του στη Σεούλ, ο Ερντογάν είπε στον Ομπάμα ότι θα μπορούσε να συνομιλήσει με τους κατά τεκμήριο εκπροσώπους των «τρομοκρατών» (B.D.P.). Αυτά τα είπε ο Ερντογάν μετά από απαίτηση των Αμερικανών να προχωρήσει σε διάλογο με το B.D.P.

> Η στρατηγική που ακολουθεί ο Ερντογάν, αγώνας κατά της τρομοκρατίας και διάλογος μόνο με τις πολιτικές δυνάμεις, είναι ουσιαστικά σχέδιο των ΗΠΑ.

Έτσι το A.K.P. προσπαθεί να στήσει μια παγίδα με την πρόταση διαλόγου με την πολιτική έκφραση των Κούρδων, στην οποία οι Κούρδοι πολιτικοί δεν πρέπει να πέσουν.

4. Υπάρχει αλλαγή στάσης από τις Η.Π.Α.;

Η Αμερική είναι μια ιμπεριαλιστική δύναμη και, για να επικρατεί, χρησιμοποιεί τις δυνάμεις της απεριόριστα Αυτή είναι η μία όψη της τακτικής της, η άλλη, η πραγματιστική, είναι ότι σε κάθε επιχείρηση προτάσσει το συμφέρον της.Έτσι, με τις χώρες και τις οργανώσεις που πολεμάει μπορεί ταυτόχρονα να διεξάγει πολιτικές και διπλωματικές συζητήσεις. Η κατάσταση στη Συρία, το Ιράν και το Ιράκ είναι αβέβαιη, ενώ το P.K.K. επηρεάζει το μεγαλύτερο μέρος των Κούρδων. Η Αμερική προσπαθεί να εξομαλύνει τις σχέσεις των Κούρδων και των Τούρκων, όμως, ελλοχεύει ο κίνδυνος να στρέψει τους Κούρδους προς τους Ρώσους, τους Πέρσες και τους Σιίτες. Η Τουρκία από την πλευρά της προσπαθεί να αποφύγει τις συνομιλίες με τον Οτσαλάν και το P.K.K., όμως οι προσπάθειές της θα πέσουν στο κενό, αφού θα υπερισχύσουν τα στρατηγικά συμφέροντα και η πολιτική πραγματικότητα. Οι Η.Π.Α., έστω και με κρύα καρδιά, άρχισαν να προσχωρούν στην άποψη συνομιλιών με το P.K.K., αν αφήσει τα όπλα.. Το σχέδιο της Αμερικής είναι μια διαπραγμάτευση μεταξύ Ερντογάν και P.K.K., αλλά χωρίς τον Οτσαλάν. Κατά τη γνώμη μου, θα προσπαθήσουν να το θέσουν σε εφαρμογή, εδώ είναι που παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο η Αντίσταση.

5. Τι λένε οι Κούρδοι γι' αυτό το σχέδιο;

Τη στάση του P.K.K. την ξέρουμε από τις δηλώσεις του Τζεμίλ Μπαίκ, που έχει μια σαφή και ξεκάθαρη θέση. Για να υλοποιηθεί η κατάπαυση πυρός και να υπάρχει ανταπόκριση από τη δική μας πλευρά θα πρέπει, στην προσπάθεια, αυτή να περιλαμβάνεται και η επίλυση του προβλήματος. Κόκκινη γραμμή για εμάς αποτελούν οι θέσεις του Οτσαλάν και η κατάστασή του.

Αυτές οι δηλώσεις είναι ταυτόχρονα και απάντηση στο αίτημα της Αμερικής και της Τουρκίας για κατάπαυση πυρός. Το P.K.K. θέλει να έχει πλήρη γνώση για το αν υπάρχει λύση, καθώς και ποια είναι αυτή η λύση. Και αυτό διότι η Τουρκία χρόνια λέει ότι επιθυμεί «λύση, ειρήνη κ.τ.λ.», αλλά εμείς γνωρίζουμε τι σημαίνουν οι λύσεις αυτές για την Τουρκία. Για την Τουρκία εκείνο που πραγματικά σημαίνουν είναι εξόντωση και παράδοση.

Ἐξέστω γερμανοῖς δημοσιογράφοις ἀσχημονεῖν

τοῦ **Χρίστου Δάλκου**

Ὁ Κλαύδιος Αἰλιανός στήν Ποικίλη Ἱστορία του μᾶς παραδίδει τό ἐπεισόδιο τό σχετικό μέ τήν χυδαία πράξη τῶν Κλαζομενίων οἱ ὁποῖοι μουντζούρωσαν (μπορεῖ καί: μαγάρισαν) τούς θρόνους τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης. «Μαθόντες δὲ οἱ ἔφοροι», συνεχίζει ὁ Αἰλιανός, «οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες προσέταξαν αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον "ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν"».

Κοντολογίς, οἱ ἔφοροι, ἀντί νά ἀγανακτήσουν, πρόσταξαν νά κηρυχθῇ δημοσίᾳ τό περίφημο «ἐπιτρέπεται στούς Κλαζομενίους νά διαπράττουν ἀσχημίες».

Αὐτή ἡ ἱστορία τῆς νηφάλιας ἀντιμετώπισης μιᾶς χυδαιότητας μοῦ ἦρθε στό μυαλό, τώρα πού, ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ποδοσφαιρικῆς ἀναμέτρησης τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος μέ τήν Ἐθνική Γερμανίας, γράφονται ἀπό μερικούς γερμανούς δημοσιογράφους ἀπίστευτες χυδαιότητες εἰς βάρος ὄχι μόνο τῶν ἑλλήνων παικτῶν ἀλλά καί τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ συνολικά.

Αὐτή ἡ χυδαία συμπεριφορά –πού ξεκίνησε μέ τήν ποικίλων στοχεύσεων καί συνεπειῶν βάρβαρη κακοποίηση τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἀπό τό περιοδικό *Focus*- δέν μπορεῖ καί δέν πρέπει νά ἀντιμετωπισθῇ μέ ἐξ ἴσου χυδαῖες καί ὑβριστικές συμπεριφορές, κατευθυνόμενες συλλήβδην ἐναντίον τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, ἕνα σπόρ στό ὁποῖο τείνουν νά διαπρέπουν κάποιοι ἡμέτεροι (ὄχι ἐπίσημοι ἤ ἡμιεπίσημοι, εὐτυχῶς). Καιρός εἶναι νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι δέν ὑπάρχουν χυδαῖα ἔθνη, ὑπάρχουν χυδαῖοι ἄνθρωποι.

Μιά εὐπρεπής καί νηφάλια ἀπάντηση θά ἦταν, κατά τό πρότυπο τῆς ἀξιοπρεποῦς ἀντίδρασης τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης, ἡ δημόσια διακήρυξη ὅτι ἐπιτρέπεται στούς γερμανούς δημοσιογράφους τῆς *Bild* καί τοῦ *Focus* νά ἀσχημονοῦν, τουτέστιν νά εἶναι αὐτό πού εἶναι: χυδαῖα γιαπάκια.

Ομπάματρον

Το «πράσινο» πυρηνικό πρόγραμμα του Ομπάμα απειλεί τα εθνικά πάρκα της Γιούτας.

Του **Κωνσταντίνου Μαυρίδη**

Πριν από τριάντα χρόνια, ο ακτιβιστής Ράντι Χέιζ προειδοποιούσε τους κατοίκους της Γιούτας πως, αν δεν συμμετείχαν ενεργά σε κινήσεις υπέρ του περιβάλλοντος της περιοχής, θα γίνονταν μάρτυρες ενός βίαιου μετασχηματισμού του οροπεδίου του ποταμού Κολοράντο, από μια εκπληκτικής ομορφιάς άγρια περιοχή, σε μια ενεργειακή αποικία.

Από τότε πολλές κυβερνήσεις ανέλαβαν τη διακυβέρνηση των ΗΠΑ, αλλά και της τοπικής κυβέρνησης της Γιούτας. Οι «κακοί» ήταν πάντα οι Ρεπουμπλικάνοι, οι οποίοι είχαν, μια ζωή, κερδοσκοπικά σχέδια που θα κατέστρεφαν το περιβάλλον, κατά τα λεγόμενα των «καλών» Δημοκρατικών, που με το που έπαιρναν την εξουσία, εφάρμοζαν, κατά γράμμα, τα ρεπουμπλικανικά αντιπεριβαλλοντικά σχέδια, με το επιπλέον μπόνους ότι δεν υπήρχε, πλέον, καμία αντιπολίτευση να τους σταματήσει. Το έργο της αντιπολίτευσης αναλάμβαναν αναγκαστικά κάποιες ομάδες πολιτών ή ακτιβιστές, οι οποίοι στοχοποιούνταν από τα τοπικά και εθνικά ΜΜΕ με μειωτικούς χαρακτηρισμούς όπως περίεργοι, ημίτρελοι, μακρυμάλληδες, ναρκομανείς και, γενικά, εχθροί της «ανάπτυξης».

Έτσι έγινε και στις τελευταίες προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ. Υποτίθεται ότι ο Μακέιν ήταν ο εκλεκτός των πετρελαιάδων του Τέξας, των εταιρειών παραγωγής θερμοηλεκτρικής ενέργειας και του πυρηνικού λόμπι, αλλά οι οικονομικές συνεισφορές έρρεαν αφειδώς και προς τους δύο υποψηφίους. Οι εταιρείες αρέσκονται στο να έχουν εναλλακτικά σχέδια δράσης, ειδικά όταν το σχέδιο Β στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι απείρως καλύτερο από το σχέδιο Α. Ξαφνικά, λοιπόν, η κυβέρνηση Ομπάμα, που, σημειωτέον, είχε λάβει γενναία επιχορήγηση από τις κατασκευάστριες εταιρείες πυρηνικών εργοστασίων, ανακάλυψε ότι η πυρηνική ενέργεια είναι «καθαρή» και αρκούντως «πράσινη» για να δώσει το πράσινο φως για την κατασκευή σύγχρονης τεχνολογίας πυρηνικών σταθμών σε ολόκληρη τη χώρα. Επιπλέον, αποφάνθηκε ότι το όριο ζωής των παλιάς τεχνολογίας πυρηνικών εργοστασίων επεκτεινόταν από τα 40 χρόνια στα 60 και... βλέπουμε.

Υπό το νέο πρίσμα του προεδρικού καλέσματος για «πράσινη ανάπτυξη», λοιπόν, ιδρύθηκε στη Γιούτα μια εταιρεία με την επωνυμία Μπλου Κασλ Χόλντινγκς, με σκοπό τη δημιουργία πυρηνικού σταθμού στην κομητεία Έμερι. Είναι απίστευτο, αλλά η τοποθεσία που επιλέχθηκε βρίσκεται ανάμεσα σε τρία εθνικά πάρκα απείρου κάλλους και συγκεκριμένα το εθνικό πάρκο Κάνιονλαντς, μια μεγάλη έκταση από δαιδαλώδη φαράγγια σχηματισμένα από κόκκινο αμμόλιθο, το εθνικό πάρκο Άρτσες, ένα από τα θαύματα του βορειοαμερικανικού τοπίου, με φυσικά σχηματισμένες αψίδες μέσα στην έρημο, και το εθνικό πάρκο Μόαμπ, η Μέκκα των ποδηλατών, όπου βρίσκεται το περίφημο ποδηλατικό μονοπάτι Σλίκροκ. Ταυτόχρονα, η εταιρεία υπέβαλε αίτηση στην Υπηρεσία Δικαιωμάτων Νερού της Γιούτας για την απόκτηση δικαιωμάτων στο νερό του ποταμού Γκριν, που περνά από την περιοχή. Σημειωτέον ότι ο ποταμός Γκριν, ένας από τους παραποτάμους του Κολοράντο, έχει επισήμως χαρακτηριστεί «εξαντλημένος» και «εξαιρετικά ευαίσθητο οικοσύστημα» ήδη από τη δεκαετία του '90.

Η μεγάλη αψίδα του απειλούμενου εθνικού πάρκου Άρτσες της Γιούτας...

Ευτυχώς, τα αντανακλαστικά των κατοίκων της Γιούτας ήταν πολύ γρήγορα και μια ένωση πολιτών κατέθεσε αγωγή στο πολιτειακό δικαστήριο για σταμάτημα κάθε προσπάθειας άντλησης νερού από τον ποταμό Γκριν. Η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων της εταιρείας προβλέπει την άντληση 53.600 κυβικών νερού, που ουσιαστικά σημαίνει την πλήρη αποστράγγιση του ποταμού σε πολύ γρήγορο χρονικό διάστημα. Παρ' όλα αυτά, ο υπεύθυνος μηχανικός της Υπηρεσίας Δικαιωμάτων Νερού της Γιούτας, Κεντ Τζόουνς, αρνήθηκε να πάρει μια απόφαση για την αδειοδότηση της άντλησης νερού και παρέπεμψε την υπόθεση στην Υπηρεσία Εφέσεων της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και στην Επιτροπή Πυρηνικού Κανονισμού, όπου το πυρηνικό λόμπι έχει ξεκάθαρα το πάνω χέρι.

> Ξαφνικά, λοιπόν, η κυβέρνηση Ομπάμα ανακάλυψε ότι η πυρηνική ενέργεια είναι «καθαρή» και αρκούντως «πράσινη»

Φαίνεται πως το φαινόμενο του δισεκατομμυριούχου Μορμόνου Μιτ Ρόμνεϊ, μιας θρησκευτικής αίρεσης που θεωρούσε κάποτε τον πλουτισμό διαβολικό έργο, δεν ξενίζει πια τους ηγέτες της πολιτείας της Γιούτας. Ο μετασχηματισμός της πολιτείας, από μια παλαιοχριστιανικού τύπου πατριαρχική κοινωνία της επαρχιακής Αμερικής, σε ένα χωρίς τέλος κερδοσκοπικό καπιταλιστικό όργιο, έχει ήδη έντονα δυσμενείς επιπτώσεις στο περιβάλλον και τους ανθρώπους της περιοχής. Ο Τζον Γουέσλι Πάουελ, ο μονόχειρας εξερευνητής της αμερικανικής δύσης, είχε προβλέψει από τα τέλη του 1800 ότι η απώλεια του νερού της ερημικής Γιούτας θα επέφερε την αποσύνθεση της τοπικής κοινωνίας, εκτός αν το πνεύμα της κοινότητας το προστάτευε. Εκατόν σαράντα χρόνια αργότερα, τα λόγια του επαληθεύονται με τον πιο τραγικό τρόπο.

Η δίαιτα, το ψωμί και ο αναπαυόμενος

Το «κοινωνικό είναι» της ανέχειας και η μεταβολή της συνείδησης

Του **Δημήτρη Ν. Γιαννάτου**

Από τότε που ξεκίνησε η μνημονιακή περιπέτεια στην Ελλάδα, σωρός αναλύσεων έχει εμφανιστεί στην καθημερινότητά μας. Η οικονομική και η πολιτική διάσταση της κρίσης είναι αυτές που προκρίνονται τόσο για την ανάλυση, όσο και για τον τρόπο ξεπεράσματός της.

Χωρίς να αναιρώ τη συνεισφορά των παραπάνω δεδομένων, θεωρώ πως η προοπτική της διεξόδου είναι πιο δύσκολη από την εξειδίκευση της κρίσης σε οικονομικούς πίνακες και σε αγορεύσεις περί πολιτικής.

Το **ιδεολογικό ζήτημα** της κρίσης, που σχετίζεται με το μοντέλο ζωής και τις αξίες που κυριάρχησαν στην Ελλάδα από τη χούντα και μετά, και ολοκληρώθηκαν με τη σοσιαλκαπιταλιστική διακυβέρνηση, αποτελεί κεντρικό στοιχείο υπέρβασής της.

Το πρόβλημα, αλλά και η πρόκληση για το κάθε «αριστερό» και ριζοσπαστικό κίνημα ή κόμμα, που θέλει να ηγεμονεύσει στην υπεράσπιση των αδυνάτων, είναι πως σε μεγάλο ποσοστό οι ψηφοφόροι του δεν είναι τόσο «αδύναμοι», ή τουλάχιστον, για να μιλήσουμε με κλασικά σχήματα, δεν είναι ή ακόμα κι αν είναι, δεν νιώθουν ότι είναι η εργατική τάξη. Τα καθαρά λόγια για την κρίση, καθώς και τι πρέπει να γίνει για να αλλάξει το μέλλον, είναι πρωτίστως θέμα ...ακοής. Να βρεθούν, δηλαδή, εκείνα τα αυτιά που θα ακούσουν πως η οικονομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού (τόσο στη νεοφιλελεύθερη, όσο και στη σοσιαλίζουσα μορφή του) δεν μπορεί να ξεπεραστεί αν ο λαός δεν επιζητήσει τη λύση στην ίδια την υπόστασή του. Πρωτίστως είναι ζήτημα οντολογικό.

Τι μου θυμίζει η κρίση στην Ελλάδα, λοιπόν; Είναι σαν να έχουμε έναν άνθρωπο που πάχυνε υπερβολικά, έγινε υπερτροφικός, υπέρβαρος. Η διατροφή του ξεπέρασε το όριο της συντήρησης και της προστασίας του οργανισμού και έγινε ανούσια συνήθεια με εναλλαγές κραιπάλης. Επιπλέον, τα φαγητά ήταν όχι μόνο ετοιματζίδικα και έρχονταν με ντελίβερι, αλλά έδιναν και την απαραίτητη αίγλη στον παχύσαρκο φίλο μας, επειδή προέρχονταν από το... εξωτερικό, και εκεί οι κουζίνες και οι τρόποι μαγειρέματος ήταν διαφορετικοί, εξόχως εύγευστοι, αν και αμφίβολης θρεπτικότητας. Έτσι ο καλός φίλος μας έπεισε τον εαυτό του πως αυτό που έβλεπε πάνω του δεν ήταν πάχη, αλλά... κάλλη. Άλλωστε, φυλλάδες, περιοδικά και κανάλια του έλεγαν την «αλήθεια» ως προς αυτό κι εκείνος δεν είχε λόγο να την αρνηθεί. Και έρχεται η ώρα της αρρώστιας, να φέρει τη δίαιτα με επιτακτικό τρόπο. Τόσο οι δεξιοί, όσοι και οι αριστεροί γιατροί, του έλεγαν ότι πρέπει να αδυνατίσει. Και επειδή οι δεξιοί γιατροί ουδέποτε με ενδιέφεραν, ας δούμε τι πρότειναν οι αριστεροί.

Του πρότειναν – πολύ σωστά– να αρνηθεί την αναγκαστική δίαιτα αμφίβολου αποτελέσματος, με χημικά υποκατάστατα και χειρουργική λιποαναρρόφηση που του επέβαλλαν οι γιατροί εκ του εξωτερικού και να προτιμήσει ντόπιες λύσεις.

Το ζήτημα, όμως, γίνεται πιο περίπλοκο, καθώς οι γιατροί –και οι μεν και οι δε– οραματικά, του έλεγαν πως το θέμα είναι να αδυνατίζει για να μπορεί πάλι να τρώει όσο θέλει. Οι δεξιοί γιατροί, μάλιστα, περιόριζαν τη μελλοντική «βουλιμία» σε όσους αρχικά θα μπορούσαν να ξαναπαχύνουν σε ειδικές... οικονομικές ζώνες νεοφιλελεύθερης ζούγκλας, με επάρκεια αγαθών και φρούτων, που όμως δεν θα ήταν για όλους. Αργότερα, λόγω της επάρκειας και της καρποφορίας, θα μπορούσαν να ξαναπάρουν κι ένα πλούσιο μεν, ξεροκόμματο δε, και οι υπόλοιποι παρίες της παραδεισένιας υποτίθεται ζούγκλας.

Οι αριστεροί, απ' την άλλη, σε διάφορες παραλλαγές επαναστατικής ιατρικής ορθοδοξίας, του έλεγαν είτε να πιστέψει πως το πάχος του είναι θέμα εικόνας και οπτικής, είτε ότι πρόκειται για αεροφαγία, είτε πως, αφού κάνει δίαιτα, τότε όλα τα τρόφιμα και τα εμπορεύματα του πλανήτη θα είναι διαθέσιμα για απεριόριστη βρώση.

Το φαντασιακό πρόταγμα και η συνταγή της ιατρικής λύσης και των δεξιών και των αριστερών ουσιαστικά προέρχεται από την ίδια μήτρα.

Ένας νέος και εναλλακτικός ριζοσπαστισμός θα αναφερόταν στην αλλαγή των αξιών της διατροφής, θα έπρεπε να επικαλείται άλλες... διατροφικές συνήθειες. Η ελεύθερη, εξισωτική, «κομμουνιστική» ουτοπία (όχι με τη γραφειοκρατική ή την «εκσυγχρονιστική» κοσμοθεωρία) δεν μπορεί να τρέφεται με τα ίδια υλικά των δεξιών γιατρών. Και εδώ βρίσκεται η ιδεολογική παγίδα που μπαίνει η όποια «αριστερά». Μιλά και αυτή και πλειοδοτεί σε αναφορές καταναλωτικού ευδαιμονισμού, ακόμα και ηδονισμού, με όρους εμπορεύματος.

Εύστοχα και εύστροφα το διατυπώνει ο σύγχρονος φιλόσοφος, Κλωντ Μισεά (με αντικαπιταλιστικό παρελθόν, όπως και οικολογική, αντιπαγκοσμιοποιητική λογική): «Αυτό που ονομάζουμε στις μέρες μας Αριστερά,

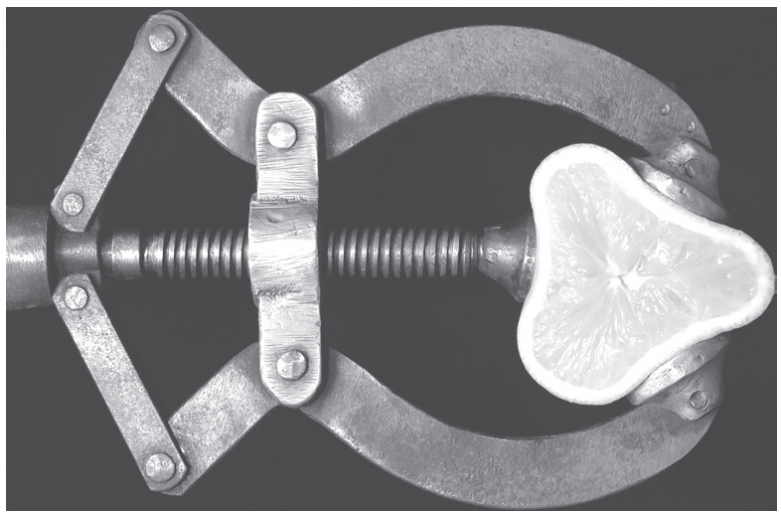

Ένα νέο ριζοσπαστικό κίνημα αυτονομίας είναι σημαντικό να επαναπροσεγγίσει αξίες ενός λιτοδίαιτου βίου αυτάρκειας

αντλεί από την ίδια, ακριβώς, φιλοσοφική πηγή με τον σύγχρονο φιλελευθερισμό. Η ύπαρξη, ακριβώς, αυτής της αρχέγονης μήτρας, κοινής στη σκέψη της Αριστεράς και του Διαφωτισμού, εξηγεί, κατά την άποψή μου, τις αιτίες που οδήγησαν την πρώτη στο να επικυρώνει επί της ουσίας το πνεύμα του δεύτερου», ή παρακάτω, «...Κατά συνέπεια, οι ίδιες οι απαιτήσεις ενός ουσιαστικού αγώνα ενάντια στη φιλελεύθερη ουτοπία και την ενισχυόμενη ταξική κοινωνία που αναπόφευκτα γεννάει, καθιστούν, επί του παρόντος, πολιτικά αναγκαία μια ριζική ρήξη με το ιδεολογικό φαντασιακό της Αριστεράς».

Ένα νέο ριζοσπαστικό κίνημα αυτονομίας και αυτοδιαχείρισης (σε εθνικό, περιφερειακό, οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο), διαρρηγνύοντας τους δεσμούς του με μια «εκσυγχρονιστική διατροφική βουλιμία», που έλκει την καταγωγή της από μια **εργαλειακή** ερμηνεία του Διαφωτισμού, είναι σημαντικό να επαναπροσεγγίσει αξίες ενός λιτοδίαιτου βίου αυτάρκειας. Ο «χορτασμένος» άνθρωπος απέχει πολύ από την εικόνα του ευτραφούς καταναλωτή, που είναι συνεχώς ανικανοποίητος, αλλά νιώθει γεμάτος, και εύρωστος, μέσα στην ισορροπημένη εγκράτειά του, χωρίς να στερείται γεύσεων.

Η Μαρία Ιορδανίδου (αριστερή κι αυτή) το μνημόνευε με το δικό της τρόπο στη... **Λωξάνδρα:** «Τις εστί πλούσιος;» - «Ο εν τω ολίγω αναπαυόμενος».

Όποια ριζοσπαστική, εξισωτική λογική, προβάλλεται ως λύση, χρειάζεται να επαναπροσεγγίσει τις καθημερινές αρετές των αξιοπρεπών λαϊκών, συνηθισμένων –κατά των Όργουελ– ανθρώπων. Το πνεύμα της αμοιβαιότητας και του ήθους των λαϊκών εργατικών τάξεων και των αγώνων τους, σε όλο το διάβα των περασμένων αιώνων. Αυτού του ήθους – όχι με την αστική αγοραία ερμηνεία του– που άφηνε το «προνόμιο» ενός ανθρωποφαγικού πραγματισμού και αναξιοπρέπειας στον «πολιτισμό» των κυριαρχικών τάξεων. Αυτών των τάξεων, δηλαδή, που είχαν πάρα πολλά να χάσουν, ώστε να επιδιώκουν με κάθε τρόπο να διατηρήσουν τους διαχωρισμούς, την ανισότητα και τις προνομιακές διακρίσεις τους.

Η ανανέωση της αναφοράς στη λαϊκή κουλτούρα και στην αλληλεγγύη ενός κοινοτισμού, που διαπερνά την καθημερινότητα σε πολλές πτυχές της, μπορεί να είναι το γνώρισμα ενός ριζοσπαστικού κινήματος με αριστερές καταβολές.

Ο αγώνας, ο ανθρωπισμός, η αλληλεγγύη, η αυτοθυσία και η αυταπάρνηση αποτελούσαν γνωρίσματα –με όλες τις αντιφάσεις και τις παλινωδίες της ανθρώπινης φύσης– του κυνηγημένου αριστερού ανθρώπου του χωριού, της γειτονιάς και της πόλης. Ήταν οι ιστορίες των αποχωρισμών, της εξορίας, της απογοήτευσης, του ονείρου, του οράματος και της χίμαιρας. Ήταν στενά πολιτικές –κομματικές ενίοτε– αναφορές, που είχαν όμως πληθυντικές αναφορές και στον υπόλοιπο λαό, ο οποίος περνούσε τον δικό του υπαρξιακό αγώνα για την αναζήτηση της επιβίωσης και της προοπτικής.

Κάποτε ο κύριος Γιώργος, παλιός κομμουνιστής, ιδεολόγος, που λύγισε η μέση του από τις εξορίες και τους βασανισμούς και δούλευε θεληματάς μέχρι τα βαθιά του γεράματα στο Αργοστόλι, έλεγε πως το μόνο που ήθελε ήταν όταν πεθάνει να λένε γι' αυτόν πως ήταν ένας... καλός άνθρωπος. Ήταν «αριστερός» γιατί ήταν καλός άνθρωπος και όχι το αντίθετο. Αν όμως η καλοσύνη και η ανθρωπιά είναι υπερταξικά χαρακτηριστικά, ο «αριστερός» ριζοσπαστισμός, που επανασυνδέεται με τον λαό, είναι οικείος και στην ανθρωπιά του «δεξιού» αντιπάλου του, στο πέρασμα της περιπέτειας του ελληνισμού. Επειδή, όμως, θεωρητικά και ιστορικά έλκει την καταγωγή του από την πληβειακή ιδιοπροσωπία των αριστερών κινημάτων, που αφετηρία τους ήταν η έλλειψη της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, έχει τις ηγεμονικές ρίζες ώστε να εκφράσει το σύνολο του κόσμου της εργασίας που αντιστέκεται στην εκμετάλλευση.

Η υπέρβαση δεξιάς - αριστεράς και η κοινωνική απελευθέρωση του ανθρώπου, σπάζοντας τα ταξικά δεσμά του, με όρους αυτονομίας και ισότητας, θα προκύψει από την ίδια την αμφισβήτηση του αστικού φαντασιακού, που οδήγησε και τους δύο χώρους στην εξιδανίκευση και τη μυθοποίηση της απεριόριστης ανάπτυξης και του ορθολογισμού, με σκοπό την μεγιστοποίηση του εμπορευματικού πλούτου.

Εν ολίγοις, η εγχώρια Αριστερά, για να υπερβεί, σε πρώτη φάση, τον εαυτό της και να αποτελέσει ένα ευρύτερο περιβάλλον ηγεμονικού ριζοσπαστισμού, πρέπει να ξαναβρεί την ουσία των απλών γεύσεων. Να ξανακόψει το... ψωμί με το χέρι και να το μοιράσει στην παρέα του τραπεζιού, αναδομώντας τη γοητεία των hi tech παρελκόμενων.

Να βαπτισθεί εκ νέου στην **ποιητική διάσταση** του λαϊκού πολιτισμού (όπως αναφέρει ο καθηγητής Κοινωνικής Λαογραφίας Μιχάλης Γ. Μερακλής) και των τελετουργικών του μέσου απλού ανθρώπου, πιο κοντινού ανθρωπολογικού ιδεοτύπου σε μια ριζοσπαστική απελευθέρωση, με κυρίαρχο το στοιχείο της συνοχής. Σε μια συμφωνία με το οικολογικό πρότυπο της μικρής κλίμακας, της ενεργειακής ισορροπίας, της παραγωγικής ανασυγκρότησης και της κοινοτικής αλληλεγγύης.

Η υπέρβαση αυτή φέρνει την Αριστερά, αντιμέτωπη με τη ίδια την λογική της ύπαρξής της, ποτισμένη από το δυτικό παράδειγμα μιας ανορθολογικής κυριαρχίας του ορθολογισμού και του εμπορευματικού ατομισμού.

Απ' την άλλη, το ξεπέρασμα της κρίσης φέρνει και τον ίδιο τον εργαζόμενο στην Ελλάδα σε μια υπαρξιακή αναζήτηση του εαυτού του. Θα ανακαλύψει τον ...λαό που κρύβει μέσα του και τον εργαζόμενο που δεν σκέφτεται μόνο τον εαυτό του αλλά και τους άλλους; Θα προχωρήσει σε οικειοθελή «δίαιτα» με κόστος, αλλά με αντάλλαγμα τη συλλογική αλλαγή και την κοινωνική απελευθέρωση; Ή θα οραματίζεται πάλι ιεραρχικές ηγεσίες δεξιές ή αριστερές, που θα αποφασίσουν τη ...διατροφή ενός μοναχικού και ατομικιστικού βίου;

Ένα παραμύθι για το νερό χωρίς δράκους

Η κρίση σπανιότητας του νερού, έτσι όπως τη βιώνει η Αίγινα

Από **Σχεδία στ' ανοικτά της Αίγινας**

Τα τελευταία περίπου 30 χρόνια, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες τουριστικές ζώνες στον κόσμο, έχουν αρχίσει να εμφανίζονται βαθμιαία τα συμπτώματα της κρίσης σπανιότητας του νερού. Μέσα σ' αυτό το ιστορικό πλαίσιο, και στο νησί μας, την Αίγινα.

Άλλαξαν, λοιπόν, οι προσανατολισμοί της οικονομίας στο νησί μας, με βάση τη γενική κυρίαρχη πολιτική βούληση για μια ανεξάντλητη και «αειφόρο» στροφή προς τις τουριστικές υπηρεσίες.

Θα ήταν παράλογο να μην συνέβαινε. Παραθαλάσσιες και νησιώτικες, πρώην αγροκτηνοτροφικές περιοχές, με την αλιευτική δραστηριότητα μαζί, ως βασικούς οικονομικο-κοινωνικούς προσανατολισμούς, έγιναν πεδίο ανάπτυξης της τουριστικής βιομηχανίας. Στον λιγοστό πληθυσμό, ραγδαία από τη δεκαετία του '90 και μετά, προστίθεται ένας πληθυσμός απαιτητικός και σπάταλος στο νερό και με «νέες» υδροβόρες αστικές συνήθειες περί «καθαριότητας» και «υγιεινής» και, ταυτόχρονα, αδιάφορος για την πραγματική τοπική ζωή. Αδιάφορος για την ένδεια του Αιγινήτη, που μετατράπηκε πολύ γρήγορα σε δυνατότητα άνετης επιβίωσης ακόμα και οικονομικής μεγέθυνσης, με την παροχή υπηρεσιών στην τουριστική βιομηχανία. Άλλαξαν, λοιπόν, οι προσανατολισμοί της οικονομίας στο νησί μας, με βάση τη γενική κυρίαρχη πολιτική βούληση για μια ανεξάντλητη και «αειφόρο» στροφή προς τις τουριστικές υπηρεσίες.

Έτσι παραγκωνίστηκε, αν δεν καταστράφηκε εντελώς, κάθε δυνατότητα συγκράτησης των όμβριων υδάτων. Το δίκτυο ύδρευσης, και η επέκτασή του με διαρκείς προσθήκες, παρέμεινε ίδιο. Πολλά πηγάδια μετατράπηκαν σε βόθρους, ενώ για τις νέες ανάγκες του τουρισμού, αλλά και λόγω των θαυμαστών ιστορικών, γεωγραφικών, αισθητικών, κλιματικών και άλλων ιδιαιτεροτήτων του νησιού, που προσελκύουν μετοίκους, ανοίχτηκε πλήθος γεωτρήσεων που από ένα σημείο και μετά τραβούσαν, απλώς, νερό από τη θάλασσα. Η έλλειψη στοιχειώδους μέριμνας, από τις εκάστοτε δημοτικές αρχές, να ενισχυθούν οι υποτυπώδεις υποδομές με υδροφόρα πλοία, προκειμένου να ελαχιστοποιείται το κόστος, η έλλειψη βούλησης για την αναπλήρωση νερού από κοινοτικά ελεγχόμενες γεωτρήσεις, η έλλειψη κοινωνικού ελέγχου για την ποσότητα εισαγωγής νερού, η έλλειψη μέριμνας σχετικά με το δίκτυο και τις τεράστιες απώλειες, η έλλειψη διάθεσης μιας νέας προσπάθειας συγκράτησης του επιφανειακού νερού με σύγχρονους τρόπους (π.χ. φράγματα τύπου Απεράθου Νάξου, δενδροφυτεύσεις, σπορά φυτών), υπερμεγέθυναν το ζήτημα. Έτσι μετατράπηκε η Αίγινα σε ένα αστικό τοπίο, από άποψη καθημερινών συνηθειών, οικονομίας και κοινωνίας. Έτσι γεννήθηκε η προβληματοποίηση του νερού.

Από την άλλη, οι τοπικές αρχές χρεώνονταν –διαρκώς– προκειμένου, λειτουργικά, να διατηρούν ένα σχετικά ανεκτό πεδίο παροχής υπηρεσιών, κυρίως στα τουριστικά στίφη, ενώ αδιαφορούσαν, στη βάση ενός πρόσκαιρου πολιτικού ή άλλου οφέλους, για τη δημιουργία και στήριξη υποδομών στην παροχή νερού. Έτσι, μέσες-άκρες, σε όλη την παράκτια Ελλάδα, αλλά και σε όλη τη Μεσόγειο Θάλασσα, η υπόθεση πόσιμο νερό απέκτησε κάτι παραπάνω από τη σημασία που είχε το πετρέλαιο τον προηγούμενο αιώνα. Πάνω σ' αυτή την ανάγκη πάτησαν και οι βιομηχανίες εμφιάλωσης, που, είτε μέσω της διαφήμισης είτε μέσω της πραγματικής έλλειψης σε πόσιμο νερό, γιγαντώθηκαν, πουλώντας νερό από πηγές που νοικιάζουν ή ανήκουν στην επικράτεια Οργανισμών Τοπικής «Αυτοδιοίκησης», δίνοντας ψίχουλα ως ανταποδοτικά οφέλη.

Από την έναρξη της χιλιετίας, μάλιστα, εποχή στην οποία θεσμοποιήθηκε η δυνατότητα του κράτους να ελέγχει όλα τα νερά της ελληνικής γης, ξεκίνησε και όλη η παραφιλολογία για το νερό=εμπόρευμα καθώς και το ιδεολόγημα: «Μόνο όταν το πληρώνεις το εκτιμάς». Ο νόμος «Καλλικράτης», σύγχρονος πολιτικός ιμάντας μεταφοράς χρήματος προς τους ιδιώτες και τους εργολάβους, απογείωσε τη δυνατότητα των διεθνών ολιγοπωλίων του νερού, δηλαδή τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, να στήσουν ένα πανηγύρι χρήματος γύρω από τη διαχείριση του αστικού δικτύου ύδρευσης-αποχέτευσης των πόλεων, αλλά και όλων των τοπικών δικτύων μέσω της ίδρυσης θυγατρικής, τοπικής ΕΥΔΑΠ. Παράδειγμα αποτελεί η «δική μας» θυγατρική ΕΥΔΑΠ Νήσων, σε μια περίοδο που οι όροι των Μνημονίων περιλαμβάνουν την ιδιωτικοποίηση των «μητρικών» ΕΥΔΑΠ (Αθήνα-Πειραιά) και ΟΥΘ (Θεσσαλονίκη). Η επιλογή, τέλος, ως διευθύνοντος συμβούλου, ενός προσώπου που έπαιξε σημαντικό ρόλο σε πολυεθνική που ενεπλάκη με ιδιωτικοποιήσεις νερού διεθνώς (VEOLIA πρώην VIVENTI WATER), δεν έχει μόνο συμβολικό χαρακτήρα, αλλά επισφραγίζει μια βασική επιλογή: Την απόλυτη μετατροπή ενός απόλυτου αγαθού σε απόλυτο εμπόρευμα (υπάρχουν περιοχές στον κόσμο που απαγορεύεται και η συλλογή νερού της βροχής). Αυτή περίπου είναι η πραγματικότητα στο νησί.

> ...σε όλη τη Μεσόγειο Θάλασσα, η υπόθεση πόσιμο νερό, απέκτησε κάτι παραπάνω από τη σημασία που είχε το πετρέλαιο

Συμπερασματικά και ειδικά για το νησί μας και μπροστά στις ολοφάνερες προσπάθειες για διαρκή ανατιμολόγηση (=επέκταση της εμπορευματοποίησης) του νερού, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι:

Από τη μια έχουμε τη συνέχιση ενός αδιέξοδου τρόπου πολιτικής, οικονομίας και κοινωνικής συγκρότησης, που διαρκώς καταστρέφει τις δυνατότητες επιβίωσης, αυτοδυναμίας και αξιοπρέπειας.

Από την άλλη οφείλουμε να ξαναδίνουμε νόημα στις απονεκρωμένες έννοιες «δημοκρατία», «οικονομία» και «κοινωνία», να ανασταίνουμε τη χαμένη γνώση των παλιών, που μας στήριξε ακόμα και στους πιο δύσκολους καιρούς, να αναζητούμε την ισορροπία κοινωνίας και ατόμου, κοινωνίας και φύσης, οικονομίας και κοινωνίας, ηθικής και πραγματικότητας.

Από σήμερα, και όχι σε ένα «απώτερο» μέλλον, μπορούμε να συζητάμε για την προσπάθεια τοπικής διευθέτησης ζητημάτων από τοπικές συνελεύσεις και τα δίκτυά τους σ' όλο το νησί, την εφαρμογή προγράμματος κατασκευής φραγμάτων, σουβάλων κι άλλων μορφών ταμιευτήρων νερού, τη φύτευση δένδρων και άλλων φυτών, προκειμένου το ρίζωμά τους να συγκρατεί το βρόχινο νερό, την εξασφάλιση χαμηλής ροής στο δίκτυο ύδρευσης, και ιδιαίτερα τους καλοκαιρινούς μήνες, την αγορά πλωτής υδροφόρας, την απαγόρευση λειτουργίας και εγκατάστασης κάθε υδροβόρας ιδιωτικής, ή μέχρι τώρα δημοτικής επιχειρηματικής πρακτικής, την εγκατάσταση, και ελεγχόμενων κοινοτικά, γεωτρήσεων, την απαίτηση οικονομικής χρηματοδότησης για την κατασκευή στερνών σε κατοικίες και άλλα κτήρια, τη δημιουργία Ινστιτούτου Ανάλυσης Νερού και Γεωλογικών Μελετών, Κέντρου Θαλάσσιας Έρευνας, όπως και Εργαστηρίων Φυτοπαθολογίας-Κτηνιατρικής, τη στήριξη εγκαταστάσεων μεταποίησης, διάθεσης και διανομής για τα αγαθά της γεωργικής-κτηνοτροφικής παραγωγής-αλιείας, καθώς και του ξεκαθαρίσματος των λογαριασμών όλων των μεγάλων χρεοφειλετών, τη σταδιακή ανανέωση του δικτύου ύδρευσης και των εγκαταστάσεών του όπου χρειάζεται, όπως και τον έλεγχο της εισαγωγής του από επιτροπές πολιτών (απώλειες 45%), την αποκέντρωση αλλά και ποιοτική αναβάθμιση των τουριστικών υπηρεσιών.

Με τις πτυχές αυτής της κατεύθυνσης ενδεχομένως προσαρμοσμένες στην πραγματικότητα, εμπλουτισμένες κι από περισσότερες κοινωνικές ή τοπικές συνιστώσες, μπορούμε να προχωράμε, ανακτώντας την επιβίωση και την αξιοπρέπεια.

Καλοκαίρι 2012
http://sxedia.espivblogs.net

ΘΕΑΤΡΟ κριτική

Του **Κώστα Σαμάντη**

Ο γολγοθάς της σύγχρονης δυτικής κοινωνίας

Golgota Picnic. Του Ροντρίνγκο Γκαρσία

«Στην πραγματικότητα η Ορθοδοξία αντιτίθεται σχεδόν σημείο προς σημείο προς το Δυτικό Χριστιανισμό, από τον οποίο προήλθε η νεωτερικότητα».

Σοφία Μάππα, *Ορθοδοξία και Εξουσία στην ελληνική κοινωνία*, Εκδ. Εξάντας, σελ. 17.

Το συγκεκριμένο βιβλίο είναι η εισήγηση που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο διεθνές συνέδριο που οργάνωσε η συγγραφέας στους Δελφούς τον Οκτώβριο του 1995, πάνω στις διαρθρωτικές μορφές εξουσίας –εξουσία της οικογένειας, της θρησκείας, του κράτους, κ.λπ.– και των ρόλων τους στην προοπτική εκδημοκρατισμού και ανάπτυξης στις δυτικές και μη δυτικές κοινωνίες. Είναι και η μόνη επισήμανση η οποία ανταποκρίνεται πλήρως στην πραγματικότητα. Το υπόλοιπο μέρος της εισήγησης χαρακτηρίζεται από τη μονομερή, όσο και προκατειλημμένη στάση της συγγραφέως απέναντι στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Είναι αλήθεια ότι με πολλή δυσκολία ολοκληρώσαμε την ανάγνωσή του, μιας και τα περισσότερα των επιχειρημάτων του δεν αντέχουν σε κριτική. Η Σοφία Μάππα εγκαλεί την Ορθοδοξία, όσο και την ελληνική κοινωνία, γι' αυτό το οποίο θα έπρεπε να είναι λόγος απόρριψης του δυτικού φαντασιακού.

Η κύρια κατηγορία κατά της Ορθοδοξίας είναι ότι δεν κατάφερε να εκσυγχρονιστεί. Την ίδια στιγμή που ο δυτικός κόσμος είναι πλέον απομαγευμένος, αυτή (η Ορθοδοξία) δεν έχει καταφέρει να προσχωρήσει στον «Ορθό Λόγο» και στην εκκοσμίκευση, πράγμα το οποίο έχει επιτύχει εδώ και αιώνες ο δυτικός χριστιανισμός και στα δύο παρακλάδια του, τον προτεσταντισμό και τον καθολικισμό.

Προφανώς για τη συγγραφέα αξίζουν εύσημα στον προτεσταντισμό για την ιδεολογική και ηθική κάλυψη που παρέχει στον καπιταλισμό, όπως εύστοχα έχει αναλύσει στο γνωστό βιβλίο του ο Μαξ Βέμπερ. Ακόμη περισσότερο αναγνωρίζεται η επιτυχία του καθολικισμού να μεταιραπεί σε κοσμική εξουσία. Σύμφωνα με τη λογική της, όχι μόνο δεν πρέπει να υπάρχουν ενστάσεις, αλλά απεναντίας θα πρέπει να επικροτείται η μεταμόρφωση αυτή. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, λοιπόν, για το ότι το Βατικανό ουσιαστικά είναι μια άλλη κοσμική εξουσία με δικό του κράτος, δικούς του υπουργούς, δική του τράπεζα, με τα οικονομικά σκάνδαλα και τη διαπλοκή με την πολιτική εξουσία να αποτελούν απλώς παρωνυχίδες. Όμως αυτή ακριβώς η αστική άρθρωση είναι που του δίνει το «δικαίωμα» να παρεμβαίνει στην καθημερινότητα, ως αστική εξουσία πλέον, και να καθορίζει την κοινωνική, αλλά και σεξουαλική συμπεριφορά του ποιμνίου. Είναι γνωστές οι θέσεις της καθολικής Εκκλησίας για τις αμβλώσεις, καθώς και η τραγική απόρριψη όποιων γυναικών επιλέγουν τη συγκεκριμένη μέθοδο οικογενειακού προγραμματισμού. Ακόμη χειρότερα είναι γνωστή η άποψη πάνω στη χρήση του προφυλακτικού, άποψη η οποία καταδυναστεύει την Αφρική, που αντιμετωπίζει και το μεγαλύτερο πρόβλημα εξάπλωσης του Συνδρόμου Επίκτητης Ανοσοποιητικής Ανεπάρκειας (ΣΕΑΑ/AIDS). Προφανώς η μετάδοση της αρρώστιας και ο πολλαπλασιασμός των θυμάτων εξαιτίας αυτής έρχεται σε δεύτερη μοίρα από την αμαρτία της χρήσης του προφυλακτικού.

Ο Ροντρίγκο Γκαρσία, σκηνοθέτης και συγγραφέας της παράστασης «Πικνίκ στο Γολγοθά» (GOLGOTA PICNIC) δείχνει να κυριαρχείται ακριβώς από αυτό τον προβληματισμό. Αργεντινός στην καταγωγή, ζει τα τελευταία χρόνια στη Μαδρίτη. Έχει βιώσει ταυτόχρονα τη χρεοκοπία του γενέθλιου τόπου όσο και την οικονομική κατάρρευση της χώρας που διαμένει. Νιώθει να συνθλίβεται από τη μια από την αστική εξουσία που ασκεί ο καθολικισμός και, από την άλλη, από το αδιέξοδο του σύγχρονου δυτικού καπιταλισμού, μέσα από την υπερμεγέθυνση, τον καταναλωτισμό, την αποστέρηση κάθε πνευματικότητας που έχει επιδιώξει. Υψώνει λοιπόν μια οργισμένη φωνή διαμαρτυρίας απέναντι σε αυτό το δίπολο και στην ουσία φτάνει την αντιπαράθεσή του μέχρις εσχάτων, σε μια προσπάθεια πλήρους αποδόμησής τους. Η κριτική του στρέφεται κατά πάντων, μην αφήνοντας στο απυρόβλητο τίποτα. Τη μήνιν του θα υποστούν οι πάντες. Τα ιερά σύμβολα του καθολικισμού, ο Χριστός, ο σταυρός του μαρτυρίου, η ιερά σινδόνη, τα θαύματα, όπως αυτό του πολλαπλασιασμού του άρτου, μπαίνουν στο στόχαστρο της αποδόμησης. Από την άλλη, οι ίδιες οι δυτικές κοινωνίες, με την κατανάλωση ως υπέρτατη αξία, τη βουλιμική σχέση με τη ζωή, το σεξισμό να κυριαρχεί, την οικολογική και διατροφική καταστροφή ως επιλογή πλέον, δεν είναι παρά κοινωνίες σε διαδικασία σήψης. Βρίσκονται ήδη στο τελευταίο στάδιο, στον Γολγοθά του μαρτυρίου. Είναι οι ίδιες ο «εκπεπτωκός Άγγελος» της Βίβλου, χωρίς να το έχουν συνειδητοποιήσει. Απεναντίας το διασκεδάζουν σαν να βρίσκονται σε ένα πικνίκ (καθιερωμένος θεσμός στη Δυτική Ευρώπη) το Σαββατοκύριακο. Το έργο του ξεχειλίζει από οργή, τόσο προς την όποια εξουσία, όσο και προς την κοινωνία, η οποία την αποδέχεται και υιοθετεί τον τρόπο ζωής ο οποίος την αναπαραγάγει. Η κριτική του μάλιστα προς το σώμα της κοινωνίας φτάνει ενίοτε στα όρια του μισανθρωπισμού, κάποιες φορές μάλιστα ενδίδει σε αυτόν.

Η παράστασή του δεν μπορεί να ενταχθεί σε αυτές του παραδοσιακού θεάτρου. Χρησιμοποιώντας φυσικά υλικά για το στήσιμο του σκηνικού του (το δάπεδο είναι στρωμένο με μικρά στρογγυλά ψωμάκια), παρεμβάλλοντας βιντεοσκοπημένες λήψεις ελεύθερης πτώσης από αεροπλάνο, ειδικά γυρισμένες για την παράσταση, παραθέτοντας μουσικά κομμάτια ως πετραδάκια στο όλο ψηφιδωτό, φτιάχνει μια παράσταση την οποία, από τη μια πολύ δύσκολα ο θεατής θα τη δεχτεί, μιας και ένα διάχυτο αίσθημα δυσανεξίας αιωρείται στις κερκίδες, από την άλλη η όλη πρότασή του σε αρπάζει από το χέρι και σε βυθίζει σε έναν προβληματισμό σαν αυτόν που προξενεί ένα καλό και ρηξικέλευθο βιβλίο. Το κοινό, αμήχανο, σοκαρισμένο όσο και απδιασμένο, δεν θα διστάσει να αποχωρήσει στο μέσο της παράστασης. Ακόμα και το σαραντάλεπτο ορατόριο του Χάιντν «Οι επτά τελευταίοι λόγοι του Χριστού στο σταυρό», σε ερμηνεία του διάσημου πιανίστα Μαρίνο Φορμέντι γυμνού στη σκηνή, με το οποίο κλείνει την παράσταση, σε μια προσπάθεια αποφόρτισης, αλλά και ρομαντικής αντιπαράθεσης με το σοκαριστικό κείμενο της παράστασης, δεν καταφέρνει να εξαλείψει το σοκ που έχουν υποστεί οι θεατές.

Η κριτική του, κριτική της κοινωνίας του θεάματος, είναι αδιαπραγμάτευτη.

Golgota Picnic. Του Ροντρίνγκο Γκαρσία

Συγγραφή-Σκηνοθεσία: Ροντρίγκο Γκαρσία
Πιάνο: Μαρίνο Φορμέντι
Μουσική: Ιωσήφ Χάιντν «Οι επτά τελευταίοι λόγοι του Χριστού στο σταυρό»
Σχεδιασμός φωτισμών: Κάρλος Μαρκέρι
Βίντεο: Ραμόν Ντιάγο
Ηχητικό περιβάλλον: Μαρκ Ρομαγόσα
Κοστούμια: Μπελέν Μοντολιού
Ερμηνεύουν: Γκονθάλο Κουνίλ, Νούρια Πιοάνοι, Χουάν Ναβάρο, Ζαν Μπενουά Ουγκιέ.

Η παράσταση παρουσιάστηκε στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών στις 16 Ιουνίου 2012 στο Κτήριο Δ' της Πειραιώς 260

30 ημέρες * Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του **Σπύρου Κουτρούλη**
(www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Οι ευθύνες της διανόησης

Η ιδεολογική νομιμοποίηση του παρασιτικού καταναλωτισμού

Σήμερα, ο ελληνικός λαός, σε μια προσπάθεια συλλογικής ενοχοποίησης κατηγορείται ότι ο ίδιος έχει τεράστιες ευθύνες για τη σημερινή χρεοκοπία, διότι αντί να δρα ορθολογικά, άγεται και φέρεται από τον υπερβολικό του συναισθηματισμό. Αυτές οι οποίες βέβαια παραλείπονται είναι οι ευθύνες της διανόησης και φυσικά των πολιτικών ηγεσιών, δηλαδή τελικά αυτών που είχαν και το καρπούζι και το μαχαίρι.

Εδώ και δύο δεκαετίες ο Π. Κονδύλης μάς είχε προειδοποιήσει ότι δεν μπορούμε να καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε. Η ενίσχυση μάλιστα της παραγωγικής ικανότητας προϋποθέτει ότι ένα μέρος του εισοδήματος θα πρέπει να αφαιρείται από την κατανάλωση και στη συνέχεια να αποταμιεύεται και να επενδύεται. Μάλιστα η εγκατάλειψη του πρωτογενούς και του δευτερογενούς τομέα, προς όφελος των υπηρεσιών, αφενός ενίσχυε την εξάρτηση της χώρας από τον διεθνή δανεισμό, αφετέρου μας μετατρέπει σε μια χώρα που εξαρτάται πλέον γεωοικονομικά από την Τουρκία, η οποία στρέφει πλέον όλη την οικονομική της δραστηριότητά στην ανάπτυξη της παραγωγής. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Τούρκοι προμηθεύονται το ελληνικό βαμβάκι, για να μας το επιστρέψουν υπό μορφή υφάσματος ή και ενδυμάτων.

Φυσικά, οι σκέψεις αυτές δεν επηρέασαν στο ελάχιστο τις πολιτικές ηγεσίες οι οποίες συνέχισαν να ευνοούν τον παρασιτισμό αντί την παραγωγή. Με αυτόν το τρόπο τα ολυμπιακά έργα, η έκρηξη της οικοδομής όσο και ο τουρισμός –με τον τρόπο που αναπτύχθηκε–, η άνοδος του χρηματιστηρίου, η λεηλασία και η διαφθορά του δημοσίου –που φυσικά έγινε με κομματικές ευλογίες– επέτειναν την ανάγκη η ελληνική οικονομία να δανείζεται από το εξωτερικό, χωρίς όμως να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την εξόφληση των δανείων.

Συγχρόνως, μια ιδεολογία που εκπέμπεται φορτικά από τις τηλεοράσεις, τις εφημερίδες και τα λάιφ στάιλ περιοδικά, ωθεί την ελληνική κοινωνία σε μια εξωφρενική κατανάλωση αγαθών και εμπορευμάτων, που στην πραγματικότητα έχουν μηδαμινή χρηστικότητα και σημασία. Η μετρημένη παραδοσιακή ελληνική ζωή –προϊόν της ανάγκης και της στενότητας των μέσων– αλλά και νεότερα ριζοσπαστικά κινήματα, που επικρίνουν τον καταναλωτισμό, ρίχτηκαν στο πυρ το εξώτερο. Προφανώς η Ελλάδα έπρεπε, με ένα τεράστιο δρασκέλισμα, να περάσει στην «μαζική δημοκρατία», που επικρατούσε στη Δύση, και στις ηδονικές μεταμοντέρνες συνήθειές της, δίχως όλα τα προηγούμενα στάδια που εκείνη πέρασε, κινδυνεύοντας, όπως άλλωστε και συνέβη, να φάει τα μούτρα της. Είναι εντυπωσιακό ότι οι κυρίαρχες πολιτικές τάξεις δεν πρόβαλαν ένα πρότυπο λιτής ζωής, αλλά εκπροσώπησαν την πολυτελή διαβίωση των νεόπλουτων και την επιδεικτική κατανάλωση.

Βέβαια, η μαζική αύξηση της κατανάλωσης προϋπέθετε την αύξηση των μισθών στο ακαθάριστο Εθνικό Εισόδημα. Το γεγονός αυτό ξεπεράστηκε με την προτροπή στο δανεισμό. Οι Έλληνες για πρώτη φορά έμαθαν για διακοποδάνεια, δάνεια για αγορά αυτοκινήτων και πολλά άλλα παρεμφερή, που τροφοδότησαν τη σημαντική αύξηση της κατανάλωσης. Παρά την κυριαρχία του μονεταρισμού, που πρεσβεύει τον έλεγχο της κυκλοφορίας του χρήματος, υπήρχε μια υπερβάλλουσα ρευστότητα χρήματος που αναζητούσε αποδοτικές τοποθετήσεις και η οποία θα έπρεπε να διατεθεί στην αγορά. Για μια δεκαετία οι τράπεζες έδρεψαν κέρδη, τώρα όμως ήρθε η στιγμή που δρέπουν ζημιές. Παρ' όλα αυτά, το ιδιωτικό χρέος, σαν ποσοστό του ΑΕΠ, είναι πολύ μικρότερο από άλλες χώρες, γεγονός που αποδεικνύει ότι οι Έλληνες σε μεγάλο βαθμό διατήρησαν έναν μετρημένο τρόπο ζωής, τις αποταμιευτικές τους συνήθειες και την παραδοσιακή νοικοκυροσύνη τους.

Το ίδιο διάστημα, φιλελεύθεροι διανοούμενοι σαν τον Νίκο Δήμου κατηγορούσαν την κριτική στον καταναλωτισμό σαν πουριτανισμό, ακόμη και σαν ολοκληρωτισμό, και προέτρεπαν με αυτό τον τρόπο στη μαζική κατανάλωση. Έγραφε τον Απρίλιο του 2006, με αφορμή την υπεράσπιση των MALL: «Πίσω από την καταδίκη της καταναλωτικής κοινωνίας κρύβεις δύο πανάρχαιες, ανομολόγητες τάσεις. Τον πουριτανισμό και τον ολοκληρωτισμό» (http://nikosdimou.blogspot.gr/2006/04/blog-post_27.html).

Φιλελεύθεροι σαν τον Νίκο Δήμου κατηγορούσαν την κριτική στον καταναλωτισμό σαν πουριτανισμό, και σαν ολοκληρωτισμό...

Ούτε οι βουδιστικές αναζητήσεις του στάθηκαν ικανές ώστε να δει με κριτικό βλέμμα τις άπειρες ανάγκες που κατασκευάζει, παρά ικανοποιεί ο καταναλωτισμός, αλλά ούτε έλαβε υπόψη την ανάλυση του Μ. Βέμπερ που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στο αρχικό του, τουλάχιστον στάδιο ο καπιταλισμός, που ο Ν. Δήμου θαυμάζει και εγκωμιάζει απεριόριστα, χρειάστηκε, για να συσσωρεύσει κεφάλαιο, να περιορίσει, με την συνδρομή του προτεστάντισμού, την κατανάλωση με δραστικό τρόπο.

> Οι απατεώνες που διαχειρίστηκαν την εξουσία ήταν ορθολογιστές ως προς τα μέσα που διαχειρίστηκαν

Αν στην ελληνική κοινωνία είχε κυριαρχήσει ένα διαφορετικό σύστημα αξιών, που δεν θεωρούσε ότι η ύπαρξη εξαντλείται στα εμπορεύματα που καταναλώνει, αλλά πίστευε ότι οι μη χρηματικές αξίες έχουν σημασία αναντικατάστατη και πρωταρχική, ότι οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων είναι σημαντικότερες από τις σχέσεις με τα εμπορεύματα, ότι η λιτή ζωή είναι αξιοπρεπέστερη, τότε ο παρασιτικός καταναλωτισμός δεν θα είχε βρει έδαφος να ριζώσει. Η Ελλάδα θα ήταν παραγωγική, σε μεγάλο βαθμό αυτάρκης, και η εξάρτησή της από το εξωτερικό ιδιαίτερα περιορισμένη.

Τώρα, διανοούμενοι που υποστήριξαν απόψεις σαν του Νίκου Δήμου, δεν παρουσιάζουν κανένα ίχνος αυτοκριτικής. Δεν έγραψαν ότι «τότε κάναμε λάθη», δεν αποδέχθηκαν ότι και με τη δική τους συμβολή η ελληνική κοινωνία ακολούθησε τον λάθος δρόμο, που σε πολλές περιπτώσεις οδήγησε τους ιδιώτες σε αδιέξοδο και την πατρίδα στην πιο ταπεινωτική και βαριά κατοχή από τους δανειστές της .

Βεβαίως, τώρα υποστηρίζουν τη λιτότητα που μας επιβάλλει η «εξοχότατη», κατά Τζήμερο, κα Μέρκελ. Συγχρόνως κατηγορούν τον ελληνικό λαό ότι είναι συναισθηματικός και δεν σκέπτεται με τη λογική, ενώ εξυφαίνει για να παρηγορηθεί σενάρια συνωμοσίας. Η πραγματικότητα είναι ότι για τον παρασιτικό καταναλωτισμό έχει τεράστια ευθύνη ένα μέρος της διανόησης και των μέσων ενημέρωσης. Η παραδοσιακή ελληνική οικογένεια, που κατανάλωνε με μεγάλη φειδώ υπήρξε ο μεγάλος της εχθρός, που έπρεπε να ξεθεμελιωθεί. Βεβαίως, αυτοί που λεηλάτησαν το ελληνικό δημόσιο, οι μιζαδόροι των εξοπλισμών, οι ποντικοί της υγείας και της τοπικής αυτοδιοίκησης, αυτοί που υπερτιμολόγησαν τα δημόσια έργα και υπεξαίρεσαν τα έσοδα των διοδίων, αυτοί που έλαβαν τις μίζες της ΖΙΜΕΝΣ και όσοι συμμετείχαν στο ξέπλυμα του μαύρου χρήματος δεν κατέχονταν από κανέναν συναισθηματισμό –εκτός της απληστίας–, αλλά αντίθετα χρησιμοποίησαν «ορθολογικά» όλα τα μέσα για να πετύχουν ένα σκοπό, ανεξάρτητα αν ο σκοπός τους ήταν άθλιος.

Από αυτή την πλευρά οι απατεώνες που διαχειρίστηκαν την εξουσία ήταν ορθολογιστές ως προς τα μέσα που διαχειρίστηκαν, και όπως κάθε άνθρωπος είχαν ένα συναισθηματικό κομμάτι, μόνο που αυτό ήταν το πιο σκοτεινό: πρόκειται για την απληστία, που τους κατείχε ως αποτέλεσμα αλαζονείας, αγραμματοσύνης, τυχοδιωκτισμού, άκοπου νεοπλουτισμού, και η οποία τους ώθησε να συσσωρεύουν τεράστια ποσά, για τα οποία καλείται η σημερινή ελληνική κοινωνία, και οι γενεές που θα ακολουθήσουν να πληρώσουν ένα ιδιαίτερα βαρύ τίμημα.

Ληξουρηκές Ιστορίες

Του **Κωνσταντίνου Μαυρίδη**

Ο Χίτλερ στο Παρίσι

Τρεις ώρες τουρισμού ενός ψυχαναγκαστικού δικτάτορα

Στις 5:30 το πρωί της 23ης Ιουνίου 1940, το προσωπικό αεροσκάφος του Α. Χίτλερ, Φόκε Βουλφ 200, προσγειωνόταν στο αεροδρόμιο Λε Μπουρζέ, στα περίχωρα του Παρισιού. Τρεις μεγάλες Μερσεντές του γερμανικού γενικού επιτελείου περίμεναν στον αεροδιάδρομο για να μεταφέρουν τον Χίτλερ και τη συνοδεία του σε μια ιδιόμορφη ξενάγηση του κατειλημμένου Παρισιού που ακόμα κοιμόταν. Η κουστωδία που έφερε μαζί του ο Χίτλερ αποτελούνταν από τον ευνοούμενό του, αρχιτέκτονα Άλμπερτ Σπέερ, τον αγαπημένο του γλύπτη Άρνο Μπρέκερ, τον αρχιτέκτονα Χέρμαν Γκίσλερ και την προσωπική του φρουρά από μέλη των Es Es. Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που ο Χίτλερ θα επισκεπτόταν την Πόλη του Φωτός. Μετά την 3ωρη περιήγηση στην πόλη, θα επέστρεφε στη Γερμανία και δεν θα έβλεπε ποτέ ξανά το Παρίσι.

Η διαδρομή Η διαδρομή, τα αξιοθέατα που θα επισκέπτονταν και η ώρα είχαν καθοριστεί από τον ίδιο τον Χίτλερ εβδομάδες πριν. Ο Άρνο Μπρέκερ έγραψε αργότερα στο ημερολόγιό του: «Μπήκαμε στην πόλη σαν κλέφτες λίγο πριν το ξημέρωμα. Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Ήταν σαν να έβλεπα όνειρο. Ο Χίτλερ ήταν στο πρώτο αυτοκίνητο, δίπλα στον οδηγό, πίσω του καθόμασταν εγώ με τον Σπέερ και στο τελευταίο κάθισμα ο Γκίσλερ, ανάμεσα σε δύο θηριώδεις φρουρούς. Στο αεροδρόμιο είχαν δοθεί σε μας τους πολίτες στρατιωτικές στολές, για να υπάρχει ομοιομορφία στην εμφάνιση, πράγμα που επέτεινε την αίσθηση του εξωπραγματικού. Περάσαμε τα προάστια και κατευθυνθήκαμε προς την Όπερα του Παρισιού, το εκπληκτικό νεο-μπαρόκ αριστούργημα του Σαρλ Γκαρνιέ».

Το συγκεκριμένο κτήριο ήταν το αγαπημένο του Χίτλερ και προφανώς είχε μελετήσει εκτενώς το αρχιτεκτονικό του σχέδιο, διότι πρόσεξε ότι ένα σαλόνι πλαγίως της εισόδου έλειπε, και ο ασπρομάλλης Γάλλος, που έκανε την ξενάγηση στον χώρο, επιβεβαίωσε πως το εν λόγω δωμάτιο είχε καταργηθεί κατά την ανακαίνιση του κτηρίου, πριν πολλά χρόνια. Τότε ο Χίτλερ στράφηκε προς τους δύο αρχιτέκτονες λέγοντας: «Βλέπετε ότι δεν μπορείτε να με γελάσετε με αρχιτεκτονικά σχέδια». Στο τέλος της ξενάγησης, ο Χίτλερ έδωσε εντολή στον υπασπιστή του να φιλοδωρήσει με πενήντα μάρκα τον Γάλλο ξεναγό, αλλά αυτός αρνήθηκε ευγενικά, λέγοντας ότι έκανε απλώς τη δουλειά του.

Μετά την Όπερα, η αυτοκινητοπομπή διέσχισε τα Ηλύσια Πεδία κι έφτασε στο Τροκαντερό και τον Πύργο του Άιφελ, όπου διατάχθηκε μια ακόμα στάση. Σημειωτέον ότι ο γαλλικός στρατός, φεύγοντας απ' το Παρίσι, είχε σαμποτάρει τους ανελκυστήρες του Πύργου του Άιφελ και η πρόσβαση στην κορυφή του γινόταν, πλέον, μόνο από τις σκάλες. Όταν ο υπασπιστής του, Μπρίκνερ, τον ρώτησε αν θα ανεβούν επάνω, η κοφτή απάντηση του Χίτλερ ήταν ότι δεν είχαν έρθει στο Παρίσι για ορειβασία αλλά για βόλτα.

Από την Αψίδα του Θριάμβου και το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, η συνοδεία έφτασε στους Ιβαλίντ, όπου επισκέφτηκαν τον τάφο του Ναπολέοντα και τελικά πήγαν στο Πάνθεον, του οποίου τις διαστάσεις ο Χίτλερ θαύμαζε απεριόριστα και σκόπευε να κατασκευάσει ένα διπλάσιο σε μέγεθος Πάνθεον στο κέντρο του Βερολίνου. Ένα από τα περίεργα της επίσκεψης στο Παρίσι είναι ότι ο Χίτλερ δεν έδειξε κανένα απολύτως ενδιαφέρον για τα θεωρούμενα από πολλούς «λαμπρά αρχιτεκτονήματα» του Παρισιού, όπως το Λούβρο, το Δικαστικό Μέγαρο και την Παναγία των Παρισίων. Η αυτοκινητοπομπή τα προσπέρασε χωρίς στάση για να καταλήξει στην εκκλησία της Σακρ-Κερ (Ιερής Καρδιάς), στη Μονμάρτη, την οποία ο Χίτλερ ήθελε να δει από κοντά, οπωσδήποτε. Τη στιγμή που έφτασαν εκεί, γινόταν λειτουργία και πολλοί από το εκκλησίασμα αναγνώρισαν τον Χίτλερ, κρατώντας ωστόσο διακριτική απόσταση απ' τη συνοδεία. Αυτή ήταν και η τελευταία στάση. Είχε ήδη πάει 9 το πρωί και η αυτοκινητοπομπή πήρε τον δρόμο της επιστροφής προς το αεροδρόμιο.

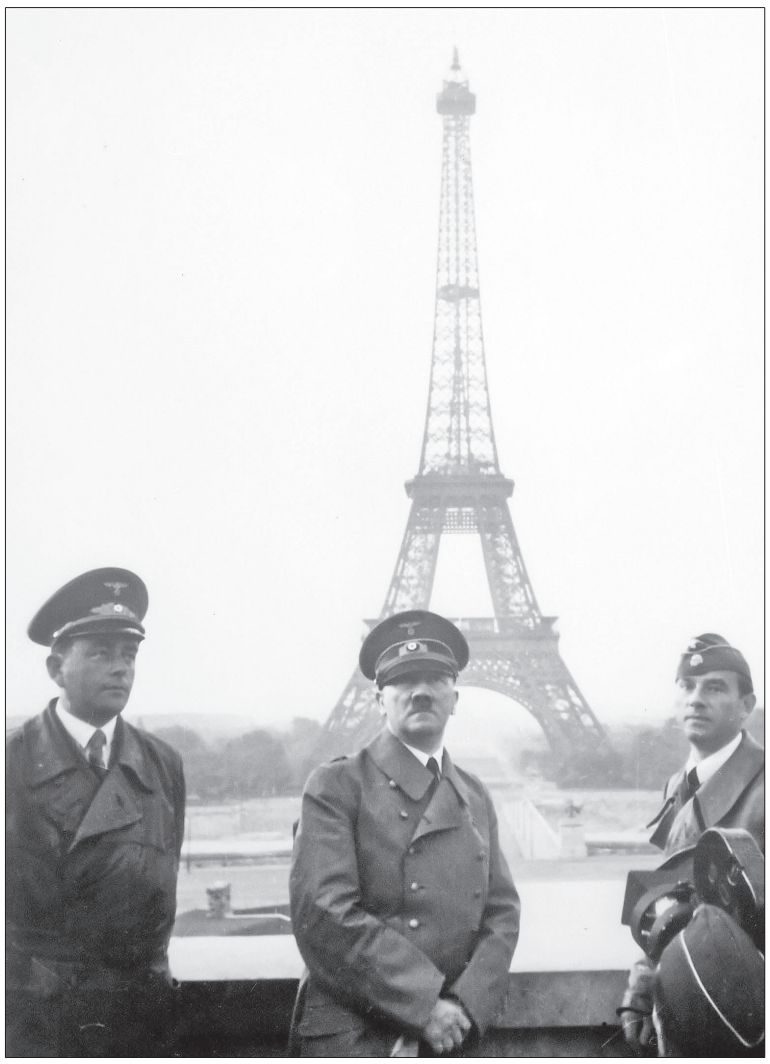

Ο ίδιος ο Σπέερ αναφέρει ότι τρόμαξε με το πόσο εύκολα θα μπορούσε το Παρίσι να τελειώσει εκείνη κιόλας τη βραδιά

Στο βιβλίο του *Εντός του Γ΄ Ράιχ* ο Άλμπερτ Σπέερ γράφει πως, κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς το Λε Μπουρζέ, ο Χίτλερ τους είπε: «Ήταν όνειρο ζωής για μένα να δω το Παρίσι και είμαι πολύ ευτυχισμένος που το όνειρο αυτό έγινε πραγματικότητα σήμερα». Το ίδιο βράδυ, σε κάποιο χωριό της βόρειας Γαλλίας, κάλεσε τον Σπέερ στο καθιστικό ενός επιταγμένου αγροτόσπιτου. Ο Χίτλερ καθόταν μόνος στο τραπέζι, με τα παράθυρα του δωματίου ανοιχτά και τα φώτα σβηστά, ακούγοντας τις βροντές μιας μακρινής καταιγίδας. Χωρίς πολλές περιστροφές, εξουσιοδότησε τον Σπέερ να συντάξει ένα διάταγμα στο όνομά του για μεγάλης κλίμακας ανοικοδόμηση των κτηρίων του Βερολίνου. «Δεν ήταν όμορφο το Παρίσι;» ρώτησε τον Σπέερ. «Το Βερολίνο πρέπει να γίνει απείρως ομορφότερο. Στο παρελθόν αναρωτήθηκα αν θα 'πρεπε να καταστρέψουμε το Παρίσι, να στείλουμε τη Λουφτβάφε και να γίνει κόλαση, αλλά, όταν θα τελειώσουμε με το Βερολίνο, το Παρίσι θα ωχριά μπροστά του. Οπότε, γιατί να το καταστρέψουμε;» Ο ίδιος ο Σπέερ αναφέρει ότι τρόμαξε με το πόσο εύκολα θα μπορούσε το Παρίσι να τελειώσει εκείνη κιόλας τη βραδιά. Αν ο Χίτλερ αποφάσιζε αναλόγως, δεν υπήρχε τίποτε και κανείς να τον σταματήσει και η διαταγή θα εκτελούνταν, κατά γράμμα, χωρίς δεύτερη σκέψη. Αυτό είχε συμβεί στην περίπτωση της Βαρσοβίας, του Ρότερνταμ, της Ρουέν, και θα επαναλαμβανόταν σε τόσες ευρωπαϊκές πόλεις όπως το Κόβεντρι, το Βελιγράδι, τον Πειραιά, τα Χανιά, το Κίεβο, το Στάλινγκρανι, και τελικά αυτό το θανατικό θα αφάνιζε, μία μία, τις μεγαλύτερες γερμανικές πόλεις, με τελευταίο το Βερολίνο, το οποίο θα ερειπωνόταν τελείως.

> Ο διοικητής του Παρισιού, είχε λάβει προσωπική διαταγή από τον Χίτλερ να προβεί σε μεγάλης κλίμακας ανατινάξεις...

Τελικά, ο Χίτλερ είχε άλλη μια ευκαιρία να καταστρέψει το Παρίσι, τον Αύγουστο του 1944, όταν τα αμερικανικά στρατεύματα είχαν φτάσει στα περίχωρα της πόλης και οι Γερμανοί ετοιμάζονταν να την εγκαταλείψουν. Ο διοικητής του Παρισιού, Ντίτριχ φον Κόλτιτζ, είχε λάβει προσωπική διαταγή από τον Χίτλερ να προβεί σε μεγάλης κλίμακας ανατινάξεις κτηρίων και μνημείων της πόλης, με πρώτους στόχους στον εκτενή κατάλογο τον Πύργο του Άιφελ, την όπερα, την Αψίδα του Θριάμβου και το Λούβρο. Όλα, δηλαδή, τα αξιοθέατα που ο Χίτλερ επισκέφθηκε κατά την 3ωρη περιήγηση της 23ης Ιουνίου 1940. Ευτυχώς, για την ιστορία του Παρισιού, το 1944 δεν ήταν 1940 και ο εντολοδόχος του, φον Κόλτιτζ δεν υπάκουσε στη διαταγή.

Λύση του σταυρόλεξου

ΚΑΘΕΤΑ :
1)ΑΑΚΡΥΡΡΟΙΑ
2)ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΣ
3)ΣΟΡΤ -ΙΣΑ
4)ΦΑΥΑΡΟΣ -ΟΝ
5)ΡΗΑ -ΒΡΑΑΥΣ
6)ΑΨΙΣ -ΙΜ -ΣΕ
7)ΑΙ -ΕΚΕΠΩ
8)ΕΜΒΑΗΜΑΤΑ
9)ΙΟ -ΟΤΑΒΑ
10)ΑΣΗΜΟΣΕ -ΕΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ :
1)ΑΥΣΦΡΑΔΕΙΑ
2)ΑΠΟΑΗΨΙΜΟΣ
3)ΚΑΡΥΑΙ
4)ΡΙΤΑ - ΣΕΑΙΜ
5)ΥΤ -ΡΒ- ΚΗ
6)ΡΙΤΟΡΙΣΜΟΣ
7)ΡΟ - ΣΑΜΠΑΤΕ
8)ΟΤΙ -ΩΤΑ
9)ΙΗΣΟΥΣ -ΑΒΕ
10)ΑΣΑΝΣΕΡ -ΑΝ

CINEρήξη

Του **Κωνσταντίνου Μπλάθρα**

Ταινιόραμα 2012

Ευτυχώς που υπάρχουν και οι σταθερές σ' έναν κόσμο που συνεχώς αλλάζει. Μία από τις σταθερές της κινηματογραφικής Αθήνας είναι, βέβαια, το «Ταινιόραμα» στο σινέ Άστυ, στην Κοραή, όπου και φέτος είδαμε... και τι δεν είδαμε! Από τις 17 και έως τις 27 Ιουνίου προβάλλονται συνολικά 126 ταινίες σε 42 ενότητες, εκ των οποίων αρκετές έχουμε να τις δούμε στα σινεμά από αμνημονεύτων χρόνων... Το επίσης ενδιαφέρον είναι ότι –κρίση γαρ– το ημερήσιο εισιτήριο είναι 6 ευρώ για τρεις ταινίες που προβάλλονται αποκλειστικά από 35 mm φιλμ –κι αυτό τείνει να ξεχαστεί πια με τις προβολές από DVD– και κάρτα διαρκείας για όλες τις προβολές του μήνα με 30 ευρώ.

Η κάθε μέρα προβολών είναι θεματική, είτε αφιερωμένη σ' έναν σκηνοθέτη (παίχτηκαν από τρεις ταινίες των Τζων Κασσαβέτη, Ζαν Λυκ Γκοντάρ, Όρσον Γουέλς, Μικελάντζελο Αντονιόνι, Φρανσουά Τρυφώ, Λουίς Μπουνιουέλ, Λαρς φον Τρίερ και Ατόμ Εγκογιάν –αύριο, 24/6.)

Καθώς δεν προλάβαμε να σας μιλήσουμε για όλες αυτές τις ταινίες που παίχτηκαν ήδη, ας υπογραμμίσουμε μόνο μερικές από τις ταινίες που αξίζουν τον κόπο, αφού παραδοσιακά το καλοκαίρι στην Αθήνα δεν είναι μόνο παραλία και παγωτό, αλλά και ταινίες σε δεύτερη προβολή. Το «Ταινιόραμα» κάνει εδώ και χρόνια δουλειά πραγματικής ταινιοθήκης, επαναπροβάλλοντας σπουδαίες ταινίες, που η ζωή τους συνεχίζεται, ας έχουν περάσει τα χρόνια κι οι δεκαετίες. Έτσι, λοιπόν, απομένουν να δούμε στο «Ταινιόραμα», σήμερα, Σάββατο 23/6, με θέμα: «Η Φαντασία μπλέκει με το Όνειρο», την κλασική ταινία του Αλέν Ρενέ, βραβευμένη με το Χρυσό Λιοντάρι στη Βενετία, **Πέρυσι στο Μαρίενμπαντ** (1961). Ο αιωνόβιος Ρενέ, που στα 89 εμφανίστηκε και φέτος στις Κάννες με καινούργια ταινία, το ***Δεν Έχετε Δει Τίποτα Ακόμη***, εδώ, σε μια κλασική του πια ταινία με θέμα –τι άλλο;– τον έρωτα. Μαζί θα προβληθεί η ταινία του Οτακάρ Βοτοτσέκ ***Τα Φτερά της Διασημότητας*** (1990), με τον Πίτερ Ο' Τουλ και τον Κόλιν Φερθ, αλλά και ο καλύτερος ίσως Μπουνιουέλ, ο ***Εξολοθρευτής Άγγελος*** (1962). Δεν υπάρχει πιο κατεδαφιστική κριτική του αστισμού απ' αυτή που κάνει ο Ισπανός διαρκής επαναστάτης του σινεμά, μέσα από μια ευφυέσταση σουρεαλιστική παραβολή, που «ξυπνάει το κτήνος» στους καλοντυμένους και αψεγάδιαστους προσκεκλημένους στο επίσημο δείπνο.

Για αύριο, Κυριακή 24/6, ετοιμαστείτε για ένα μικρό αφιέρωμα στο τρομερό παιδί του καναδέζικου κινηματογράφου, τον αρμενικής καταγωγής Ατόμ Εγκογιάν, με τις «οικογενειακές» ταινίες του ***Family Viewing (1988), The Adjuster*** (1991) και ***Το Γλυκό Πεπρωμένο*** (1997). Ιδιαίτερα η τελευταία, με τον πρωτότυπο τίτλο ***The Sweet Hereafter*** –κάτι σαν «το γλυκό επέκεινα» ελληνιστί–, που είναι μια ανατομία της καταθλιπτικής μελαγχολίας σε μια απομονωμένη βόρεια κοινότητα, όπου η αιτία της θλίψης απωθείται συστηματικά από τους κατοίκους, είναι ίσως η πιο δυνατή από τις ταινίες του. Εκεί που ένα αυτοκινητικό δυστύχημα σκοτώνει όλα σχεδόν τα μικρά παιδιά της πόλης, ο Εγκογιάν δίνει το μέτρο του ανομολόγητου θρήνου. Όταν δεν κλάψεις, δεν μπορείς και να λυτρωθείς. Η ταινία, στον καιρό της, ήταν υποψήφια για Όσκαρ σκηνοθεσίας, σεναρίου, και τρία βραβεία στο Φεστιβάλ Καννών. Με τους Ίαν Χολμ και Σάρα Πόλεϊ.

Τη Δευτέρα 25/6, τη σκυτάλη παίρνει ο Μεξικανός Αλεχάντρο Γκονσάλες Ιναρίτου, με τις ***Χαμένες Αγάπες*** (2000), ένα υπαρξιακό δράμα, που έκανε γνωστό τον σκηνοθέτη και το ιδιότυπο στυλ του σε όλο τον κόσμο. Η αγάπη, η απώλεια, η λύπη και η σκληρή πραγματικότητα πλέκονται στο μελαγχολικό σινεμά του Ιναρίτου. Περισσότερο τυπικός στο μελόδραμά του, αλλά και επίκαιρος, είναι ο Κάρλος Σάουρα, ο οποίος ακολουθεί με την ταινία ***Taxi*** (1996). Ένα νέο κορίτσι, που αποτυχαίνει στις εξετάσεις, αναγκάζεται από τον πατέρα της να μάθει να οδηγεί ταξί. Με τον καιρό θα μάθει ότι ο πατέρας της, πέρα από οδηγός ταξί, είναι και μέλος ρατσιστικής ομάδας που κυνηγάει μετανάστες, ομοφυλόφιλους, τραβεστί κ.ά...

Την Τρίτη 26/6, στα «βραβευμένα αριστουργήματα», οι εμβληματικές ταινίες ***Μαχαίρι στο Νερό*** (1962), το σκηνοθετικό ντεμπούτο του Ρομάν Πολάνσκι και μια από τις καλύτερες ταινίες του, που πήρε το Βραβείο F.I.PRES.CI. στο Φεστιβάλ Βενετίας, και ήταν υποψήφιο για Όσκαρ Καλύτερης Ξένης Ταινίας, ένας αξεπέραστος Εμίρ Κουστουρίτσα στο ***Ο Μπαμπάς Λείπει σε Ταξίδι για Δουλειές*** (1985), στα χρόνια της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας και του Τίτο και η βραβευμένη στις Κάννες ***Αυτοκρατορία του Πάθους*** (1978), με το ακραίο ερωτικό πάθος 20χρονου και 40χρονης, που οδηγεί στο έγκλημα, τη δολοφονία του συζύγου, μια αληθινή γιαπωνέζικη ιστορία που συνέβη το 1895 σ' ένα απομακρυσμένο χωριό.

Οι προβολές ολοκληρώνονται την Τετάρτη 27/6, με τι άλλο; Με «Καλτ Σινεμά Τρόμου»: ***Αναιρικίλες*** (1975) και Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ, βεβαίως, ***Τα Τρία Πρόσωπα του Σατανά*** (1963), μια σπονδυλωτή ταινία τρόμου, σε σκηνοθεσία Μάριο Μπάβα και Σαλβατόρε Μπιλιτέρι και ***Αμόκ και Μαύρη Μαγεία*** (1974) του Φρέντι Φράνσις.

Εγώ τι άλλο να προσθέσω; Καλές προβολές και καλό καλοκαίρι, παιδιά!

Σταυρόλεξο

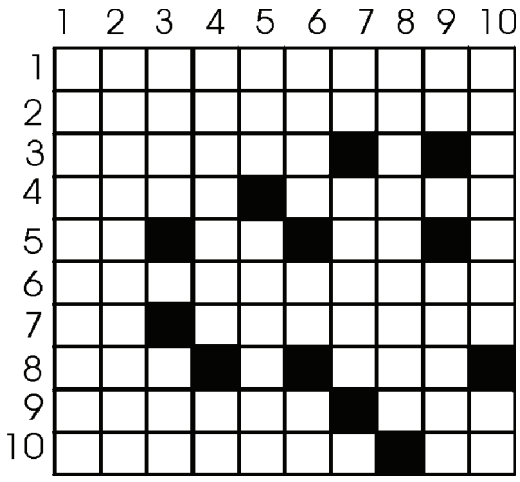

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1) Δυσχέρεια στο λόγο.
2) Αυτός που μπορεί να τον εισπράξει κανείς σαν οφειλόμενο.
3) Νόστιμος και ωφέλιμος καρπός.
4) Γυναικείο όνομα.-Όνομα Τούρκων σουλτάνων.
5) Γειτονικά στο αλφάβητο.- Ο αριθμός 102 με γράμματα. -Μισή κήλη.
6) Ηθική αρχή που επιβάλλεται με υπερβολική αυστηρότητα, πουριτανισμός.
7) Σύμφωνο του αλφαβήτου μας.- Ισπανός αναρχικός που πολέμησε το φραγκισμό.
8) Ειδικός σύνδεσμος, - Τα εξετάζει ειδικευμένος γιατρός.
9) Το όνομα του Μεσσία.- Λατινικός χαιρετισμός.
10) Στόχος δολιοφθορών του θ. Βέγγου στον «Παπατρέχα».- Υποθέτει.

ΚΑΘΕΤΑ

1) Κλάμα.
2) Είναι δική σου, αν είσαι ένοχος ή υπεύθυνος για κάτι (καθ.).
3) Κοντό παντελόνι.- Είναι ακριβώς ίδια αυτά.
4) Πολυλογάς.-Έχει υπόσταση αυτό.
5) Γράμματα από το ρημάδι.- Αργός, νωθρός.
6) Καμάρα αλλά και μνημείο σε σχήμα πύλης (καθ.).- Μισό ιμάμ.- Μία πρόθεση.
7) Πρόθεση πριν από φωνήεν.- Παίρνω κάτι από τη θέση του βίαια (αρχ.).
8) Συμβολικές εικόνες που χρησιμεύουν ως διακριτικά.
9) Αριθμός οπτικά.- Πρωτεύουσα του Καναδά.
10) Προστακτική που προηγείται μαντείας.- Ουδέτερο αριθμητικού.

Η λύση στη σελίδα 26

Πανελλαδική συνάντηση της Κ.Π. Άρδην

16-22 Ιουνίου 2012• Στόμιο Κισσάβου, Θεσσαλία

Την εβδομάδα 16-22 Ιουλίου 2012, η Κίνηση Πολιτών Άρδην διοργανώνει πανελλαδική συνάντηση στο Στόμιο του Κισσάβου, στη Θεσσαλία.

Αυτή η συνάντηση δεν θα είναι όπως οι προηγούμενες. Εγκαινιάζει τον νέο χαρακτήρα της παρέμβασης που φιλοδοξούμε να κάνουμε στα πολιτικά πράγματα, στο νέο τοπίο που διαμορφώνεται μετά τις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Πρόθεσή μας είναι να συναντηθούμε με φίλους και συνομιλητές, ώστε να ξεκινήσουμε μια πορεία ώσμωσης των μέχρι σήμερα κατακερματισμένων και ατελών μορφών αντίστασης μέσα από τις οποίες εκφράστηκε ο ελληνικός λαός. Σκοπός μας είναι να συμβάλουμε στη σύνθεση και στην διευκρίνιση του νέου πολιτικού ρεύματος που αχνοφάνηκε στις πλατείες της αγανάκτησης, να προχωρήσουμε ένα βήμα παραπέρα την κληρονομιά αυτού του κινήματος για την συγκρότηση ενός ριζοσπαστικού, δημοκρατικού πατριωτικού πόλου.

Στη συνάντηση αυτή, φιλοδοξούμε να κάνουμε την αρχή. Γι' αυτό και θα είναι μια συνάντηση ανοιχτή, ενώ θα κληθούν ρεύματα και τάσεις απ' όλους τους μείζονες αντιμνημονιακούς χώρους που συμμετείχαν ενεργά αυτά τα δύο χρόνια στην αντίσταση του ελληνικού λαού ενάντια στην υποδούλωση της χώρας μας.

Όλοι μαζί, θα αναδείξουμε τις πλευρές εκείνες που πιστεύουμε ότι έμειναν πιο πίσω, εκείνες που δεν έχουν ωριμάσει ακόμα:

• Την ιδεολογική σύνθεση και την επεξεργασία ενός νέου οράματος που υπερβαίνει τους παλιούς διαχωρισμούς και δίνει νέο περιεχόμενο στις έννοιες εθνική ανεξαρτησία, κοινωνική χειραφέτηση, οικολογία και άμεση δημοκρατία.

• Τη μεθοδική ανάλυση της διεθνούς κατάστασης, αλλά και της ελληνικής ιδιαιτερότητας ώστε να ελαχιστοποιήσουμε τις παγίδες της ιδεοληψίας και του εμπορίου της ελπίδας, που τόσο πολύ βασάνισαν τον ελληνικό λαό κατά την προηγούμενη περίοδο.

• Την πνευματική και πολιτιστική αναγέννηση της ελληνικής ταυτότητας, που τόσο ανάγκη έχει η κενή από αξίες, ιστορική μνήμη και πολιτιστικό βάθος κοινωνία μας

• Την ενίσχυση μιας εναλλακτικής πρότασης του τρόπου με τον οποίο ζούσαμε μέχρι τώρα, στην ύστερη μεταπολίτευση. Μιας πρότασης που ξεκινάει από την εδώ και τώρα αντιμετώπιση της ραγδαίας επιδείνωσης των όρων της ζωής μας, μέσα από δίκτυα αλληλοβοήθειας, κοινοτισμού και συνεργατισμού, και καταλήγει στην απόρριψη του καταναλωτισμού και της τηλοψίας, στις εναλλακτικές μορφές διασκέδασης και αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου.

Βάσει όλων αυτών, θα συναντηθούμε στο δημοτικό κάμπινγκ του Στομίου, σε μια βδομάδα που θα περιλαμβάνει πλήθος δραστηριοτήτων, συζητήσεων και δρώμενων:

• Πεζοπορίες και περιηγήσεις, συναυλίες, παραστάσεις Καραγκιόζη και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

• Μια μεγάλη ημερίδα για την παραγωγική, κοινωνική και οικολογική ανασυγκρότηση της Θεσσαλίας.

• Συζητήσεις για τη διεθνή κατάσταση, την κατάσταση στην Ελλάδα, τις προοπτικές μιας αντιστασιακής εθνικής και κοινωνικής στρατηγικής για τη χώρα, καθώς και την επεξεργασία μιας πολύπλευρης εξωτερικής πολιτικής στην ευρύτερή μας περιοχή, που θα συσπειρώνει όλες τις αντιστασιακές δυνάμεις ενάντια στα σχέδια των παγκόσμιων και των περιφερειακών δυνάμεων να καθυποτάξουν τους λαούς της περιοχής (με συγκεκριμένες αναφορές στην Βαλκανική συνεργασία, την ελληνοκουρδική φιλία, τη διαχρονική μας σχέση με τους λαούς της Μέσης Ανατολής).

• Ανοιχτές ζυμώσεις για την ανασύνταξη και την αναζωπύρωση των αντιστάσεων του ελληνικού λαού, την ανασύνθεση του αντιμνημονιακού ρεύματος, την υπέρβαση των παλιών διαχωρισμών και τη συγκρότηση μιας νέας αντιστασιακής ταυτότητας.

Και όλα αυτά στα πλαίσια μιας αυτοδιαχειριστικής οργανωτικής λογικής με καθημερινές συντροφικές κουζίνες, αυτοσχέδια μαγειρεία κ.ο.κ.

Η διαμονή με σκηνή στους χώρους που μας παραχωρεί ευγενικά ο Δήμος Αγιάς είναι δωρεάν, ενώ βέβαια η ευρύτερη περιοχή (Στόμιο, Καρδίτσα, Κόκκινο Νερό κ.ο.κ.) διαθέτει ξενώνες για όποιον επιθυμεί να μείνει σε δωμάτιο.

Πληροφορίες στα κατά τόπους γραφεία, στέκια και φίλους της *Κ.Π. Άρδην*

Αθήνα: 2103826319, perardin@gmail.com
Θεσσαλονίκη: 2310543751, ardinthess@gmail.com
Πάτρα: 6977394754, koinotikon@gmail.com
Βόλος: 6974196293, greker02@gmail.com
Λάρισα: 6936 066108
Καρδίτσα: 6932283428
Τρίκαλα: 6946498751
Γιάννενα: 6945615774
Άρτα: 6958055661
Αιτωλοακαρνανία: 6947633072
Ζάκυνθος: 6973993199
Ναύπλιο: 6946292618